

Oversættelse fra bogen
A Wanderer in the Spirit Lands
(en vandrer i de åndelige land)
By Franchezzo

This engl online edition published by
Divine Truth, USA
<http://www.divinetruth.com/>
ver. 1.0
bogen kan købes i dk [her](#) for ca 200 dkr
<http://www.visdomsbogerne.dk>

Modtaget gennem **A. Farnese**

Bogen findes som google-online book og ellers på nettet som linket over og er her en gennemgået, delvis auto-oversat til dansk og norsk /senere svensk – udgave, til hjælp for de som er forskende på livet efter døden og slik set på andre dimensioner af "virkeligheden".

Forord / indholdsomtale:

"Dette er en fantastisk god, "sand lærebog" om hvordan mange bliver tankefanget i de lavere astral-verdener "på andre siden" – når de dør i tilstanden af negative tanker og fjendskab." Og om hvordan sjælen tager sig ud af sin uvidenhed ved sin længsel efter en større indsigt og forståelse.

"Hvad ligger uden for de levendes land? Franchezzo udforsker stien ind i - bogstavelig talt – de dødes rige. Vil vi se vores døde slægtninge? Kan vi vende tilbage? Spørgsmål at huske på, når man læser ..."

"En klassisk sand historie om livet efter døden, og af en kærlighed, der blomstrer hinsides graven. Skriftlige modtaget med tilsyneladende meget høj kvalitet, gennem det psykiske medie A. Farnese i 1896, er bogen den sande selvbiografi af Franchezzo, en italiensk socialitet menneske, der ødsler sit liv på "vin, kvinder og sang." Efter en alt for tidlige død, finder han sin ånd vandrende i en af de mørke lavere verdener, alene og uden håb, undtagen at han fortsat kan modtage budskaber om kærlighed, som hans unge kone sender ham gennem hendes bønner. Bevæget af hendes udholdende hengivenhed, sætter han ud for at forløse sig selv fra dette fangenskab, ved at forsøge *at hjælpe andre* fortabte sjæle, en mission der fører ham ind i laveste helveder af de astrale riger. Gennem sin rejse, udfolder der et bemærkelsesværdigt klare hensyn til de forskellige niveauer i ånde verdenen, og den store broderskaber af lys, der arbejder der. Esoterisk studerende har længe betragtet "Wanderer.." som en af de klareste og mest præcise beskrivelser af de åndelige riger, og det liv der venter os på den anden side.

Bogen her underbygger hvad f eks Martinus i sin bog "vejen til paradys" fortæller om hvordan man KAN blive tankefanget i den slags tanke- fængsler efter "overgangen" som dyriske tankeklimaer skaber, i det han kalder skærsilds- området, hvor i netop de dyriske tankeklimaer skal renses ud eller passiviseres.

*

"Hvis du tror på åndelig virkelighed, er dette den bedste bog som nogensinde er skrevet om emnet, som jeg nogensinde har læst ... langt bedre end Emanuel Swedenborg værker. Hvis du ikke tror på den fortsættende åndelige verden, så er det stadig en fantastisk interessant historie. En fantastisk kig på livet i den åndelige verden efter vores fysiske død, og den måde kærligheden arbejder, selv på de mest fastlåste folk. De ting, vi fokuserer på i dette liv fortsætter.

... jeg vil aldrig glemme den historie som bogen fortæller; om bl a den engelske ægteskabsbryder, der myrdede manden, så de kunne være sammen, men som blev fanget, hængt og derefter brugte al deres tid i åndeverdenens i kampe mod hinanden. Eller den mand, hvis familie blev dræbt af Portugisisk guvernør i Brasilien i 1500 eller 1600, om hans hævn, og hans ultimative tilgivelse. Og endelig den kvinde, der elskede Franchezzo uden hensyn til hans fejl, som blev hans virkelige frelse og hans sande Messias, -dette er et fantastisk vidnesbyrd om den ultimative magt som kærlighed har over negative følelser; især vrede, bitterhed og had. Hvis du ønsker at læse noget om den åndelige verden, er dette bogen! ”

"Når det er om ægte kærlighed, eller historier om liv og oplevelser efter døden, så lad os sige: denne bog tager kagen”

*

I slutningen af det nittende århundrede levede en italiensk playboy, hvis skæbne var at til sidst møde den rigtige kvinde, der var at sætte en stopper for hans jagt på fysiske oplevelser. Og pludseligt og uventet, efter kort tids sygdom, befinder sig i live i en anden ubehagelig virkelighed eller lad os sige: Helvede.

Efter flere måneders ensomhed, elendige vandringer i mørke, er han i stand til, med hjælp fra sin åndeligt højt udviklede kone han har en vis telepatisk kontakt til, og andre fra højere åndelige plan, at nå et højere niveau af det astrale, der giver ham mulighed for en gradvis progression, ud over selvoptagethed og arrogance , der har holdt ham i et helvede af mental tilstand, under hele sit liv.

Selv om denne fortælling for nogen vil være fiktiv, så viser den indsigt, følsomhed, visdom, og de logiske ræsonnementer, at enten er Farnese et geni av en historiefortæller, eller så er han præcis til at transskribere hvad denne ex playboy faktisk kanaliserer gennem ham.

Sagen er, at efter en lang periode på flere måneder, hvor han er i stand til at gå videre til en slags skole for at lære, hvor han bliver uddannet til at arbejde som en hjælper af andre ”fortabte sjæle”.

Dette er først og fremmest, efter min mening, en kærlighedshistorie, hvor hans uforanderlig håb er at permanent kunne genforene på et højere niveau, med sin søde unge kone når hun omsider skal sø, og dette holder ham i en konstant indsats for at rydde op sin egen mentalitet.

Indholdsfortegnelse (sidenr.gjelder for A4 oppsett)	side
Introduktion	4
Første Del – Dage I mørke	5
Kapitel 1: Min Død	5
Kapitel 2 Fortvivlelse (Despair)	8
Kapitel 3 Håp – vandringer på jord-planet – en dør til åndelig innsikt	11
Kapitel 4 Broderskabet af håb	19
Kapitel 5 Ånder på Jordplanet	24
Kapitel 6 Morgengryets land – Kærlighedens gaver – Dalen av selviskhet – Landet av uro – Gniernes land - Gamblernes Land	28
Kapitel 7 Historien om Raoul	33
Kapitel 8 Fristelser	36
Kapitel 9 Det frosne Land – Grotterne af søvn	38
Kapitel 10 Mit hus i Morgengryets land – Forbindelsen mellem de levende og de døde	
Kapitel 11 Ahrinziman	41
Kapitel 12 Min andre død	45
2. DEL: LYSETS MORGENDÆMRING	47
Kapitel 13 Velkommen til morgengryets land – mit nye hjem der	
Kapitel 14 En fars kærlighed	49
Kapitel 15 En ny ekspedition foreslås	52
Kapitel 16 Clairvoyance—rejsen begyndte	56
Kapitel 17 Astralplanet og dets indbyggere - spøgelser, alver, vampyrer, etc.	59
Kapitel 18 Ankomsten til Helvede	68
3. DEL HELVEDETS KONGERIGE:	70
Kapitel 19 Væggen af ild	
Kapitel 20 ”Keiser -byen”	73
Kapitel 21 Helvedes ild – en hævnerrig ånd – pirater - søen af tilgriset søle – fjeldet af selvisk undertrykkelse – den øde skoven af forladthed – budskaber av kærlighed	78
Kapitel 22 Fornøjelser i Den Store By i Helvede – Ord med advarsler	92
Kapitel 23 Mine forgængeres Palads - Falske Brødre Forbløffes	99
Kapitel 24 Historien om Benedetto – Komplot-deltagerne Forvirret igen	104
Kapitel 25 At gå løs i kamp i helvede	109
Kapitel 26 Farvel til det Mørke Land	112
4. Del Gennem guldportene:	
Kapitel 27 Velkomsten ved vår tilbakekomst – Et magisk spejl – Arbejde i byer på Jorden – Landet av anger – Dalen av Fantom-tåge – Et hjem for Hvile	115
Kapitel 28 Mit hjem og Arbejde i Morgenlandet	125
Kapitel 29 Dannelsen af Planeter	127
Kapitel 30 Materialiseringen af Ånder	131
Kapitel 31 Hvorfor Sfærerne er Usynlige - Åndsgrafier	133
Kapitel 32 Gennem porter af guld – Min Mor – Mit Hjem i Landet af Den Lyse Dag – Jeg genforenes med Benedetto	134
Kapitel 33 Min Vision af Sfærerne	141
Kapitel 34 Konklusjon	145

Forfatterens tilegnelse

Til dem, der endnu arbejder hårdt i uvishedens tåge og mørke - et mørke som tilslører deres jordiske livs fremtid

- tilegner jeg disse optegnelser om en sjæls vandringer, som er gået fra det jordiske liv til det hinsidige livs skjulte mysterier. Det er mit håb at mine erfaringer, som jeg nu giver videre til verden, kan standse nogle på deres nedadgående bane og få dem til at tænke, inden de forlader det dødelige liv med deres mange uangrede synder hvilende på sig, sådan som jeg gjorde.

De af mine brødre, som har vandret raskt af sted på den nedadgående sti, dem vil jeg gerne advare om den magt sandheden altid har over dem, der ikke blindt forsøger at stænge den ude; thi hvis eftervirkningerne af et liv, der er tilbragt i udsvævelser og egenkærlighed, ofte er frygteligt selv under det jordiske liv, **så er de dobbelt så frygtelige i ånde verdenen**, hvor al forstillelse er borte fra sjælen, og den står der i al sin synds nøgne hæsighed med skrammerne af de åndelige sygdomme, som den har pådraget sig i det jordiske liv, indprægede i deres skikkelse, og disse skrammer kan aldrig udslettes uden ved den oprigtige angers lægende virkning og dens egne tårers rensende vand.

Jeg beder jordens beboere være forvissede om, at hvis disse vandrere i det andet liv kan vende tilbage og advare deres brødre, der endnu er på jorden, da er de ivrige efter at gøre det. Jeg vil gerne at jordens beboere skal forstå, at ånder som materialiserer sig har en højere mission at udføre end blot at trøste dem, som sørger over de kære de har mistet. Jeg vil gerne de skal indse, at nu selv i den ellefte time af menneskets hovmod og synd, har disse åndevandrere tilladelse fra den Allerhøjeste til at gå tilbage og fortælle om den skæbne, som overgår dem der overtræder Guds og menneskers retfærdige love. Jeg ville også gerne have ørkesløse og ligegyldige mennesker til at standse op og tænke efter, om der ikke i spiritismen findes noget højere, helligere og ædlere end at tilbringe en ledig time med spekulationer over de hemmelige kræfter der kan bevæge et bord og stave sig gennem et alfabet. Om ikke dette skulle betyde, at de som er vandret forud nu vender tilbage til Jorden for at advare deres brødre, og at disse tegn skulle være begyndelsen til en åben dør, hvorigennem et lys kunne ledes til de mørke steder på Jorden og i de lavere verdener.

Som en kriger, der har kæmpet og sejret, ser jeg tilbage over scenen for disse anstrengelser, som jeg har gennemgået, og jeg føler at alt er blevet vundet for godt køb - alt som jeg håbede og stræbte efter er blevet vundet, og jeg søger nu blot at pege på en bedre vej for andre, som endnu befinder sig i kampens hede, for at de skal anvende den kostbare tid der er givet dem, således at de kan betræde og følge den skinnende sti, som vil føre dem hjem til hvile og fred til sidst.

Franchezzo

Introduktion

Forord af samtale-modtager (Transcriber)

Den følgende fortælling var skrevet for mere end et år siden, (1895) og ved at give det til offentligheden, påstår jeg ikke at være dens forfatter, da jeg kun har handlet som dens modtager og har forsøgt at skrive ned så sandfærdigt og så omhyggeligt, som jeg kunne, af de ord givet til mig fra Ånden af forfatteren selv, **som er en af flere ånder (bevidstheder/personer)**, der har ønsket *mig* at skrive ned deres oplevelser i den åndelige verden.

Jeg måtte skrive de ord så hurtigt som min pen kunne rejse gå over papiret, og mange af disse beretninger og udtalelser, er helt i modsætning til hvad jeg selv troede at være i overensstemmelse med livsbetingelserne i åndernes verden.

”Ånde-forfatteren” Franchezzo har jeg ofte set materialiseret, og han er blevet genkendt ved disse anledninger af venner, der kendte ham i jordelivet.

Efter at have givet denne beretning til det offentlige, som jeg modtog det fra den overjordiske forfatter, må jeg gi **ham** hele ansvaret for udtalelserne her, og de her beskrevne scener.

A. Farnese.

London, 1896

1. DEL DAGE I MØRKE

Kapitel 1 – min død

Jeg vandrede gennem en fjerntliggende egn i lande, som ikke har noget navn eller kendes som noget sted for mennesker på jorden, og jeg vil skrive så kort som muligt om mine vandringer for at de, hvis skæbne det er at træde over grænsen hertil, kan vide hvad der venter dem, når turen kommer til dem.

I mit jordiske liv levede jeg som de mennesker, der kun er indstillet på at opnå de højeste nydelser. Hvis jeg ikke var uvenlig mod folk, og hvis jeg var overbærende mod dem jeg holdt af, så var det altid i forventning om, at de til gengæld skulle tjene til min tilfredsstillelse, og at jeg ved hjælp af dem og mine evner og min venlighed kunne skaffe mig den kærlighed og beundring som var mit liv.

Jeg havde evner og var højt begavet, såvel åndeligt som legemligt, og lige fra jeg var barn var jeg blevet beundret, og det var altid det bedste jeg vidste. Det strejfede mig aldrig, at der var noget der hed selvopofrende kærlighed, at man kunne hengive sig så fuldstændig i kærlighed til andre, at man ikke har andet i tankerne end at sørge for at de man elsker kan blive lykkelige. I hele mit liv og blandt de kvinder jeg elskede (og det er et udtryk som mænd ofte bruger om det, som kun er en lidenskab, og som er alt for ringe til at kaldes kærlighed), blandt alle disse kvinder, som jeg fra tid til anden interesserede mig for, var der ikke én som appellerede til min højere natur, så at det fik mig til at føle at dette var sand kærlighed - noget som jeg inderst inde sukkede efter.

Hos dem alle fandt jeg noget som skuffede mig. De elskede mig, som jeg elskede dem -hverken mere eller mindre. Den samme lidenskab jeg skænkede dem blev gengældte på samme måde af dem.

Fejlgreb begik jeg, ak hvor mange! Jeg syndede, jeg ved ikke hvor mange gange. Og dog lå verden for mine fødder og kaldte mig begavet og ædel. Jeg blev feteret og kælet for af kvinderne, som spolerede mig. Jeg behøvede kun at bejle for at vinde, men når jeg vandt blev alting blot til aske i mine hænder. Og så kom der en tid, som jeg ikke skal dvæle ved, men hvor jeg gjorde det mest skæbnesvangre misgreb af alle og ødelagde to eksistenser, hvor jeg tidligere kun havde ødelagt én. Det var ikke kun en blomsterkrans af roser jeg bar, men en tung lænke - den var ligesom af jern, og den snærede mig og sårede mig, indtil jeg til sidst rev den af mig og gjorde mig fri.

Fri? Ak, jeg stakkel! Jeg skulle aldrig mere blive fri; vore tidligere vildfarelser og fejlgreb holder aldrig op med at følge os hvor vi går og står og tyngte os endnu mens vi lever - ja, også efter at legemets liv er til ende, og indtil vi har sonet dem alle og udslettet dem af vor fortid.

Og det var på dette tidspunkt, hvor jeg mente jeg havde forstået hvad kærlighed var, og troede jeg havde lært alt hvad kærlighed kunne lære mig, og hvad kvinden kunne give - at jeg mødte *en kvinde*. Åh, hvad skal jeg kalde hende? Hun var mere end en dødelig kvinde i mine øjne, og jeg kaldte hende mit livs gode engel, og fra det første øjeblik jeg lærte hende at kende, bøjede jeg mig for hendes fødder og gav hende hele min sjæls - mit højere selvs kærlighed, som dog var fattig og egoistisk sammenlignet med hvad den burde have været, men det var alt hvad jeg havde at give, og jeg gav alt. For første gang i mit liv tænkte jeg mere på en anden end på mig selv, og selvom jeg ikke kunne hæve mig til de rene tanker og lyse drømme, der fyldte hendes sjæl, så takker jeg Gud for at jeg aldrig gav efter for fristelsen til at trække hende ned til mig.

Tiden gik. Jeg soledede mig i hendes milde nærværelse, jeg voksede i hellige tanker, som jeg troede havde forladt mig for altid; jeg drømte yndige drømme, hvor jeg så mig befriet for disse lænker fra min fortid, og som holdt mig så hårdt og grusomt fast, nu da jeg længtes efter noget bedre. Og jeg vågnede altid af mine drømme med skræk for at en anden kunne vinde hende fra mig, men også til bevidsthed om at jeg desværre ingen ret havde til at sige et ord for at holde hende tilbage. Vé mig! Disse dages nagende lidelser! Jeg vidste, at det var mig selv alene der havde bygget denne mur mellem os, og jeg følte at jeg ikke var i stand til at røre hende, sådan som jeg var gået vild på mine vildveje.

Hvordan kunne jeg vove at tage dette uskyldige, rene liv og knytte det til mit eget? Håbet hviskede til mig, at det ville ende således, men fornuften lagde sig altid imellem. Og skønt hun var så venlig og så øm imod mig, at jeg læste den uskyldige hemmelighed om hendes kærlighed til mig, så vidste jeg, så følte jeg, at på jorden kunne hun aldrig blive min. Hendes renhed og sandfærdighed rejste en skranke mellem os, som jeg aldrig kunne overskride. Jeg forsøgte at forlade hende, men det lykkedes ikke.

Som en magnet drages mod polen, sådan blev jeg altid draget mod hende, indtil jeg til sidst holdt op med at kæmpe men bare nød lykken ved at være i hendes selskab, og jeg var lykkelig over at jeg i det mindste havde glæden af hendes nærværelses solskin, og at den ikke blev mig nægtet.

Og så kom den frygtelige og uventede dag, hvor jeg pludselig og uden varsel blev revet bort fra livet. Jeg følte at jeg blev sænket ned i et svælg. Det var legemets død, den som venter os alle.

Men jeg vidste ikke at jeg var død.

Efter nogle timers lidelse og dødsqual gik jeg over i en dyb og drømmeløs søvn.

Da jeg vågnede var det for at finde mig selv i totalt mørke. Jeg kunne rejse mig, jeg kunne bevæge mig. Lidt efter lidt følte jeg mig bedre. Men hvor var jeg? Hvorfor var der intet lys, hvorfor kun dette mørke? Jeg rejste mig og famlede omkring, som man gør i et mørkt værelse, men jeg kunne ikke finde lys nogen steder og ikke høre en lyd.

Der var ingenting omkring mig, kun stilhed, mørke og død.

Nu *ville* jeg finde døren. Jeg kunne bevæge mig men kun langsomt og svagt, og jeg famlede stadig omkring, jeg ved ikke hvor længe. Det synes at have været i timer, og med voksende rædsel og modløshed følte jeg, at jeg måtte finde nogen eller en vej, der førte fra dette sted. Men til min fortvivlelse kunne jeg aldrig finde nogen dør, nogen væg eller noget som helst. Alt var tomhed og mørke.

Jeg skreg og råbte, men ingen svarede. Igen og igen råbte jeg. Stadig tavshed, ikke engang et ekko af min egen stemme kom tilbage for at give mig en lille smule mod.

Så tænkte jeg på hende jeg elskede, men noget fik mig til at gyse ved at nævne hendes navn. Jeg tænkte på alle mine venner og kaldte på dem. Men ingen svarede mig.

Var jeg endt i et fængsel?

Nej!

Et fængsel har mure, og dette sted havde ingen.

Var jeg blevet sindssyg? Havde jeg dilerium eller hvad? Jeg kunne føle mig selv, mit legeme. Det var det samme. Men rigtig det samme? Nej! Der var sket en forandring med mig, men jeg kunne ikke sige på hvilken måde, jeg følte kun at jeg var skrumpet sammen og vanskabt. Når jeg følte på mit ansigt, syntes jeg det var bredere og groft som om det var helt forvrænget.

Hvad ville jeg dog ikke betale for lidt lys, hvis jeg kunne. Eller bare for nogen der kunne fortælle mig noget, selv om det var det værste.

Kom der da aldrig nogen? Var jeg helt alene? Og hende, min lyse engel, åh, hvor var hun? Før jeg var faldet søvn havde hun været hos mig. Men hvor var hun nu? Noget syntes at gribe om min hjerne og min hals, og jeg råbte højt - jeg råbte vildt hendes navn: "Du må komme, bare en eneste gang!"

Pludselig fik jeg den frygtelige tanke at jeg havde mistet hende. Igen kaldte jeg vildt på hende, og for første gang havde min stemme lyd, dens ekko kom tilbage til mig i det frygtelige mørke.

Der skinnede et lys i mørket. I begyndelsen var det så svagt, at jeg knap kunne skimte det. Det kom langt, langt borte fra som en lille stjerne der voksede og voksede og kom nærmere og nærmere, indtil det til sidst stod for mig som en stor lyskugle, der dog havde form som en mægtig stjerne.

Og i denne lysstjerne så jeg min elskede.

Hendes øjne var lukkede som om hun sov, men hendes arme var udstrakt imod mig som ville hun favne mig, og jeg hørte hendes blide, melodiske stemme, som jeg kendte så godt: "Åh, min elskede, min elskede, hvor er du nu? Jeg kan ikke se dig, jeg hører kun din stemme, og min sjæl svarer din."

Jeg forsøgte at fare hen til hende, men jeg kunne ikke. En eller anden usynlig kraft holdt mig tilbage, og rundt omkring hende viste der sig en ring, som jeg ikke kunne forcere.

I min store kval sank jeg sammen, og jeg råbte til hende at hun ikke måtte forlade mig.

Dernæst syntes hun at miste bevidstheden. Hendes hoved sank ned på brystet, og

jeg så hende svæve bort fra mig som båret på stærke arme.

Jeg prøvede at rejse mig for at følge hende. Men jeg kunne ikke, det var som om tunge lænker holdt mig fast, og efter nogle frugtesløse anstrengelser sank jeg sammen og gled over i bevidstløshed.

Da jeg vågnede igen, var jeg henrykt ved at se, at den jeg elskede var vendt tilbage til mig.

Hun var mig ganske nær. Og hun lignede sig selv, som hun var på det jordiske plan, blot var hun nu bleg og bedrøvet og klædt i sort.

Den store, stjerneformede lyskugle, jeg først så hende i, var forsvunden, og alt omkring mig var mørkt - dog ikke det yderste mørke, idet der omkring hende var et blegt, svagt lysskær. I dette kunne jeg skimte at hun bar blomster i sine hænder, hvide blomster.

Jeg nærmede mig hende, og jeg så at hun græd stille, mens hun lagde blomsterne ned på en lav jordhøj. Hendes stemme mumlede blidt: "Åh, min elskede, min elskede, kommer du aldrig tilbage til mig? Kan du virkelig være død? Og er du nu dér hvor min kærlighed ikke kan følge dig? Dér hvor du ikke kan høre min stemme. Min elskede

- åh, min dyrebare elskede!"

Hun knælede, og jeg kom hende ganske nær, men kunne ikke røre ved hende, og da jeg knælede ved siden af hende så også jeg på en lav aflang jordhøj.

En rædsel kom over mig. Nu vidste jeg at jeg var død, og at jordhøjen var min egen grav.

Kapitel 2

Fortvivlelse

(Despair)

Død! Død! Råbte jeg vildt? Nej, sikkert ikke. De døde føler intet mere. De smuldrer hen og bliver til støv, og alt er forbi, alt er tabt for dem. De har ikke mere bevidsthed om noget. Sådan havde min pralende livsfilosofi været, og den var fuldstændig forkert; den dødes sjæl lever, selv om hans legeme forfalder.

Det havde præsterne i min kirke lært mig, men jeg havde gjort nar ad dem som tåber og svindlere, som til deres egen fordel lærte menneskene, at de lever videre og kun kan komme i himlen gennem en port, som de alene havde nøglerne til. Det er nøgler som kun drejer sig på deres befaling mod at der bliver læst messe for den bortgangne sjæl. Præster, som narrede enfoldige, skræmte kvinder og svagtbegavede mænd, og med legeme og sjæl arbejdede de på at levere det illusoriske privilegium de havde lovet, ved først at indgive menneskene skræk gennem deres forfærdelige fortællinger om helvede og skærsild. Jeg ville aldrig have noget med disse privilegier at gøre, og mit kendskab til præster og det skjulte liv mange af dem førte, havde været for grundigt til at kunne lytte til deres tomme løfter om en tilgivelse, som de ikke kunne give. Og jeg havde erklæret, at jeg hellere ville se døden i øjnene, når den kom, og med det mod som kun den har som tror at døden er alttings udslættelse.

Og hvis de præster havde uret, hvem havde så ret? Hvem kunne fortælle os noget om fremtiden, eller om der overhovedet var en Gud til? De levende kunne ikke; de kunne kun byde på teorier og gætteværk. Og fra de døde vendte ingen tilbage, som kunne fortælle de efterlevende noget om det der venter bag døden og graven.

Og nu stod jeg selv bag graven, min egen, og jeg hørte mm elskede sige at jeg var

død, og jeg så hende lægge blomster på min grav.

Som jeg betragtede jordhøjen over min grav blev den gennemsigtig for mine øjne. Jeg så kisten, hvor mit navn og datoen for min død var anbragt, og gennem kistelåget så jeg den hvide skikkelse, nemlig mit eget legeme, og jeg så med skræk hvorledes det var begyndt at gå i forrådnelse og var frygteligt at se på. Dets skønhed var borte, og dets ansigtstræk ville snart være ukendelige. Og jeg stod fuldt bevidst og stirrede ned på det og derefter på mig selv; jeg kunne føle hvert lem, jeg kunne med mine hænder føle hvert træk i mit ansigt; jeg vidste at jeg var død, og dog levede jeg.

Hvis dette var døden, så måtte præsterne trods alt have ret, for de døde lever - men hvor lever de? Og i hvilken tilstand?

Var dette mørke helvede?

Præsterne ville altså ikke have fundet noget andet sted til mig, for jeg var så fortabt som tænkes kunne, og så fjernt fra alle kirkens grundsætninger, at de ikke kunne henvise mig til noget andet sted, ikke engang til skærsilden.

Jeg havde frigjort mig fra alle kirkens bånd og havde hånet den, da jeg mente at en kirke, som kendte til og tolererede mange af sine egne mest forhærdede gejstliges skamløse og herskesyge levned, ikke kunne gøre krav på at være åndelig vejleder for nogen som helst. Vel var der mange fromme og gode mænd inden for kirken, men der var også en mængde personer, hvis skammelige livsførelse var genstand for almindelig latter og foragt.

Kirken, som skulle være et eksempel for alle mennesker, udstødte ikke disse mænd, der levede et sådant skændigt liv. Den forfremmede dem tværtimod til højere hædersposter.

Ingen, som har levet i mit fædreland og set kirkens magtmisbrug, vil undres over at en nation forsøger at afkaste dens åg. De som kan huske den sociale og politiske tilstand i Italien for nogle år siden, og den rolle som den romerske kirke spillede med at hjælpe undertrykkerne med at styrke de lænker, som bandt de undertrykte, og som vidste hvorledes det huslige liv var fyldt med spioner - præster som lægfolk - indtil mennesker var bange for at hviske deres sande følelser til deres nærmeste og dyrebareste for ikke at blive forrådt til præsten og senere til myndighederne; de som kan huske hvorledes fængslerne var overfyldte med ulykkelige mænd, endda rene drenge, som ikke var skyldige i anden forbrydelse end kærlighed til fædrelandet og had til dets undertrykkere - alle de, siger jeg, som kendte til dette, undrer sig ikke over den rasende forbitrelse og glødende lidenskab, som ulmede i italienerne, og som til sidst brød ud i en flamme, der fortærede menneskers tro på Gud og hans såkaldte stedfortræder på jorden, og som en bjergstrøm gennembrød alle dæmninger og bortskyllede menneskenes håb om en udødelighed, der kun kunne opnås ved at underkaste sig kirkens forordninger.

Alt dette havde været årsagen til min oprørske og hånlige holdning overfor den kirke, som jeg var blevet døbt i. Og den kirke havde ikke plads til mig i sin teologi. Hvis dens anathema¹ kunne sende en sjæl i helvede, så måtte det absolut gælde mig. (1.Ifølge det katolske kirkes opfattelse har den magt til ved sin fordømmelse at sende sjæle i helvede.)

Og dog, idet jeg tænkte således, så jeg på min elskede, og jeg blev klar over, at hun aldrig var kommet til helvede for at se mig. Hun syntes dødelig ("jordisk") nok, og eftersom hun knælede ved min grav, måtte jeg jo endnu være på jorden. Forlod de døde da ikke jorden, men vandrede omkring så tæt ved deres jordiske liv?

Med sådanne og mange lignende tanker, prøvede jeg at nærme mig hende, som jeg elskede så højt, men opdagede at jeg ikke kunne. Det var som om en usynlig mur omgav hende og holdt mig tilbage. Jeg kunne gå rundt på begge sider af hende, som jeg havde

lyst; jeg kunne også nærme mig hende og fjerne mig fra hende, men jeg kunne ikke komme i berøring med hende. Alle mine anstrengelser var forgæves. Jeg talte til hende, kaldte hende ved navn; jeg fortalte hende at jeg stadig var ved bevidsthed, at jeg stadig var den samme selvom jeg var død. Hun græd stadig sørgende og tavs, berørte ømt blomsterne, mumlede for sig selv at jeg havde holdt så meget af blomster, og at jeg måtte kunne mærke, der hvor jeg var, at hun havde givet mig dem.

Igen og igen talte jeg til hende så højt jeg kunne, men hun hørte mig ikke. Hun var døv for min stemme, og med hånden for sin pande og som i drømme gik hun langsomt bort.

Jeg prøvede at følge efter hende, men det var forgæves; jeg kunne kun fjerne mig nogle få meter fra graven. Og nu så jeg hvorfor jeg ikke kunne: en lænke der lignede sort sytråd - den så ikke ud til at være tykkere end spindelvæv - holdt mig fast til mit legeme.

Med ingen af mine kræfter kunne jeg rykke denne tråd itu. Den var elastisk, så jeg kunne bevæge mig til en vis grad, men den trak mig altid tilbage igen.

En ny rædsel greb mig. Jeg begyndte at blive bevidst om mig selv, og jeg følte at mit legeme var begyndt at gå i forrådnelse, og dette opløsende legeme indvirkede på mig ligesom en legemsdel der var blevet forgiftet og på den måde påførte hele legemet lidelse.

Nu hørte jeg en stemme tale til mig. Det var som om den kom et eller andet sted fra i mørket, og den lød stærk og majestætisk: "Du elskede dette legeme mere end din sjæl. Se nu på det. Det bliver til støv. Og du skal vide, at det var dette legeme, som du ærede og klyngede dig til. Forstå nu hvor forgængeligt det er, og hvor ussel det er blevet, og kast så et blik på dit åndelegeme. Se nu hvor du har udsultet det, sammentrængt og forsømt det for dine fornøjelsers skyld. Se hvor elendigt og frastødende og vanskabt dit jordiske liv har gjort din sjæl, som er udødelig og guddommelig og som skal vare evigt..."

Jeg så på mig selv. Det var som om et spejl blev holdt op for mine øjne.

Oh rædsel! Det var uden tvivl mig selv. Men ak, hvor var det skrækkeligt forandret! Mine ansigtstræk var usle og elendige og så helt igennem frastødende; ansigtet var vanskabt, det var som om alt det lave i min sjæl var kommet frem i fuldt dagslys.

Jeg for tilbage i rædsel ved dette syn, og jeg bad om at jorden måtte åbne sig og skjule mig for alles blikke for altid. Aldrig mere ville jeg kalde på min elskede, aldrig mere ville jeg ønske at hun skulle se mig. Det var langt bedre for hende, at hun tænkte på mig som en der var død og borte og aldrig kom tilbage. Det var langt bedre at hun bare havde erindringen om mig, sådan som jeg havde været i mit jordiske liv, end at hun nogen sinde skulle erfare hvor gyselig forandringen var og hvor forfærdeligt mit virkelige selv var.

Ak! Ak! Min fortvivlelse og angst overvældede mig. Jeg slog mig selv i ansigtet og sønderrev mit hår i rædsel og skreg højt.

Men det var som om al denne sindsbevægelse var for meget for mig. Jeg var helt udmattet, og sanseløs sank jeg om og mistede bevidstheden.

*

Jeg vågnede igen. Det var min elskedes nærværelse der vækkede mig. Hun kom igen med blomster, og idet hun lagde dem på min grav mumlede hun blide og ømme ord om mig.

Men nu forsøgte jeg ikke at få hende til at se mig. Nej, jeg for tilbage og prøvede at gemme mig, og mit hjerte blev hårdt - selv mod hende - og jeg tænkte: Lad hende hellere græde for den elskede, der er gået bort, end at vide at han endnu lever.

Og jeg lod hende gå.

Men så snart hun var gået, kaldte jeg som en afsindig på hende for at hun skulle komme tilbage igen, og at hun på en eller anden måde kunne få min skrækkelige tilstand at vide, hellere end at forlade mig på dette sted så jeg ikke så hende mere.

Hun *hørte* ikke min kalden, men hun *følte* den. Og langt borte så jeg, at hun vendte sig halvt om, som om hun ville gå tilbage, men så besindede hun sig og gik videre.

Hun kom mange gange igen, og hver gang følte jeg den samme gysen, der holdt mig fra at nærme mig hende - og hver gang, når hun forlod mig, den samme vilde længsel efter at kalde hende tilbage og beholde hende hos mig.

Men jeg kaldte ikke mere på hende, for jeg vidste at de døde kalder forgæves, og at de levende ikke hører dem.

Og jeg var død for hele verden. Og alligevel var jeg levende og alene med min skrækkelige skæbne.

Nu vidste jeg at døden ikke er en endeløs søvn og en rolig glemsel.

Det havde været langt bedre således, og i min fortvivlelse bad jeg om, at denne totale glemsel måtte blive min lod, men mens jeg bad vidste jeg, at en sådan bøn ikke kunne opfyldes, for mennesket er en udødelig sjæl, og hvad enten den har været god eller ond, lever den evigt.

Dens jordiske skikkelse opløses og bliver til støv, men ånden, det virkelige menneske, kender ikke til opløsning og glemsel.

Hver dag - og jeg følte at der gik dage hen over mig - vågnede mit sind mere og mere, og jeg så klarere og klarere mit livs begivenheder passere i en lang procession for mig. I begyndelsen var de tågede, men de blev gradvis skarpere og fremtrådte klarere.

Da bøjede jeg mit hoved i ængstelse, hjælpeløshed, håbløshed og angst.

Jeg følte, at det nu var for sent at gøre én eneste handling god igen.

Kapitel 3

Håp – vandringer på jord-planet – en dør til åndelig innsigt

(Hope – Wanderings On The Earth Plane –
A Door To Spiritual Sight)

Hvor længe varede denne tilstand? Jeg ved det ikke. Den syntes at vare i lang, lang tid. Jeg sad endnu hensunken i fortvivlelse, da jeg hørte en mild og blød stemme kalde på mig.

Det var min elskedes stemme.

Jeg følte jeg var nødt til at stå op og følge denne stemme, indtil den førte mig til hende. Og idet jeg rejste mig for at gå, var det som om båndet, der holdt mig fast, begyndte at give efter, indtil jeg næppe mærkede at noget bandt mig. Jeg følte mig draget af sted uden at hæmmes, indtil jeg befandt mig i et værelse, hvis konturer jeg svagt opfattede, men som jeg mente at genkende, trods mørket der stadig omgav mig.

Det var min elskedes hjem. Det var det værelse, hvor jeg havde tilbragt så mange lykkelige timer i de dage, som jeg nu syntes at være adskilt fra af et stort og skrækkeligt svælg.

Hun sad ved et lille bord med et ark papir foran sig og en blyant i sin hånd. Hun gentog flere gange mit navn og sagde: "Dyrebareste af alle, hvis de døde nogen sinde vender tilbage, så kom til mig og prøv om du kan få mig til at skrive nogle få ord fra dig... om ikke andet så bare et ja eller nej som svar på mit spørgsmål."

For første gang siden min død så jeg hende med et svagt smil på sine læber og et glimt af håb og forventning i de øjne, som havde været så bedrøvet over min bortgang. Hendes kære ansigt var endnu blegt af sorg. Ak, hvor jeg følte sødmen ved den kærlighed hun nærrede til mig! Den jeg nu mindre end nogen sinde turde håbe på. Nu så jeg tre andre skikkelser ved siden af hende. Jeg forstod at de var ånder, men hvor var de forskellige fra mig! De var så lyse og strålende, at jeg næsten ikke kunne holde ud at se på dem. Synet af dem skar i mine øjne som ild.

De var alle tre mandsskikkelser. En af dem var en høj, rolig og værdigt udseende skikkelse. *Han bøjede sig beskyttende over hende, som om han var hendes skytsengel.* Ved siden af ham stod to smukke, unge mandsskikkelser, og jeg forstod at det var hendes brødre, som hun tit havde fortalt mig om. De var døde som unge med alle livets glæder liggende foran sig, og hun havde altid i sit hjerte forestillet sig dem som engle. Jeg trak mig tilbage, for jeg mærkede at de så på mig, og jeg prøvede at tildække mit vanskabte ansigt og skikkelse med den mørke kappe jeg bar. Men så vågnede min stolthed, og jeg sagde:

"Har hun ikke selv kaldt på mig? Og er jeg ikke kommet på hendes kalden? Kan hun ikke være dommer over min skæbne, og er denne skæbne så uforanderlig, at hverken den dybeste sorg eller anger kan ændre den? Er der virkelig intet håb på den anden side af graven?"

Og den stemme, jeg hørte ved min grav, svarede mig:

"Sorgens søn, skulle der ikke være håb på jorden for dem som synder? Tilgiver mennesker ikke dem, der har begået uret og angrer og beder om tilgivelse? Og mon Gud er mindre barmhjertig og mindre retfærdig?"

Føler du anger netop nu? Ransag dit hjerte og se... eller er det kun fordi du lider og vil være fri for lidelsen og få netop dette dit store ønske opfyldt?

Er det kun for dig selv eller for deres skyld, som du har bragt sorg og sjælslidelse og forurettelse, at du nu sørger?"

Og jeg vidste, endnu mens han talte, at jeg ikke angrede virkeligt. Jeg led kun, jeg elskede og længtes kun. Så spurgte min elskede igen, om jeg var der og kunne høre hende, og hun bad mig skrive et ord ved hjælp af hendes hånd, så hun kunne vide, om jeg stadig levede og tænkte på hende.

Det var som mit hjerte steg op i halsen og overvældede mig, og jeg gik hen til hende for at prøve at røre ved hendes hånd og bevæge den. Men den høje ånd lagde sig imellem, og jeg var nødt til at trække mig tilbage.

Så talte han og sagde: "Giv dine ord til mig, og jeg vil få hendes hånd til at skrive dem ned for dig - for hendes skyld og den kærlighed hun har til dig."

En stor glæde bølgede gennem mig ved disse ord; jeg ville have taget hans hånd og kysse den. Men jeg kunne ikke. Min hånd syntes at svides af glansen fra ham. Da bøjede jeg mig ned for ham, for jeg følte at han var en meget ophøjet ånd.

Min elskede talte igen og sagde: "Er du her, dyrebareste ven?"

Jeg svarede bekræftende og så samtidig at ånden lagde sin hånd over hendes, og idet han gjorde det skrev hendes hånd : Ja.

Langsomt bevægede hendes hånd sig hen over papiret, omtrent som når et barn skal lære at skrive. Hun smilede gennem tårer og stillede mig igen et spørgsmål. Atter

nedskev hendes hånd mit svar som første gang. Hun spurgte om der var noget hun kunne gøre for mig, et ønske jeg havde som hun kunne hjælpe mig med at opfylde. Og jeg svarede:

"Nej, ikke i øjeblikket."

Jeg ville gå bort nu for ikke at plage hende med min nærværelse. Jeg ville kun at hun skulle glemme mig. Mit hjerte var både bittert og fuldt af sorg, da jeg talte. Men hvor lifligt var ikke hendes svar - ja, hvor det bevægede min sjæl at høre hende sige: "Sig ikke sådan til mig, for jeg vil altid være din sandeste og dyrebareste ven, sådan som jeg før var, og siden din død har det været min eneste tanke at finde dig og tale med dig igen."

Og jeg svarede: "Det har også været mit eneste ønske."

Hun spurgte da om jeg ville komme igen, og dette spørgsmål besvarede jeg bekræftende, for hvor ville jeg ikke have gået hen, hvad ville jeg ikke have gjort for hendes skyld?

Derpå sagde den lyse ånd, at hun ikke måtte skrive mere den nat. Han lod hendes hånd skrive det og bad hende gå til ro.

Jeg følte mig nu trukket tilbage til min grav og til mit jordiske legeme på den mørke kirkegård. Men ikke til den samme håbløse og elendige tilstand. Trods alt var der tændt en gnist af håb i mit hjerte, og jeg følte at jeg ved lejlighed igen kunne komme til at tale med hende.

Men nu opdagede jeg, at jeg ikke var alene dér. De to ånder, som var hendes brødre, var fulgt efter mig, og de talte til mig. Jeg skal ikke referere alt hvad de sagde, men fatte mig i korthed. De lod mig forstå hvor stort svælget var mellem deres søster og mig, og de spurgte om jeg ønskede at kaste en skygge over hendes unge liv med min mørke nærværelse. Hvis jeg forlod hende nu, ville hun med tiden glemme mig - hun ville dog altid huske mig som en kær og dyrebare ven, og hun ville altid bevare mindet om mig med ømme følelser. Men hvis jeg virkelig elskede hende, ville jeg sikkert ikke ødelægge hendes liv ved min stadige forbindelse med hende.

Jeg svarede at jeg elskede hende, og at jeg ikke kunne udholde at forlade hende, ikke kunne udholde at tænke på at en anden skulle elske hende som jeg havde gjort.

Derefter talte de om mig selv og min fortid og spurgte, hvorledes jeg turde tænke på at knytte mig til hendes rene liv, selv på den tågede måde hvorpå jeg håbede at gøre det. Hvorledes kunne jeg forvente at møde hende når hun døde? Hun tilhørte en lys sfære, som jeg ikke i lange tidsperioder kunne håbe at hæve mig op til.

Og hvis jeg elskede hende så oprigtigt og ædelt, kunne jeg så ikke bedre vise det ved at lade hende glemme mig og på den måde selv finde den lykke livet kunne skænke hende, i stedet for at holde en kærlighed i live, som kun ville bringe hende sorg.

Jeg indvendte svagt, at jeg troede hun elskede mig.

De sagde: "Ja, hun elsker dig som hun i sine tanker har idealiseret dit billede, sådan som hun i sin uskyldighed har ment du var. Tror du hun ville elske dig, hvis hun kendte din fortid? Ville hun så ikke vige tilbage i rædsel for dig? Giv hende valget at være fri for din nærværelse, men fortæl hende først hele sandheden, så vil du have udført en ædlere handling og vist en sandere kærlighed end nu, hvor du ved at bedrage hende prøver at knytte hende til et væsen som dig. Hvis du virkelig elsker hende, så tænk på hende og hendes lykke og ikke på dig selv."

Da døde håbet i min sjæl. Jeg bøjede skamfuld mit hoved og i yderste sjælekval, for jeg vidste at jeg var ussel og i ingen henseende passede for hende, og jeg så som i et spejl hvorledes hendes liv kunne forme sig, hvis jeg fjernede mig, så hun kunne finde sin lykke med en anden, der var hende værdig, mens jeg med min kærlighed kun ville trække hende ned i tungsindigheden sammen med mig.

For første gang i mit liv satte jeg en andens lykke over min egen. Jeg elskede hende så højt, at jeg kun havde et eneste ønske: at hun måtte blive lykkelig.

Og så sagde jeg til dem: "Lad det da være sådan. Fortæl hende sandheden om mig, og lad hende blot sige mig et venligt ord til farvel. Så skal jeg gå fra hende og ikke mere formørke hendes liv med skyggen af mit.

Vi gik da tilbage til hende. Jeg så at hun sov udmattet af sorg over mig. Jeg bad om at jeg blot måtte give hende et kys - det første og det sidste jeg nogen sinde ville give hende. Men det sagde de nej til. Det var umuligt, for så ville min berøring sønderrive den tråd der holdt hende ved livet.

Så vækkede de hende og bad hende nedskrive deres ord, mens jeg stod hos dem og hørte hvert ord der blev sagt. Og ordene lød som nagler, der blev slået i den kiste, hvor mit sidste håb blev begravet for evigt.

Hun skrev som i en drøm, indtil hele den skændige historie om mit liv var fortalt, og jeg selv kun havde at meddele hende, at alt nu var forbi mellem os, og at hun i fremtiden var fri for min nærværelse og egoistiske kærlighed.

Jeg sagde farvel til hende, og jeg følte det som om mine ord var bloddråber, der blev presset ud af mit hjerte, og de må have knust hendes hjerte.

Så forlod jeg hende.

Jeg ved ikke hvordan, men som jeg gik følte jeg at strengen, som bandt mig til mit jordiske hylster i graven, brast, og jeg var fri - fri til at gå hvorhen jeg ville - alene i min trøstesløshed - og hvad så?

Ak, mens jeg skriver disse ord, fyldes mine øjne af taknemmelighedstårer. Jeg synker næsten sammen, mens jeg nedskriver dem. - *Hun* kaldte på mig igen. Hun som vi havde anset for at være så fin og svag, at vi måtte træffe en beslutning for hende, *hun kaldte mig tilbage til sig.*

Hun sagde at hun aldrig kunne opgive mig, så længe jeg havde kærlighed til hende. "Lad din fortid være som den vil - selv om du er sunket ned i det dybeste helvede, vil jeg stadig elske dig, stadig følge dig og kræve min ret, min kærligheds ret til at hjælpe og trøste og beskytte dig, indtil Gud i sin barmhjertighed vil tilgive dig din fortid, og oprejse dig igen."

Da var det jeg sank sammen og græd, som kun en mand kan græde hvis hjerte har været knuget og sønderknust og derpå blevet berørt af en kærtegnende hånd, indtil tårerne kommer frem og skaffer ham lindring.

Jeg gik tilbage til min elskede og knælede ved siden af hende, og jeg hørte den rolige og skønne ånd, som var hendes vogter, hviske til hende, at hendes bøn var hørt, og at hun virkelig skulle lede mig tilbage til lyset.

Derefter forlod jeg hende, og da jeg gik bort, så jeg en hvid engel svæve over hende og give hende kraft og vederkvægelse, hende der selv var en lysets engel. Jeg forlod hende og gik bort for at vandre, indtil hendes stemme atter ville kalde mig tilbage til hendes side.

Efter en kort, urolig søvn, som lysets ånder havde bragt hende i, vågnede min elskede næste dag og aflagde visit hos en venlig og god mand, som hun havde lært at kende under sine anstrengelser for at finde en måde, der kunne sætte hende i forbindelse med mig. Hvis det virkelig var sandt, hvad disse mennesker man kalder spiritualister havde sagt, håbede hun at få mig i tale igen ved deres hjælp. Tilskyndet af dem som vågede over hende, havde hun valgt denne mand, der var kendt som lægemedium. Det var ham som fortalte hende, at hvis hun selv forsøgte, ville hun kunne nedskrive budskaber fra de såkaldte døde.

Dette fik jeg først senere at vide.

På den tid følte jeg mig blot tilkaldt af hendes stemme, der havde en stor magt over mig, og i lydighed mod denne stemme var det at jeg fandt mig stående i et værelse, hvis konturer jeg kun svagt kunne skimte, fordi alt endnu var mørkt omkring mig - bortset fra det lys der omgav min elskede, og som skinnede som en stjerne og således svagt viste mig hendes omgivelser.

Det var denne gode mand, som jeg har omtalt, hun gik til. Og det var hendes røst, idet hun talte gennem ham, der havde kaldt mig frem. Hun havde netop fortalt ham, hvad der var sket den foregående nat, og ligeledes hvor højt hun elskede mig, og at hun med glæde ville give sit liv, hvis hun dermed kunne trøste og hjælpe mig.

Og denne gode mand talte venlige ord til hende. Jeg takker ham endnu af hele mit hjerte for dem. Han gav mig så meget håb; han åbenbarede for min elskede, at båndene til det jordiske legeme var brudt ved dets død, og at jeg frit kunne elske hende, og at hun var fri til at gengælde denne kærlighed - at hun selv bedre end nogen anden kunne hjælpe med at rette mig op; thi hendes kærlighed ville give mig styrke og håb, som intet andet kunne gøre, og den ville skinne på min sti under mine angerfulde bestræbelser. Og hun havde netop nu ret til at indgive mig håbet. Min kærlighed til hende havde været af så ren og sand karakter, mens hendes til mig var stærkere end selve døden, idet den havde brudt dødens skranke.

Han var så venlig denne mand. Han hjalp mig med at tale til hende og forklare hende mange ting, som jeg ikke kunne have gjort den foregående nat, da mit hjerte var så bedrøvet og fuldt af stolthed. Han hjalp mig endvidere med at fortælle, hvilke undskyldninger der var for mit liv i fortiden, selvom jeg erkendte, at der i virkeligheden ikke er nogen undskyldning for vore synder. Han lod mig fortælle hende, at trods alt det forkerte jeg havde gjort, havde hun været hellig for mig - jeg havde elsket hende med en kærlighed jeg ikke havde haft til andre end hende. Han beroligede og styrkede hende med en venlighed, som jeg velsignede ham for - endda mere end hans hjælp til mig selv - og da hun forlod ham til sidst, fulgte jeg med til hendes hjem, fordi håbet var tændt for os begge.

Men da vi kom dér, mødte jeg en ny skranke, som hendes to afdøde brødre, som elskede hende så højt, havde rejst. En usynlig mur omgav hende, som jeg ikke kunne trænge igennem, og skønt jeg kunne følge hende, kunne jeg ikke komme hende nær.

Jeg besluttede at gå tilbage til den venlige mand og se om han kunne hjælpe mig. Mit ønske bragte mig straks tilbage. Han var med det samme klar over min tilstedeværelse, og underligt nok syntes han at forstå meget af det jeg sagde, dog ikke alt. Han opfattede dog meningen med det jeg ønskede, og han forklarede mig mange ting, som jeg ikke kan nedskrive her, fordi det kun vedkommer mig selv. Endvidere betroede han mig, at hvis jeg blot ville have tålmodighed, ville alt med tiden blive godt. Og selvom slægtningene byggede den åndelige mur op omkring min elskede, kunne hendes vilje til enhver tid føre mig igennem den ind til hende. Intet kunne udelukke hendes kærlighed til mig, ingen mure kunne holde den tilbage. Hvis jeg nu ville prøve at lære åndelige ting at kende og selv arbejde på at gøre fremskridt, ville svælget mellem os også forsvinde.

Trøstet forlod jeg ham og vandrede bort. Jeg vidste ikke hvorhen.

Jeg begyndte nu at opfatte, at andre væsener som jeg selv svævede omkring mig i mørket, selv om jeg dårligt nok kunne se dem. Jeg var så ensom og fortabt, at jeg tænkte på at gå tilbage til min grav igen, da det var det sted jeg var mest fortrolig med. Og min tanke syntes at føre mig tilbage, for jeg var der med det samme.

Blomsterne, som min elskede havde lagt på graven, var visnede. Hun havde ikke været der i to dage, og siden hun havde talt med mig, var det som om graven ikke havde den samme dragende magt over hende, og at hun havde glemt legemet som lå deri. Og det gjorde mig godt. Jeg ønskede det faktisk. Det var godt for hende at glemme det døde legeme og kun tænke på den levende ånd.

Men de visne blomster talte om hendes kærlighed, og jeg forsøgte at tage en af dem op, en hvid rose, for at bære den, Men jeg kunne ikke løfte den, jeg kunne overhovedet ikke røre den, min hånd gik igennem den, som var den bare genskinnet af en rose.

Ved hovedenden af graven var der anbragt et hvidt marmorkors, og på det læste jeg to navne. Det var mine to brødrer, som jeg holdt så meget af. Da forstod jeg hvad hun havde gjort for mig; hun havde lagt mig til hvile ved siden af mine brødrer.

Da græd jeg, og mine tårer smeltede smerten bort i mit hjerte.

Hvor jeg følte mig alene!

Til sidst vandrede jeg bort blandt de andre mørke skikkelser, som gik her på kirkegården; nogle af dem vendte sig om og så efter mig. Måske havde de vanskeligt ved at skelne ligesom jeg. Tre mørke skikkelser gik forbi mig; det så ud til at være to kvindeskikkelser og en mandsskikkelse. De gik tæt forbi mig. Så vendte de om og fulgte efter mig.

Mandsskikkelsen rørte ved min arm og sagde: "Hvor går du hen? Du er sikkert lige kommet over fra den anden side. Ellers ville du ikke have et sådant hastværk. Herovre er der ingen der har travlt, for vi véd alle at vi har evigheden for os."

Han lo i en rå og kold tone, der fik mig til at gyse. Kvindeskikkelserne tog mig under hver sin arm:

"Kom med os. Vi skal vise dig hvordan du kan glæde dig over livet, selvom du er død! Selvom vi ikke har fået vores legemer med til at glædes over, så kan vi låne nogle hos nogle dødelige et øjeblik."

Kom med os! Vi skal vise dig, at al fornøjelse alligevel ikke er forbi, sagde de. I min ensomhed var jeg glad for at have nogle væsener at tale med, til trods for at de alle så højst tvivlsomme og frastødende ud. Kvindeskikkelserne var værst. Jeg fulgte med for at se hvad der eventuelt ville ske. - Da så jeg langt, langt borte noget der lignede et maleri. Det så ud som et lys med en sort sky som baggrund. Og inde i det lys så jeg min elskedes åndeskikkelse. Hendes øjne var lukkede, som jeg havde set dem ved mit første sjælesyn, og ligesom dengang var hendes hænder udstrakte mod mig, og hendes stemme lød i mine ører som en røst fra himlen:

"Oh, tag dig i vare! Tag dig i vare! Følg ikke med dem; de er ikke gode, og deres vej fører kun til fordærvelse!"

Synet forsvandt. Og som en der er vågnet af en drøm, rystede jeg de tre skikkelser af mig og gik videre i mørket.

Hvor længe og hvor jeg vandrede véd jeg ikke. Jeg blev ved at haste af sted for at komme væk fra erindringerne, som var så ubehagelige, og det var som om jeg havde hele rummet at vandre i.

Omsider satte jeg mig for at hvile lidt; det syntes nemlig som om det jeg gik på var solidt nok til at hvile på. Og mens jeg sad dér, så jeg et lys skinne i mørket, og da jeg nærmede mig, så jeg en lyståge der strålede ud fra et værelse, men lyset var så stærkt, at det gjorde ondt i mine øjne, som når man på det jordiske plan stirrer ind i middagssolen. Jeg kunne ikke holde det ud og ville vende om, da der lød en stemme:

"Stands, trætte vandrer! Her er blot venlige hjerter og hjælpende hænder for dig. Og hvis du vil se din elskede, så kom ind, for hun er her. Du skal få lov at tale med hende."

Jeg mærkede en hånd, for jeg kunne ikke se den, og hånden trak min kappe over mit hoved for at skærme mig for det skarpe lys. Derpå blev jeg ført ind i værelset og

anbragt i en bred stol.

Jeg var så træt, så træt, og så glad for at hvile. Og i dette værelse var der en sådan fred, at det følte som om jeg havde fundet vej til himlen.

Der gik en stund.

Da jeg så op, fik jeg øje på to yndige, venlige kvinder. Det var for mig som at se to engle fra selve Guds rige. Og jeg sagde til mig selv: Jeg er sikkert kommet nær ved himlen.

Da jeg igen så op, var det som om mine øjne var blevet styrkede; for på den modsatte side af de to lyse, gode kvinder så jeg min elskede smile sørgmodigt men inderligt ømt til mig.

I begyndelsen kunne jeg knap tro det, så stor var min glæde. Hun smilte, og dog vidste jeg at hun ikke virkeligt så mig. En af damerne, der var til stede, kunne se mig, og hun beskrev mig for min elskede med lav, rolig stemme. Min elskede syntes fornøjet, for det bekræftede hvad manden havde fortalt hende. Hun havde fortalt disse damer om sin mærkelige oplevelse, og hvorledes det hele forekom hende som en underlig drøm. Jeg ville have råbt til hende, at jeg virkelig var der, at jeg stadig levede, stadig elskede hende og var trøstet ved hendes kærlighed til mig. Men jeg kunne ikke bevæge mig; en eller anden magt, jeg kun dunkelt følte, holdt mig tilbage.

Dernæst talte de to venlige damer. Jeg vidste nu at de ikke var engle, da de endnu bar deres jordiske legemer. De gentog meget af, hvad den venlige mand havde sagt om det håb, der var for en synder som mig.

Den stemme, der havde lydt da jeg trådte ind i værelset, spurgte mig nu om jeg ville synes om, at en af damerne skrev en meddelelse fra mig. Det bekræftede jeg glædestrålende.

Derpå fremsagde jeg min meddelelse, og ånden fik damen til at nedskrive den. Jeg sagde til min elskede, at jeg fremdeles levede og fremdeles elskede hende. Jeg bad hende aldrig glemme mig og aldrig ophøre med at tænke på mig, for jeg behøvede hendes kærlighed og hjælp for at holde mig oppe. Jeg var stedse den samme for hende.

Og hun! Ja, jeg kan ikke beskrive de ord hun udtalte. De var liflige, milde og kærlige. De var så hellige for mig, at jeg altid vil bevare dem i mit hjerte.

Den tid der fulgte efter denne sammenkomst var som en dyb søvn for mig. Da jeg forlod værelset var jeg så udmattet, at jeg sank om på den lille sti jeg havde vandret på. Det var en drømmeløs søvn, og jeg var helt bevidstløs. Men det var kun godt for mig, for alt omkring mig var mørk nat.

Hvor længe jeg sov aner jeg ikke. Jeg havde ikke andet at måle tiden med end summen af de lidelser og den elendighed jeg allerede havde gennemlevet. Da jeg vågnede var jeg frisk og udhvilet af min slummer, og det var som om alle mine sanser var blevet skærpede ved hvilen. Jeg kunne bevæge mig hurtigere, mine lemmer følte friere, og jeg var nu et ønske bevidst, nemlig ønsket om at spise - noget jeg ikke havde følt før.

Min sult blev så stærk, at jeg gik af sted for at søge efter mad, men i lang tid kunne jeg ingenting finde. Omsider fandt jeg noget der lignede hårde brødskorper. Jeg var glad for at spise dem og følte mig mæt.

Jeg må nu forklare, at ånder spiser ligesom en åndelig kopi af den føde, der mætter et jordisk legeme, men denne kopi kan kun ses med et åndeligt øje og er skjult for et fysisk. Ånder føler som mennesker på jorden både sult og tørst og ligeså heftigt. Hvis jeg havde været alkoholiker eller en dyrker af bordets glæder, ville jeg hurtigere have følt sulten og tørsten, men hos mig var det sådan, at naturen i så henseende altid havde let ved at tilfredsstille mine krav. Jeg vendte mig dog med afsky fra de tørre skorper, men

det var mere ved bevidstheden om, at jeg endnu ikke var i stand til at skaffe mig føden ved mit arbejde - en svag mindelse om mit jordiske liv -men måtte dele en tiggers skæbne og nøjes med hans føde.

Mine tanker gik nu igen til min elskede. Og da mine tanker bar min ånd med sig, så jeg mig selv træde ind i det værelse, hvor jeg sidst havde set hende og de to damer.

Denne gang forekom det mig, at jeg kom ind straks, og jeg mødte to mandlige ånder, som jeg dog kun svagt kunne skimte. Der syntes at hænge et slør mellem os, og gennem dette kunne jeg se dem og damerne samt min elskede. Ved denne lejlighed blev det sagt mig, at jeg måtte meddele mig gennem den dame, der før havde nedskrevet mine ord. Det var imidlertid mit inderlige ønske at få min elskede til selv at nedskrive mine ord direkte fra mig selv, således som jeg havde set hun tidligere havde gjort gennem hendes skytsånd.

Det nægtede man mig ikke, men til min skuffelse opdagede jeg, at jeg ikke kunne gøre det; det var som om hun ikke kunne opfatte hvad jeg sagde, og jeg måtte opgive og lade damen skrive for mig, som hun tidligere havde gjort. Efter at have været der en kort tid og have afgivet min meddelelse, iagttog jeg min elskedes milde ansigt på samme måde som jeg havde gjort i de lykkelige dage. Min grublen blev imidlertid afbrudt af en af de mandlige ånder - en alvorlig og smuk ung mand, syntes han at være, så vidt jeg kunne skelne ham. Han talte til mig med en rolig og venlig stemme og sagde, at hvis jeg virkelig ønskede at kunne skrive mine egne ord gennem min elskedes hånd, ville det være godt for mig at slutte mig til de Bodfærdiges Broderskab, der ligesom jeg selv ønskede at følge en bedre vej. Og hos dem ville jeg lære mange ting, Som jeg endnu var uvidende om. Og jeg ville her få hjælp til at blive i stand til at få forbindelse med hendes sind, såvel som jeg ville opnå det privilegium, jeg ønskede så brændende, at kunne være hos hende i hendes stille Stunder. Det var en angerens vej, sagde han, og den var hård, meget hård. Skridtene var mange, møjsommeligheden og lidelsen var stor, men den førte til et skønt og lykkeligt land ved vejs ende, hvor jeg ville hvile i en lykke, som jeg på nuværende tidspunkt ikke kunne gøre mig nogen forestilling om.

Han forsikrede mig - netop som den venlige jordiske mand havde gjort - at mit vanskabte legeme, som jeg endnu med ængstelse søgte at skjule for min elskedes øjne, ville forandre sig, efterhånden som min ånd voksede og forandrede sig, indtil jeg igen ville blive smuk at se på - netop sådan at hun ikke længere ville sørge over at se mig. Hvis jeg blev i jordens sfære, hvor jeg nu var, ville jeg efter al sandsynlighed blive trukket tilbage til mine tidligere opholdssteder for såkaldte fornøjelser, og i denne atmosfære af åndelig fornedrelse, ville jeg snart miste retten til overhovedet at være i min elskedes nærhed. De som vågede over hende ville for hendes egen skyld holde mig væk fra hende. Hvis jeg ville slutte mig til dette broderskab, som var et håbets og bestræbelsernes broderskab til åndelig fremgang, ville jeg blive styrket, hjulpet og oplært sådan, at jeg var rustet til at modstå alle fristelser, når jeg efter et passende tidsforløb vendte tilbage til jordens sfære.

Jeg lyttede med forundring til denne velvillige ånds ord, og mit ønske om at få mere at vide om dette broderskab voksede, jo mere jeg lyttede til ham. Da jeg bad ham om at tage mig med, forsikrede han mig, at jeg skulle få dette ønske opfyldt. Han forklarede mig endvidere, at jeg kun skulle forblive dér af egen fri vilje. Ønskede jeg senere at forlade dem, kunne jeg straks gøre det.

"Alt i åndernes verden er frivilligt," sagde han, "alle kan frit gå hvor hen deres ønsker og begær leder dem. Hvis du ønsker at opelske de højere længsler, vil midlerne

til at nå længslernes mål blive givet dig, og du vil få den styrke og kraft du har behov. Du er i øvrigt én som aldrig har lært bønnens magt at kende, men den vil du lære, for alting sker ved bønnens magt, enten du beder bevidst, eller det sker ved en indre trang eller et ønske om at opnå det du længes efter. Ligger der i dit sind et begær efter at gøre ondt, vil netop dette begær tiltrække onde kræfter; og de vil hjælpe dig til at tilfredsstille dit begær. Ligger der i dit sind et begær efter at gøre godt, vil du med dette begær tiltrække gode kræfter. Og de vil hjælpe dig til at tilfredsstille det begær."

Da jeg igen var blevet træt og udmattet, rådede han mig til at sige et foreløbigt farvel til min elskede. Han forklarede mig, at både hun og jeg ville vinde en hel del kræfter, hvis vi blev adskilt en passende tid. Og i dette tidsrum skulle jeg opholde mig på det sted, han talte om. Det ville være bedst for hende, hvis hun undlod at skrive i tre måneder, da hendes mediale evner havde været meget belastede, og de ville forringes i høj grad, hvis de ikke fik denne hviletid. Desuden ville jeg selv have hårdt brug for hele denne tid, hvor forbindelsen med min elskede var afbrudt, hvis jeg blot skulle lære de simpleste forholdsregler, der var betingelsen for at kunne forbinde mig med hende.

Det var svært for os begge at afgive dette løfte. Men hun foregik mig med sit eksempel, og jeg kunne blot følge efter. Hvis hun ville forsøge at være stærk, ville jeg også være det.

Jeg aflagde et højtideligt løfte om, at hvis den Gud, jeg så længe havde glemt, ville ihukomme mig, så ville jeg anvende hele mit liv og alle mine kræfter på at gøre den uret god igen, som jeg havde forvoldt

Og således gik det til, at jeg for en tid forlod den urolige jordiske sfære og gik til den åndelige verden, som jeg hidtil kun havde set så lidt af, men hvor jeg nu skulle lide så meget. Da jeg forlod værelset for at følge min nye vejleder, vendte jeg mig mod min elskede og vinkede med hånden til farvel, og jeg bad om at de gode kræfter og den Gud, jeg ikke turde bede til for mig selv, måtte velsigne og bevare hende for stedse. Det sidste jeg så af hende var hendes gode øjne, der fulgte mig med dette kærlighedens og håbets blik, som skulle holde mig oppe gennem mangen en fortrædelig og pinlig time.

Kapitel 4

Broderskabet af håb

I den åndelige verden er der mange mærkelige steder, mange vidunderlige syner og mange organisationer, hvis opgave det er at hjælpe angrende sjæle; men jeg har aldrig set noget mærkeligere end dette hjem for hjælp, som ledes af Håbets Broderskab, og hvortil jeg nu førtes.

Det var for mig som om jeg var både blind, døv og stum. Når jeg var sammen med andre, kunne jeg knap hverken høre eller se dem - og heller ikke få dem til at høre mig. Skønt jeg dog kunne skimte lidt, forekom det mig dog som om jeg befandt mig i et fuldstændig mørkt værelse med blot et svagt lysskær, der gav mig en anelse om hvor jeg var.

På det jordiske plan havde jeg ikke følt dette så meget; selvom alt omkring mig var mørkt, kunne jeg dog både se og høre nok til at være bevidst om mine omgivelser. Men ved at stige op til dette sted, der kun ligger i en lille afstand fra jorden, følte jeg at jeg havde forladt alt, og alt havde forladt mig - med undtagelse af min ånd, der var i højeste materielle udvikling.

Denne tid i mørke var skrækkelig for mig, ja, jeg tror ikke jeg kan tåle at mindes den endnu. Jeg havde elsket solskinet og lyset; jeg kom fra et land hvor alt var solskin

og lys og klarhed, hvor farverne var rige og himlen klar, og hvor blomsterne og hele landskabet var så smukt. Jeg elskede lys, varme og harmoni, og her havde jeg siden min død kun fundet mørke, kulde og tusmørke alle steder - et forfærdeligt sammensnørende tusmørke, der indhyllede mig ligesom en nattens kappe, som jeg på ingen måde selv kunne befri mig for. Og dette forfærdelige tusmørke knugede min ånd som intet andet i verden havde gjort.

Jeg havde været meget stolt og overmodig på jorden. Jeg kom fra en slægt der ikke kendte til at bøje sig for nogen. I mine årer flød blodet af en hovmodig adel. På min mors side var jeg beslægtet med jordens mægtigste, der herskesygt havde styret kongeriger efter deres forgodtbefindende.

Og nu var den laveste, ydmygeste og mest elendige tigger i min fødebys gader lykkeligere og større end jeg; for han havde solskinet, den frie udsigt og den friske luft, alt det som jeg nu måtte savne, og jeg følte mig som den laveste og mest fornærede fange i en celle.

Havde jeg ikke haft for mig en håbets stjerne gennem min lysets engel, og det hun havde givet mig gennem sin kærlighed, så var jeg sunket ned i den bundløse fortvivlelse; men når jeg bare tænkte på, at hun ventede på mig, som hun havde lovet at gøre hele sit liv, og når jeg i tankerne genkaldte for mit blik hendes blide, ømme smil og de kærlige ord hun havde sagt, ja, da fik mit hjerte og min sjæl og mit mod nyt liv igen.

Og jeg stræbte efter at holde ud, efter at være tålmodig og stærk. Jeg havde brug for alle der kunne hjælpe mig, for fra nu af begyndte en lidelsens og kampens tid, som det skal være min opgave at få mennesker på jorden til at forstå.

Stedet, hvor jeg nu befandt mig, kunne jeg kun skimte. Det lignede et mørkt fængsel, meget stort og med tåget omrids. Senere kunne jeg se at det var en stor, grå bygning, bygget af mørkegrå sten, der for mine øje så ud til at være lige så solide som de sten man bygger med på jorden. Der var mange gange (passager) i den bygning, nogle var lange, der var store rum eller sale, men for det meste bestod den af små *celler med ringe lys og sparsomt inventar*.

Her havde hver ånd kun hvad den havde høstet i sit jordeliv; og nogle havde ikke andet end det lille leje hvorpå han lå og led - for dér led alle.

Det var et sorgens hus, men det var også et håbets hus, for alle stræbte opad mod lyset, og for enhver var der begyndt en håbets tid. Alle havde sat deres fod på det laveste trin på denne håbets stige, der med tiden skulle føre dem til den lyse, klare himmel.

I min celle var der kun en seng, et bord og en stol - intet mere. Jeg tilbragte tiden med at hvile og anstille betragtninger. Det foregik i min celle. Jeg var også i selskab med dem jeg følte mig åndsforbundet med, og som jeg selv snart skulle blive stærk nok til at høre de foredrag der holdtes for os i den store sal.

Foredragene var meget indtrængende, men så fint formede at de belærte enhver om de fejl han havde begået, og hvor han havde gjort uret. Man søgte med stor omhu og ikke uden besvær at få os til at fatte, hvilke konsekvenser vore handlinger havde bragt over os ved i egoistisk tilfredsstillelse at have gjort en sjæl fortræd og bragt den i fortvivlelse - set fra en upartisk iagttagers synspunkt Bagsiden af vore handlinger blev klart belyst for os, så at vi derigennem blev konfronteret med vore ofre, eller hvis vi ikke personligt var ansvarlige for deres ulykke, så dog ofre for et socialt system, der var opfundet for at opretholde og tilfredsstille vor egoistiske levevis. Jeg kan ikke fuldstændig gengive disse foredrag, men blandt jer jordiske mennesker, som læser dette og véd hvad korrupsion er - navnlig i de store byer - kan man let forestille sig hvad foredragene drejede sig om.

Efter sådanne foredrag om os selv og vore handlinger, og hvor vi blev afklædt alle

de sociale forklædninger vi havde optrådt i på jorden, vendte vi med skam og sorg i hjerterne tilbage til vore celler for her at tænke over fortiden og nu efter bedste evne at stræbe efter at sone den i vor fremtid.

I disse foredrag blev der givet os stor hjælp, for samtidigt med vildfarelsen og dens følger blev vi altid anvist en vej til forbedring, så vi kunne overvinde det onde begær i os selv, og ligeledes hvordan vi kunne sone vore dårlige handlinger ved med agtpågivenhed og i *rette* tid at redde en anden sjæl fra det samme, som havde bragt os til fald.

Disse undervisningstimer skulle gøre os egnede til fremskridt på et højere stadium, hvorefter vi var i stand til at gå tilbage til jordsfæren, nu iført erfaringens rustning så vi kunne modstå fristelserne og andre af jordelivets farer; og sådan kunne vi være med til at hjælpe andre dødelige, der kæmpede mod jordens fristelser.

Når vi ikke var til foredrag, stod det os frit for at gå hvorhen vi ville. Dette gjaldt dog kun for dem iblandt os, der var stærke nok til at bevæge sig omkring. Nogle af dem, der havde efterladt dyrebare kære på jorden, plejede at gå hen hvor de kunne besøge dem. Det var en trøst for dem, selvom deres kære ikke kunne se dem. Vi blev dog advaret mod at dvæle for længe i jordelivets sfære, da mange ville få vanskeligt ved at modstå de fristelser der var forbundet dermed.

De stærkeste blandt os, som var i besiddelse af de nødvendige egenskaber og ønskede at anvende dem i det godes tjeneste, brugtes til at magnetisere dem, som var svagest, og som på grund af udsvævelser i deres jordiske liv var i en frygtelig tilstand af udmattelse og lidelse. Der var foreløbig ikke andet at gøre ved sådanne stakler end at lade dem ligge hjælpeløse i deres celler og magnetisere dem, så de kunne hjælpes lidt på den måde.

Og her må jeg fortælle om det vidunderlige system, der blev praktiseret i Håbets Hus for at hjælpe disse ulykkelige ånder ud af deres lidelser, skønt det kun kunne ske langsomt og gradvis. Nogle ånder, som stod på et meget højt åndeligt udviklingstrin, og som *havde et naturligt ønske om at fungere som læger og helbrede sådanne stakler, fik hjælp af endnu højere intelligenser fra endnu højere sfærer end de selv var kommet fra.* Ved hjælp af den vældige kærlighedskraft, som disse intelligenser lod strømme gennem dem, der havde påtaget sig hvervet, lykkedes det at få de ulykkelige til midlertidigt at glemme deres lidelser, og selv om det kun var midlertidigt, så blev lidelserne dog mindre for hver gang.

Også for de ulykkelige var der håb; gennem lidelserne styrkedes deres længsel efter lys og liv. Og kærlighedens gnist slog ud i lys lue; nu ville også de hjælpe andre. De havde kun dette ene ønske og håb. Men først skulle de selv hjælpes. Og hjælpen kom. Den droges til dem på grund af deres eget stærke ønske om at hjælpe. Gennem lidelsen i sjælen voksede de, og samtidig aftog lidelsen. Lidt efter lidt voksede deres åndelige legeme til fuld udvikling. Og så kom øjeblikket da de så, at de var i stand til at takke for hjælpen ved at yde kærlighedens gerning mod andre stakler, som endnu befandt sig i lidelse, og som de nu selv fik styrke til at magnetisere, som de havde set og erfaret andre gøre ved dem.

Det er ikke muligt at give en klar beskrivelse af stedet, jeg har omtalt, og af dem der befandt sig dér. Det har en stærk lighed med et jordisk hospital, men der er alligevel så mange ejendommeligheder, der overhovedet ikke ligner de jordiske lokaliteter. Efterhånden som videnskaben på jorden skrider frem, vil ligheden nok blive større.

Alt var mørkt på dette sted, fordi de ulykkelige ånder ikke havde lykkelige og glade ånders aura at bibringe atmosfæren. Og det er åndens egen sjælstilstand, der skaber klarhed eller mørke.

Følelsen af mørke skyldes også den næsten totale blindhed hos disse ånder, hvis

psykiske sanser aldrig var blevet udviklet da de levede på jorden; og det gjorde dem ufølsomme for alt hvad der omgav dem, når det gjaldt andres sjæleliv eller åndelighed. Det virkede omtrent på samme måde, som når blinde og døve ikke kan se og høre eller fatte og forstå hvad der åbenbares for mennesker der er i besiddelse af deres sansers fulde brug.

Det var som om jordplanets atmosfære var et sted, der passede bedre til disse ånders daværende udviklingstilstand, og selvom der på sådanne steder herskede næsten totalt mørke, følte de sig dog ikke uden selskab, da de følte sig åndsforbundne med andre, der stod på det samme trin som dem selv. *Ånder, der var lidt mere fremskredne i udvikling, men som også opholdt sig i denne sfære, kunne de kun svagt skelne, men nogle var helt usynlige for dem.*

"Håbets arbejdsende Brødre", som de kaldtes, var alle forsynet med et lille stjerneagtigt lys, hvis stråler oplyste de celler de besøgte. Og hvor som helst brødrene færdedes, bragte de håbet med sig. Jeg for mit vedkommende var fra begyndelsen en af de meget lidende ånder, og jeg henlå i min celle i næsten apatisk elendighed og ventede kun på, at det lille lysglimt skulle vise sig i den lange korridor og nærme sig døren til min celle. Og når det havde været der, grundede jeg på hvor lang tid det efter jordisk tidsregning ville vare, før det viste sig igen.

Men det var dog ikke i lang tid, at jeg lå så hjælpeløs. I modsætning til de mange ånder, der havde udsat sig for druk og andre af jordelivets laster, var mit sind altid klart, og mit ønske om at forbedre mig var alt for stærkt til ret længe at lade mig ligge i uvirksomhed. Og så snart jeg følte jeg kunne bevæge mig, bad jeg om at få lov til at gøre noget, lige meget hvor beskedent det var. Hovedsagen var, at det jeg fik lov at udrette var til gavn og opbyggelse.

Jeg havde dette brændende ønske i min sjæl.

Og da jeg selv havde stærk magnetisk kraft, blev jeg derfor sat til at hjælpe en ulykkelig ung mand, der var helt ude af stand til at bevæge sig, og som næsten hele tiden jamrede og sukkede. Staklen var kun tredive år, da han forlod det jordiske hylster, men i sin korte levetid havde han kastet sig ud i sådanne udsvævelser, at han på den måde dræbte sig selv. Det var næsten mere end jeg kunne holde ud at være vidne til. Det var reaktionen fra de misbrugte legemlige kræfter, der nu ligesom klamrede sig til hans ånd, og det var denne håbløse tilstand der voldte ham de store lidelser.

Min opgave var at foretage nogle beroligende strygninger over ham, som gav ham en smule lindring, indtil en mere fremskreden og ophøjet ånd kunne overtage min plads og sætte ham i en tilstand af smertefri ubevidsthed.

I hele denne ventetid, indtil den højere ånd kom til stede, led jeg selv heftigt både i mit sind og mit åndslegeme, *for i disse lavere sfærer føler ånden legemlige smerter.*

Efterhånden som jeg fik min styrke tilbage, vågnede mit begær igen og gav mig en sådan pine, at jeg ofte var fristet til at gøre som mange stakkels ånder, nemlig at vende tilbage til jorden for at finde midler, hvormed jeg kunne tilfredsstille mit begær gennem andres fysiske legemer på jorden. Mine legemlige lidelser tiltog stærkt; for den potens jeg havde været så stolt af i mit jordiske liv, og som jeg havde brugt i et så dårligt øjemed, fik mig til at lide mere end de gjorde, hos hvem den havde været svag. Ligesom musklerne hos en atlet, der havde gjort overdreven brug af dem, efter en tid begynder at trække sig sammen og gøre ondt, sådan begyndte nu disse kræfter jeg havde misbrugt ved deres uundgåelige reaktion i mit åndelige legeme at forårsage de mest intense lidelser.

Efterhånden blev jeg stærkere og stærkere og samtidig i stand til at nyde det, som havde været en fornøjelse i mit jordiske liv. Trangen til denne nydelse tiltog, indtil jeg knap kunne holde mig fra at vende tilbage til jordplanet for at finde nydelse gennem de

mennesker, hvis organisme endnu var i kødet, og hvis uanstændige liv og lave ønsker og begær stiller dem på samme åndelige niveau som de jordbundne ånder, der ikke kan frigøre sig fra disse sanselige glæder.

Mange, endda rigtig mange der var i Håbets Hus sammen med mig, gav efter for fristelsen og gik tilbage for at besøge jorden for en tid, hvorefter de vendte tilbage, udmattede og fornærede - ofte endnu mere fornærede end før.

Det stod alle frit for at gå eller blive som de havde lyst. Alle kunne vende tilbage, når de ønskede: dørene til Håbets Hus var aldrig lukkede for nogen, hvor utaknemmelige og uværdige de end var, og jeg har ofte undret mig over den uendelige tålmodighed og ømhed, der altid blev vist os trods vor svaghed og vore synder.

Man kunne virkelig ynkes over disse stakler, der havde gjort sig selv til slaver af deres lidenskaber, så det ikke var muligt for dem at modstå dem. Fra tid til anden drog de tilbage, indtil de til sidst, mættede og udtømte, ikke kunne bevæge sig mere, men lå i samme forfærdelige tilstand, som den unge mands jeg plejede.

For mit eget vedkommende kunne jeg også have givet efter for fristelsen, og jeg kunne derfor ikke se ned på disse vildfarne sjæle, der ikke var blevet en sådan velsignelse til del som den, jeg havde fået ved bevidstheden om den rene kærlighed og det håb min elskede havde skænket mig.

Jeg gik ofte tilbage til jorden, men kun hen hvor min elskede boede, og hendes kærlighed drog mig altid til den side, hvor hun var, bort fra alle fristelser, ind i hendes hjemms rene atmosfære, og skønt jeg ikke kunne komme hende nær, på grund af den usynlige iskolde mur der omgav hende, og som jeg tidligere har omtalt, plejede jeg at stå uden for den og se på hende, når hun sad og arbejdede eller læste eller sov.

Når jeg var der, havde hun altid en dunkel anelse om at jeg var i hendes nærhed. Hun hviskede da mit navn eller vendte sig om mod den side hvor jeg stod, og det skete altid med et mildt og sørgmodigt smil, som jeg tog med mig i erindringen. Og det var mig til trøst i mine ensomme stunder. Hun var bleg og fin og havde ofte et sørgmodigt udtryk i sine øjne. Dette gjorde mig så ondt, selv om det trøstede mig at se hende. Jeg kan sige, at til trods for hendes anstrengelser for at være frimodig og tålmodig og forhåbningsfuld, var anspændelsen næsten for meget for hende. Og hver dag så hun mere svagelig ud. Hun havde desuden mange andre prøvelser i denne tid. Der var fortrædelighed, forbundet med tvivl og frygt, i hendes familie på grund af hendes samkvem med den åndelige verden. Og hendes slægtninge syntes hun var begyndt at blive så underlig. Somme tider spekulerede hun på, om ikke det hele var en illusion, en drøm som hun en dag ville vågne af, og at hun måske ville finde ud af, at der når alt kom til alt ikke kunne være nogen forbindelse mellem levende og døde, og ingen måder hvorpå hun kunne nå mig igen. Hvis det skulle ske ville vi begge forsvinde. Jeg stod nu ved siden af hende og kunne læse hendes tanker - hjælpeløs og ude af stand til at overtale hende om min nærværelse, og jeg bad om, at jeg på en eller anden måde måtte få lov til at overbevise hende om, at jeg var i hendes umiddelbare nærhed.

Så en nat, hvor jeg havde set hende falde i søvn efter en udmattende gråd, og hvor jeg selv var begyndt at græde, mærkede jeg at nogen rørte ved min skulder, og da jeg så op stod jeg ansigt til ansigt med hendes lyse skytsånd, han som første gang havde hjulpet mig til at tale med hende.

Han spurgte om jeg ville være meget rolig og selvbehersket, hvis han tillod mig at kysse hende, mens hun sov.

Jublande glad lovede jeg at være både rolig og selvbehersket. Derpå tog han min hånd i sin, og sammen gik vi gennem den isnende mur der skilte mig fra hende. Bøjet over hende gjorde min ledsager nogle mærkelige bevægelser eller tegn med sin hånd. Derefter holdt han min hånd i nogle minutter og bad mig derpå berøre hende ganske

svagt. Hun vågnede ikke ved det, men lå roligt sovende med en antydning af tårer i sine øjenvipper. De yndige læber var let adskilte som om hun talte i drømme. Hun var så overjordisk smuk, som hun lå dér med den ene hånd under kinden. Forsigtigt greb jeg hendes hånd; den lukkede sig ømt om min. Det var som om hun var i en halvt bevidst tilstand, og der kom et sådant udtryk af glæde i hendes ansigt, at jeg var bange for at hun skulle vågne. Men nej! Hendes skytsånd smilede og sagde: "Kys hende nu".

Jeg bøjede mig over hende og gav hende det første kys, jeg nogen sinde havde givet hende. Og da jeg i min kærlighed kyssede hende igen og igen, trak den lyse ånd mig varsomt tilbage. Men hun vågnede.

Hun så sig omkring og spurgte: "Drømte jeg... eller var det min elskede? *Var det virkelig min ven?*"

"Ja!" svarede jeg. Og det var som om hun havde hørt det, for hun smilte blidt og gentog atter og atter mit navn for sig selv.

Det varede længe før hendes skytsånd igen gav mig lov til at røre hende. Men jeg var ofte i hendes nærhed, og glæden over dette møde boede i vore hjerter i mangan en salig stund. Jeg kunne se hvor virkeligt mit kys havde været for hende, og for mig var det som et håbets anker. Jeg klyngede mig til det, og det opmuntrede mig til at tro, at jeg med tiden virkelig ville blive i stand til at lade hende føle min berøring.

Kapitel 5

Ånder på Jordplanet

(Spirits of the Earth Plane)

Så kom den tid, hvor jeg kunne forlade Håbets Hus. Stærk og veludrustet, som jeg var blevet af min nye underbevidsthed, var det min hensigt at begive mig af sted for at fuldbyrde min udsoning på jordplanet og i de lavere sfærer, som mit jordiske liv havde været nedsænket i.

Der var gået en halv snes (dvs.10, et snes=20) måneder siden min død, og jeg var blevet så ved godt helbred at jeg kunne bevæge mig frit og uhæmmet over jordplanets store sfærer. Mit syn og mine andre sanser var nu så udviklede, at jeg kunne se og høre og tænke klart, og lyset omkring mig var nu som en bleg skumring, eller snarere som et svagt daggry. Efter at mine øjne i så lang tid havde været vænnet til mørket, var dette dæmpede lys meget velkomment, men jeg længtes dog efter det fulde dagslys; det blege gry blev efterhånden som tiden gik meget ensformigt og trykkende.

Disse egne, som ligger i jordplanets tredje kreds, eller rettere den første sfære, kaldes "Skumringens Lande", og hertil kommer de ånder, der har været for egoistiske og materialistiske til, at deres sjæle kan nå et højere åndeligt udviklingstrin. Det ligger dog et trin over jordplanet, hvis spørgelsesånder er bundne til deres tidligere jordiske bosteder.

Mit arbejde skulle begynde på selve jorden på de steder, som verdslige mennesker kalder forlystelsessteder, skønt intet er så flygtigt og nedværdigende end de forlystelser jorden kan byde på.

Nu erfarede jeg værdien af den undervisning jeg havde fået i Håbets Hus. Det som engang var de største fristelser for mig betød nu ingenting. Jeg vidste hvad sådanne glæder byder på og den pris man må betale for dem, og når jeg havde at gøre med en dødelig i min gerning, var jeg så godt åndeligt rustet mod tillokkelserne, at jeg ikke engang var fristet til at søge den tilfredsstillelse, som disse sjæle ikke var hævet over.

Der er få mennesker på jorden som véd, at ånder for en tid kan tage dødelige menneskers legemer i besiddelse, som om det jordiske legeme tilhørte den diskarnerede og ikke den inkarnerede ånd. Mange tilfælde af såkaldt midlertidig sindssyge (den kan også være vedvarende) skyldes en magt, som besætter de lavere ånder og sætter dem i stand til at tage menneskelige legemer i besiddelse for at tilfredsstille et eller andet lavt begær. Inkarnerede ånder med en svag karakter eller mindre modstandskraft bliver ofte ofre for sådanne lavtstående diskarnerede ånder, og der skal i mange tilfælde en vældig viljestyrke til for at holde dem borte - eller sagt på en anden måde: at holde hjernen klar, når en besættelse af en diskarneret ånd er under opsejling.

Det værk jeg nu er i færd med, ser antagelig lige så mærkeligt ud for jer, som det gjorde for mig, inden jeg blev oplyst om de faktiske forhold i Håbets Broderskab, der arbejder i den åndelige verden og har til formål at hjælpe alle der er i nød. Det er i virksomhed overalt og i alle sfærer, og dets medlemmer findes i de laveste og mørkeste sfærer til de aller højeste, som omgiver jorden og strækker sig ind i solsystemets sfærer. Broderskabet er som en umådelig kæde af ånder, hvor de laveste og mest ydmyge væsener altid hjælpes og beskyttes af dem, der står over dem i åndelig udvikling, og som er dem nærmest.

Når det var påkrævet at hjælpe en eller anden dødelig eller ulykkelig ånd, blev der sendt bud til Broderskabet, og den af brødrene, der måtte antages at være bedst egnet til at udføre hvervet, blev sendt af sted.

Som oftest havde et sådant menneske, der havde brug for hjælp, ubevidst opsendt en længsel efter hjælp og styrke for at kunne modstå en eller anden fristelse.

Dette var i sig selv en bøn.

Og en sådan bøn bliver hørt i den åndelige verden som et skrig fra jordens børn. Der appelleres da til sådanne i den åndelige verden, som selv engang har været jordens sønner eller døtre.

Nu kunne det hænde, at den der kæmpede sin kamp mod fristelserne var en slægtning eller en kær ven til den ånd, der blev sendt til undsætning. Vort hverv var da at følge og kontrollere den vi ønskede at hjælpe, til krisen var overstået. Vi plejede ved sådanne lejligheder at identificere os så inderligt med den, vi var sendt ud for at hjælpe, at vi en tid virkelig delte alle de tanker og følelser der opstod i vedkommendes bevidsthed, således at vore tanker gik ind og tog bolig i den andens sjæl under en slags dualistisk eksistenstilstand, hvor vi kunne inspirere ham eller hende med gode tanker. Men det påførte også os hjælpere store lidelser og ængstelser fra det menneske, hvis tanker blev til vore. Og på den måde skete det, at vi på ny gennemlevede et kapitel af de kvaler og lidelser, vi engang selv havde haft, da vi vandrede på jorden. Det kunne ikke undgås, at den inkarnerede ånd - altså det menneske vi skulle hjælpe -føjte vort sinds sorgfulde tilstand, så at han eller hun fik indtrykket af ting, som vi havde gjort i vort jordiske liv, og mente det var gjort af dem selv på et eller andet glemt tidspunkt, og som nu kom til dem som en levende drøm, de dog ikke kunne forbinde med virkeligheden.

Denne kontrol eller overskygning af et menneske på jorden ved åndelig intelligens, anvendes på mange måder, og de som ubesindigt åbner sig for den, enten ved et sorgløst og slet levned eller også af nysgerrighed for at udgrunde mysterier, der overgår deres forstand og fatteevne, bliver ofte hjem søgt af lavere ånder, der *opsøger jordplanet, og som udnytter* dem i en sådan grad, at de bliver viljeløse redskaber for deres lavere instinkter og således bruger det menneskelige legeme efter behag.

Mangen mand eller kvinde med en svag vilje, og som ellers i rene omgivelser fører et eksemplarisk liv, kan trækkes ned i synd og snavs ved sådanne lavtstående ånders indvirkning. Og sådanne synder er de naturligvis kun delvis selv ansvarlige for; men det

har deres verdslige omgivelser jo ingen mulighed for at sætte sig ind i, da videnskaben ikke beskæftiger sig med sligt.

Sådanne onde ånder, der frister og bruger et menneskes organisme, vil få et forfærdeligt regnskab at aflægge; det er så frygteligt at mennesker ikke rigtigt har betingelser for at fatte det. Ved bevidst at synde på denne måde og tillige trække andre med sig i faldet, nedsænker de sig selv til en dybde af elendighed og grufuld lidelse, ***som der skal mange århundreder til for atter at befri dem for.***

Jeg har i mit arbejde ofte måttet spille en kontrolånds rolle. Jeg blev sendt i denne egenskab for at spille en dobbeltrolle, idet jeg ikke alene skulle påvirke mennesket på jorden med en anelse om de frygtelige følger, det udsatte sig for ved at give efter for synden, og jeg skulle samtidig påvirke den lavtstående åndelige intelligens, så at den ikke fik udført det, som den havde til hensigt at gøre. Men jeg skulle også med min stærke viljekraft rejse en skranke og holde dem tilbage, der ville lede menneskebarnet i fristelse.

På den tid anede jeg intet om, at ansvaret ikke udelukkende var mit, når det gjaldt om at holde sådanne menneskelige væsener uskadte og udenfor fare, altså dem jeg var sendt for at beskytte; jeg gjorde imidlertid den erfaring, at jeg kun var det sidste led i en lang kæde af væsener, der alle på samme tid var til hjælp. Ethvert væsen stod et trin i åndelig udvikling over sin protegé (yndling), og enhver skulle styrke og hjælpe dem, der var nærmest og stod lavere, hvis det skulle ske at modet svigtede og vedkommende derved også kom til at svigte sit hellige hverv

Den rolle, der var tildelt mig, skulle også tjene til at dygtiggøre mig eller være en læretid for mig, idet den skulle lære mig selvfornægtelse og opofrelse, på bekostning af min egen bekvemmelighed, for at hjælpe en anden der var i nød.

Min stilling som ånd på jordplanet gjorde mig nyttig, idet jeg kunne sætte en materiel kraft ind mod fristende ånder i en atmosfære, hvor en mere forfinet ånd ville være uskikket eller dårligt udrustet til at trænge ind. Jeg, som var jordbunden, kunne komme i nøjere kontakt med de menneskelige væsener, end en åndeligt mere fremskreden ånd havde betingelser for.

Når et menneske jeg kontrollerede sov, kunne jeg ved hjælp af drømme få vedkommende til at føle alt det samvittighedsnag og den rædsel, den væmmelse og frygt jeg selv havde erfaret, fordi jeg i tidligere tider havde gennemgået det hele; og det måtte jeg nu genkalde mig i frygtelig sjæleangst.

Alt dette lod jeg vedkommende, som jeg skulle beskytte og værne om, se i drømme. Og når han vågnede, indvirkede jeg sådan på hans sind, at han blev mindet om nattens onde drømme. Alle mine følelser og de deraf følgende lidelser, blev overført til hans sind både dag og nat, indtil han var påvirket i en sådan grad, at han klart så hvilke konsekvenser hans syndige handlinger ville føre med sig, hvis han gennemførte dem.

Disse specielle erfaringer skal jeg ikke dvæle længere ved nu; thi der er mange på jeres side af livet, som er fortrolige med dem. Jeg vil kun sige, at jeg vendte tilbage fra min missionsgerning i bevidstheden om at have reddet mange fra de faldgruber, jeg selv i sin tid var faldet i, og derved tildels havde sonet mine egne synder. Adskillige gange blev jeg sendt ud på missionsgerning, og hver gang vendte jeg tilbage med gode resultater.

Og her vil jeg slutte denne del af min beretning, men forinden vil jeg udtale: Når mit fremskridt i den åndelige verden gik så hurtigt, at det vil overraske de fleste der kender min tilstand ved indtrædelsen i livet bag graven, og når jeg atter og atter modstod de fristelser der mødte mig, da tilkommer æren for det ikke mig, men den der sendte sin vidunderlige hjælp og trøst, der var gennemtrængt af vedholdende og

uforanderlig kærlighed. Den kom fra min gode engel på jorden, hende hvis skønne billede altid kom mellem mig og alt ondt, jeg mødte og stiftede bekendtskab med.

Hvor alle andre forgæves ville have talt til mig og advaret mig, lyttede jeg altid til hendes røst og vendte mig fra det som er lavt og modbydeligt.

Når jeg ikke hjalp en eller anden, der endnu befandt sig i et jordisk legeme, sendtes jeg af sted for at virke blandt de ulykkelige ånder på jordplanet, som vandrede om på samme måde som jeg engang havde gjort. Og til dem kom jeg fra det store Håbets Broderskab, bærende i min hånd det svage, stjerneformede lys, som er denne ordens symbol.

Dette lys kunne som oftest fordrive mørket omkring mig, og jeg kunne da se de ulykkelige ånder bøje sig mod jorden, to eller tre sammen, eller også synke sammen i hjælpeløshed og elendighed i et hjørne. Men de var alt for håbløse og ulykkelige til at fatte noget som helst

Overfor sådanne sjæle var det mit hverv at forklare, at der fandtes et Håbets Hus, hvor de kunne blive bragt hen. Jeg fortalte at jeg selv havde været der. Endvidere forklarede jeg dem, hvorledes de ved at hjælpe andre kunne hjælpe sig selv og høste glæde og taknemmelighed fra dem, der var endnu værre stillet.

Hver lidende sjæl fik udleveret en individuel lægende balsam, for alle gerninger og alle virkningerne, som gerningerne har efterladt sig, er forskellige for de forskellige sjæle; derfor var deres synder også forskellige, såvel som motiverne dertil. Og derfor måtte den lægende balsam, der skulle lindre deres lidelser, også være individuel.

Kapitel 6

Morgengryets land – Kærlighedens gaver – Dalen av selviskhet – Landet av uro – Gniernes land - Gamblernes Land

Twilight Lands - Love's Gifts - The Valley of Selfishness -
The Country of Unrest - The Miser's Land - The Gambler's Land.

Når mit arbejde et eller andet sted var til ende, vendte jeg sædvanligvis tilbage til Skumringens Land for at hvile i en anden stor bygning, der tilhørte vort broderskab.

Den mindede meget om den første jeg har omtalt, den var blot ikke så mørk i udseende og heller ikke så nøgen og trist. Belønningen for vore anstrengelser var et lille værelse, som tilhørte den der tog det i besiddelse. Jeg havde i mit værelse en stor skat: et dejligt billede af min elskede.

Det lignede dog mere reflekset af hendes billede i et spejl, for når jeg så vedholdende på hende, plejede hun at smile tilbage til mig som svar, som om hendes ånd var sig mit blik bevidst. Og når jeg meget gerne ville vide hvad hun arbejdede med, forandrede maleriet sig så jeg kunne se hvad hun beskæftigede sig med.

Dette betragtede mine åndsfæller som et stort og vidunderligt privilegium. Og det blev åbenbart mig, at det var ligeså meget resultatet af hendes kærlighed til mig og hendes tankers stadige dvælen hos mig, som det var mine egne anstrengelser for at forbedre mig.

Det blev siden forklaret mig, hvordan det levende billede var blevet skabt. Det skete på den måde, at billedet først blev anbragt over astralplanets lysvirkning og derefter projiceret ind i dets ramme i mit værelse. Yderligere forklaringer på dette fænomen kan jeg ikke komme ind på i denne bog, for man har ingen betingelser i jeres verden for at kunne forstå det. Hvis I, som læser dette, var her hos os, ville det være overflødigt at forklare, for så vidste I det selv.

En anden gave fra min elskede var en hvid rosenknop, som aldrig visnede eller falmende. Jeg satte den i en lille vase foran mig, og den blev ved med at holde sig frisk og duftende. Den var for mig et sindbillede på hendes kærlighed til mig.

Derfor kaldte jeg den altid for min hvide rose.

Jeg havde i lang tid længtes efter en blomst. På jorden var jeg så lykkelig for blomster, og siden min elskede lagde blomster på min grav havde jeg ingen set.

Der var ingen blomster hvor jeg opholdt mig nu, ikke så meget som et blad eller et græsstrå og langt mindre et forkrøblet træ eller en busk, ***thi den golde, tørre jordbund på dette sted havde vi selv skabt i vor egoisme; derfor kunne den ikke yde os noget, hverken blomster eller grønne planter.***

Da jeg under et af mine besøg hos min Hvide Rose fortalte hende, hvor nøgen og gold den jord var jeg vandrede på, bortset fra maleriet af hende selv, der var mig til usigelig trøst i mine ensomme stunder (jeg kunne jo kun meddele mig til hende ved at skrive gennem hendes hånd), bad hun i sin kærlighed til mig og med hele sin sjæls varme lagt i bønnen, om at der måtte blive givet mig en blomst fra hende. Og den bøn blev hørt. Den hvide rosenknop blev af en af mine åndevenner bragt til mit værelse og efterladt dér, for at jeg kunne glædes ved den, når jeg vendte tilbage fra jordplanet og

fra mit besøg hos hende.

Ak, alle I som har blomster i overflod på jeres skønne jord, skøn på det I har! I kan næppe fatte hvilken glæde denne blomst gav mig, eller hvor meget jeg skattede den og hendes billede og de elskelige ord, hun engang skrev til mig. Alt hvad hun har skænket mig, fører jeg nu med mig fra sfære *til* sfære, efterhånden som jeg hæver mig mod lyset.

Fra dette Skumringens Land foretog jeg mange dagsrejser og oplevede at se mange fremmede og forskellige egne. Men alle bar de præg af et goldt og ørkenagtigt udseende.

Et sted var der for eksempel en stor dal med grå sten omkring en stor nøgen høj eller bjerg. Over det var der kun den dunkle skumringshimmel. Heller ikke her var der nogen som helst vegetation, farver eller klarhed. Der var kun de store, grå sten og den gølge jords trøstesløshed.

Beboerne på dette sted var sådanne, som udelukkende havde levet et selvisk liv og lukket deres hjerter for al uegennyttig kærlighed mod andre. De havde kun levet for at vinde ære og søge egne fornøjelser - og til deres egen fornædrelse. Det de var omgivet af var deres egen gølge hårdhed.

En stor skare af denne trøstesløse dals beboere vandrede uroligt omkring. De var så optagne af sig selv, at de havde mistet evnen til at se noget andet.

Disse ulykkelige mennesker var usynlige for hverandre, og det blev de ved med at være, til den tid kom hvor de begyndte at tænke på andre med ønsket om at gøre noget godt, udover hvad der angik dem selv. Og når denne tanke opstod i deres bevidsthed, droges de mod hverandre og kunne da efterhånden se, at de ikke var alene men mange. Og da lærte de, at de ved deres anstrengelser for at hjælpe hinanden også hjalp sig selv, og de mærkede at egoismens lænker lidt efter lidt slappedes.

Hinsides denne dal kom jeg til en stor, tør og sandet landstrækning med sparsom vegetation, hvor beboerne nogle steder var begyndt anlægge små haver uden for deres boliger. Visse steder var husene klynget så tæt sammen, at de dannede landsbyer.

Men alt bar præg af dette trøstesløse og hæslige udseende, der skyldtes beboernes åndelige fattigdom.

Dette var også et egoismens og begærlighedens land - dog ikke med en så fuldstændig ligegyldighed over for andres følelser som i den nævnte grå dal - derfor søgte de til en vis grad at nærme sig hinanden i en slags kammeratskab.

Mange af dem var kommet fra den grå dal, men de fleste var kommet direkte fra jorden, og nu kæmpede de stakkels sjæle for at stige en smule højere. Og hvor som helst dette skete, og der blev vist god vilje til at overvinde egen egoisme, begyndte der så småt at gro tynde græsstrå og enkelte lave buske op frem af den tørre, sandede jord, der omgav deres boliger.

Det var sådan nogle elendige hytter, der var i dette land, og beboerne var lurvede og frastødende folk, der lignede landstrygere og tiggere. Og dog havde mange af dem været blandt jordens rigeste forgrundsfigurer i det såkaldt gode selskab og havde nydt alt, hvad luksus kunne give dem. Men netop fordi de havde anvendt deres rigdom alene på sig selv for at pleje deres egne fornøjelser, og givet andre de usle brødsmuler fra deres egen rigdom, og som de næppe lagde mærke til - netop derfor befandt de sig nu i Skumringens Land, fattige på sjælens sande åndelige rigdom, den rigdom som kan erhverves i jordelivet såvel af fyrsten som af tiggeren, blot man selv vil række hånden ud for at få disse åndelige goder. Men de - være sig fyrste eller tigger - der har ofret næstekærligheden på egenkærlighedens alter, de må vandre gennem Skumringens Land, hvor alle er lige fattige.

Beboerne i dette land skændtes og kivedes næsten altid, og beklagede sig over at de ikke var blevet retfærdigt behandlet, men var blevet anbragt på et så usselst sted trods de store stillinger de havde indtaget i samfundet, da de levede på jorden. De kritiserede andre og gav dem skylden for at de nu havde det så strengt, og de forlangte at andre skulle lytte til deres historier om, hvor dårligt de var blevet behandlet.

Andre beskæftigede sig med deres jordiske livs planer, og de forsøgte at få deres tilhørere til at tro, at de havde fundet en måde (på bekostning af andre), der kunne gøre ende på dette fortrædelige liv. Atter andre udklækkede planer - og forsøgte at gennemføre dem - til skade for andre beboere, hvis planer derved spoleredes, da de gik på tværs af de andres.

Således var tilværelsen i dette tristedens og uroens ulykkelige land.

Alle der ville lytte til mig, fik nogle håbets ord eller en opmuntrende vejledning, der kunne tjene til at gøre dem begribeligt, på hvilken måde de kunne komme ud af denne mørke tilværelse og ind i lysere tilstande.

Så forlod jeg Skumringens Land og kom ind i Gniernes Land. Det er et sted der er overladt dem, hvis tankevirkosomhed udelukkende er blevet til samlermani. Der er ikke mange som har sympati for den virkelige gnier; det har kun de som deler den altopslugende lyst til at samle sammen, kun for fornøjelsens skyld.

I dette land var beboerne mærkelige krogede væsener med lange klolignende fingre, med hvilke de skrabede i den sorte jordbund som rovfugle. Det var guld de søgte efter. Nu og da lønnedes deres anstrengelser, og når de havde fundet noget, puttede de det fundne i små poser, som de bar ved deres bryst, for at de skulle ligge nærmest ved deres hjerter, som det af alle ting i verden der var dem dyrebarest.

Som oftest var de ensomme væsener, der instinktmæssigt undgik andre af frygt for at blive frarøvet deres kære skatte.

Her var der intet for mig at gøre. En ensom mand lyttede til mig et øjeblik, men endnu før jeg var halvt færdig med at forklare ham en brøkdal af det jeg havde på hjerte, vendte han sig om og fortsatte sin jagt efter skatte. I hemmelighed passede han på mig indtil jeg var gået. Han var bange for at jeg skulle erfare noget om det, han havde fundet.

De andre jeg traf var så optaget af deres arbejde med at søge, at de overhovedet ikke bemærkede min eksistens.

Så forlod jeg dette mørke land.

Fra Gniernes Land drog jeg ned i en mørk sfære, som i virkelighed stod under jorden i åndelig udvikling.

Stedet her havde meget tilfælles med Uroens Land, men beboerne her syntes dog at stå på et lavere udviklingstrin, og de havde et mere råt udseende.

Her blev der intet forsøg gjort på at dyrke jorden, og den himmel der hvælvende sig over dem var mørk og trist, næsten som om det var nat. Der var kun så meget lys, at beboerne var i stand til at skelne genstandene og se hverandre, men kun på ganske kort afstand.

Mens der i Uroens Land bare var utilfredshed og misundelse, var her heftigt klammeri mellem spillere og drankere, bedragere og svindlere af enhver art. Der var indbrudstyre, og i det hele taget var beboerne ånder af lastefulde mennesker fra de laveste til de mest slebne individer der findes på jorden. Alle, hvis instinkter var forbryderiske, udsvævende og selviske, og som havde lave tilbøjeligheder, var samlet her i denne mørke sfære. Dårligt selskab og dårlige kammerater og omgangsfæller, da de levede på jorden, havde ført dem ud i et sådant fordærv, at de ikke kunne frigøre sig for tilbøjelighederne, men tog dem med sig ud over døden og graven.

Det var denne klasse ånder jeg var blevet sendt til; for trods alt var der nogle blandt

dem, hvor man havde et håb om, at ikke al godhed og følelse af retfærdighed og andre gode egenskaber var udelukket, når en røst fra en højere sfære lød til dem i deres fortvivlelses ørken. Hvor denne røst kunne blive hørt og modtaget positivt, var der håb om at føre dem tilbage til et bedre opholdssted.

De elendige huse og boliger i dette land var ofte store og rummelige, men de bar alle præg af snavs, råddenskab og forfald, så man gøs tilbage for det. De havde en del lighed med store huse, der engang har været fine paladser men nu er tilholdssteder for beboere, som med deres adfærd har forurenset alt, hvad der engang var smukt og godt

Her og der var der store, øde landstrækninger med få spredte og elendige huse, eller bare hytter, og andre steder var bygninger og beboere sammenhobede i skumle efterligninger af de store byer på jorden, men overalt hvor man vendte sig var der urenhed, smuds og elendighed. Ingen steder kunne man se noget som helst af ting eller genstande, der kunne fryde øjet. Det hele var én stor trøstesløshed, skabt af de mørke væsener der boede her

Mellem disse fornærede indvånere vandrede jeg nu med mit lille stjerneformede lys, der flakkede som en svag lysstråle i mørket hvor jeg bevægede mig. Dette svage lysglimt manifesterede sig dog som en håbets stjerne for dem, der ikke var så forblinded af deres egoistiske lidenskaber og andet ondt, at de ikke kunne opfatte det.

Hist og her traf jeg nogle, der sad sammenkrøbne i en indgang eller lænede sig op ad en mur. Andre steder fandt jeg folk, der sad i mørke, elendige værelser. Det var sådan nogle, som havde styrke til at rejse sig så meget, at de kunne se mit lille lys og lytte til mine ord, og som derefter ville slå ind på en bedre vej - den der førte tilbage til højere sfærer, hvorfra de var faldet på grund af deres synder. Der var også nogle blandt dem, der var så meget i stand til at bevæge sig, at de sammen med mig kunne hjælpe andre fremad. De kunne dog ikke rive sig ud af bevidstheden om deres egen sørgelige tilstand, men dette skærpede længslen efter at nå frem til noget højere og lysere end den elendighed de befandt sig i.

Og dette var det første skridt fremad og opad. Det næste var at hjælpe andre, og det ville snart ske.

Under mine vandringer gennem dette land kom jeg en dag til udkanten af en stor by, der lå ensomt midt på en stor slette. Jordbunden var sort og tør og havde meget til fælles med de store slaggedynger, man ser omkring fabrikker og jernværker i jordens industri-egne. Her kom jeg til nogle faldefærdige små hytter, der ligesom dannede en slags frynse mellem byen og den øde slette. Jeg stod stille et øjeblik, og mit øre opfangede lyden af skænderi og skrål fra en af hytterne. Min nysgerrighed fik mig til at nærme mig for at se hvad striden drejede sig om, og om der eventuelt var nogen jeg kunne hjælpe.

Der stod et stort, plumpt bord, der fyldte hele det rum jeg trådte ind i, og rundt om bordet sad vel omkring et dusin mandlige beboere på små elendigt forarbejdede træstole. Det var nok mandlige væsener, men det ville være en fornærmelse mod menneskeslægten at kalde dem mænd. De lignede store menneskeaber, hvis grove, fordrejede og opsvulmede ansigter mindede om ulves, rovfugles eller svins udtryk. Det er svært for mig at beskrive sådanne ansigter og vanskabte legemer. De var klædt i forskellige lurvede efterligninger af deres tidligere jordiske og forfinede tilværelse, hvoraf nogle repræsenterede moden fra århundreder tilbage; andre var i mere tidssvarende klæder, men alle var lige smudsige med uordentligt og uredt hår. Øjnene var vilde og stirrende og glødende af heftige lidenskaber, ondskab og hævngherrighed. Andre var sløve af fortvivlelse.

Hvad mig angik følte jeg det, som om jeg var kommet til helvedes laveste hule. Men efter den tid har jeg set en endnu lavere region - meget mørkere og frygteligere og

beboet af væsener, der var endnu mere vilde og lavtstående, så at de jeg nu befandt mig mellem må karakteriseres som tamme og menneskelige.

Jeg skal vende tilbage til dette, når jeg kommer til det afsnit af mine vandringer, der førte til deres rige i det laveste helvede.

De ånder, jeg nu befandt mig mellem, skændtes og trættes om en pengepose, der lå henslængt på bordet. Den var blevet fundet af en af de tilstedeværende, hvorefter man havde spillet om dens indhold. Striden synes at være opstået ved, at enhver ville have posen uden hensyn til andres ret. Det var simpelthen et spørgsmål om hvem der var den stærkeste, og alle truede de hverandre på den voldsomste måde.

Den der havde fundet pengene - eller rettere den åndelige genpart af jordiske penge - så ud til at være en ung mand, der næppe var over de tredive, og som endnu var i besiddelse af resterne af et godt udseende, bortset fra de mærker hans jordiske udsvævelser havde efterladt i hans ansigt. I øvrigt syntes han at være for pæn til at være i dette selskab og i disse uhumske omgivelser.

Han mente at pengene tilhørte ham, og skønt han frivilligt havde udleveret dem til spil, ville han ikke finde sig i, at nogen røvede dem fra ham.

Jeg følte at jeg intet kunne udrette her. Det var fuldstændig håbløst.

Under vildt skænderi og skrig og skrål og protester om, at den ene såvel som den anden havde lige så meget ret som den trediveårige til at sige, hvad der var rigtigt, vendte jeg om og forlod dem.

Men næppe var jeg kommet ud og på vej bort, før hele skaren væltede kæmpende og støjende ud af hytten og sloges indbyrdes for rasende at gribe den unge mand, der havde taget pengeposen. Den forreste af de kæmpende slog og sparkede i sit forsøg på at få pengene fra ham; en af dem var så heldig at rive posen til sig, hvorefter de alle for løs på ham, der nu havde den. Mens alt dette foregik, brød den unge mand ud af kamptumlen og løb hen mod mig. I næste øjeblik lød der ville råb om at gribe ham og slå ham ned som bedrager, for det viste sig at posen ikke indeholdt guld men sten, idet pengene, ligesom trylleguldet i eventyret, blev - ikke til visne blade men til sten.

Næsten før jeg blev klar over hvad der var sket, greb den unge mand fat i mig og skreg i sin hjertens angst, at jeg måtte frelse ham fra disse djævl. Og nu kom hele skaren hen imod os i hidsig forfølgelse af deres offer. Lynsnart sprang jeg ind i en ubeboet hytte med den unge mand og smækkede døren i efter os, hvorpå jeg stemte min ryg mod døren for at holde forfølgerne ude.

Himmel, hvor de hylede! De hamrede og bankede og forsøgte at slå døren ind. Og hvor jeg anspændte mig og måtte bruge hele min sjælskraft og legemlige styrke for at holde dem ude. Mens det stod på, anede jeg ikke hvordan jeg skulle klare det, men nu véd jeg at det var usynlige kræfter der kom mig til hjælp og holdt døren lukket, indtil forfølgerne, helt forvirrede og ærgerlige over at de ikke kunne rokke den, til sidst gik deres vej for at finde nye ting at kævles om.

Kapitel 7

Historien om Raoul

Da de var gået, vendte jeg mig mod min ledsager, der havde skjult sig. Han sad kvæstet og blødende og næsten bevidstløs i et hjørne af hytten. Da jeg hjalp ham op, sagde jeg til ham, at hvis han ville anstrenge sig og gå med mig, ville det være godt for os begge at forlade stedet, for det tilfælde at flokken skulle komme tilbage.

Med møjje og besvær fik jeg ham på benene og hjalp ham langsomt til et sted på den mørke slette, hvor vi var uden for fare, selv om vi var uden tag over hovedet.

Det næste jeg gjorde var at lindre hans smerter ved de metoder jeg havde lært i Håbets Hus, og noget efter var den stakkels fyr i stand til at tale og fortælle om sig selv, og hvordan han var kommet til dette frygtelige mørke sted.

Så vidt jeg forstod var han lige trådt ud af jordelivet, idet han var blevet skudt af en mand, der var jaloux på ham på grund af hans forhold til drabsmandens hustru.

Det eneste lyspunkt i den stakkels ånds historie var, at han ikke nærrede noget ønske om hævn og heller ikke var vred på den der så bråt havde skilt ham fra livet. Han følte kun skam og sorg over det hele. Det som mest havde stødt ham, men som samtidig havde åbnet hans øjne, var opdagelsen af, at den kvinde, som hans kærlighed til havde forårsaget det hele, var så ufølsom og så blottet for kærlighed til nogen af dem. Hun tænkte kun på, hvorledes hendes måde at føre sig på kunne gavne hende selv og hendes sociale position i overklassen; og hun havde kun haft vrede og ærgrelse til overs for sin ulykkelige ægtefælle og ofret for hans jalousi.

Den unge mand, som jeg vil kalde Raould, sagde: "Da forstod jeg, at jeg virkelig var død, og alligevel havde jeg evnen til at gå tilbage til jorden, og det var min første tanke - hvis det var muligt - at få hende til at forstå, at den døde stadig levede trods hans tilsyneladende udslettelse. Og jeg tænkte på, om det kunne lade sig gennemføre at bringe hende trøst og åbenbare for hende, at jeg også hinsides døden og graven tænkte på hende.

Og hvordan tror du så jeg fandt hende? Du tror måske at hun græd og sørgede over mig? Nej, det gjorde hun ikke; tanken ikke så meget som strejfede hende. Hun tænkte kun på sig selv og ønskede hun aldrig havde set os, eller at hun ved et eller andet kup kunne udslette os af sit liv og begynde livet med en anden, der var højere på rangstigen end nogen af os. Men da faldt der ligesom et skel fra mine øjne, og jeg forstod at hun aldrig havde elsket mig en smule. Men jeg var både rig og adelig, og hun havde håbet på at nå endnu højere på rangstigen ved min hjælp og indflydelse, ja, der var ligefrem gået sport i hendes lidenskab for at nå det hun ville. Midlerne var underordnede, bare hun kunne opnå et usselt fortrin for at kunne hovere over en rivaliserende kvinde.

Og jeg! Jeg var ikke andet end en stakkels forblindet dumrian, og jeg havde måttet betale med mit liv for min dårskab. For hende var jeg kun en ubehagelig erindring om den skam og skandale, der fulgte efter.

Så flygtede jeg i min bitterhed bort fra jorden til et andet sted. Det var mig ligegyldigt hvor dette sted var, jeg var komplet ligeglad. Efter dette havde jeg ingen tro på sandhed eller godhed af nogen slags, og mine vilde tanker og begær trak mig ned i dette mørke helvede, hvor jeg fandt beslægtede ånder blandt dem, der på jorden havde været mine smigrere og snyltegæster.

Det var mellem sådan nogle jeg havde forødt min timelige formue og tabt min sjæl."

Han holdt inde et øjeblik, og jeg sagde: "Ulykkelige ven, vil du ikke søge den angerens sti, der kan føre dig tilbage til lysere lande og hjælpe dig til at genvinde den

arv, du har mistet, nemlig din manddom og dit højere selv?"

"Det er desværre for sent," sagde han. "I helvede, og det her er sikkert helvede, er der ikke noget håb mere."

"Intet håb? Sig ikke sådan noget min kære ven; de ord har jeg alt for mange gange hørt fra ulykkelige sjæle. Jeg kan forsikre dig, at selv for sjæle, der befinder sig i den mørkeste fortvivlelse, er der håb. Jeg har kendt til sorg, der var ligeså bitter og dyb som din, og dog havde jeg altid et håb at klynge mig til. Og dette håb var netop en kvinde, som jeg elskede, og hun var så ren og hvid som en engel. Hendes hænder var altid udstrakt mod mig i den dybeste og reneste kærlighed. Hun var *mit* håb, og hun gav mig troen på mig selv, og for hendes skyld har jeg prøvet at indgyde andre ulykkelige det samme håb, som hun gav mig. - Kom kære ven, lad mig føre dig til et lysere og bedre land."

"Men hvem er du, ven, som er kommet til mig med så venlige ord og handlinger og uden at være kaldt på? Jeg skylder dig virkelig mit liv, selvom jeg véd at vi desværre ikke dør her, men kun lider døds kvaler. Fortæl mig hvem du er, og hvordan det er gået til, at du befinder dig her og kan sige noget der giver mig håb. Det er ord der lyder som den herligste musik i dette mørke og dette helvede. Jeg synes jeg begynder at få tillid til dig. Jeg troede først du var en engel der var blevet sendt for at hjælpe mig. Men du ser jo ikke ud som en engel, du har meget til fælles med mit udseende."

Jeg fortalte ham nu min egen historie, og hvordan jeg havde arbejdet mig opad mod lyset Det skulle han også gøre. Jeg betroede ham, at jeg havde et lønligt håb, et håb som jeg vidste ikke ville svigte mig, nemlig at jeg engang, når tiden var fuldkommen og jeg ved mine gerninger havde gjort mig fortjent til det, skulle være sammen med min elskede i et land, hvor vi ikke mere skulle være adskilte.

"Er din elskede, som du taler om, så tilfreds med at gå og vente på dig? Mon hun vil tilbringe hele sit liv på jorden alene, for at kunne forenes med dig i himlen? Det tror jeg ikke på, du narrer kun dig selv. Det er en drøm du lever på. Hvis hun ikke er gammel eller meget grim at se på, kan ingen kvinde tænke sig at leve ensom hele tiden for din skyld. Jeg tror nok hun vil kunne gøre det en tid, hvis hun ellers er romantisk eller hvis ingen frier til hende. Hun må være en ren engel, hvis hun ikke trøster sig lidt en gang imellem. Men tro mig, hvis du ikke har mere grund til at håbe end du har forklaret, så har jeg ondt af dig."

Jeg må tilstå at hans ord ærgrede mig meget. De vakte i en tvivl, som ofte havde luret på mig, og virkede som en kold spand vand midt i den romantiske varme der havde holdt mig oppe. For at berolige mig selv og frigøre mig for tvivlen - både hans og min - sagde jeg heftigt:

"Hvis jeg tager dig med til jorden og viser dig, at min elskede tænker på mig og sørger over mig, vil du så stadig tro at jeg er fanget i en illusion? Vil du så ikke tro at jeg véd hvad jeg taler om? Og vil du så ikke indrømme, at din erfaring om kvinder og livet på jorden ikke altid kan bruges, og at der her er noget du kan lære af?"

"Kære ven, tilgiv mig hvis jeg har såret dig med min vantro. Jeg beundrer din tro, og jeg ville ønske jeg havde lidt af den selv. Lad os i hvert fald komme væk herfra for at se hende."

Jeg greb hans hånd og fremtvang med min viljes kraft vor rejse til min elskede. Vi hævede os og for gennem rummet med tankens fart, indtil vi befandt os på jorden og stod i værelset, hvor min elskede opholdt sig. Jeg så at hendes skytsånd vågede over hende, og ligeledes så jeg det tågede omrids af rummet og dets møbler, men min ven Raould så ikke andet end min elskedes skikkelse.

Hun sad i en stol, og hun lignede da en af de hellige, idet hendes lyse, rene ånd

udstrålede et lys og omgav hendes pande med et skær, der lignede en glorie.

Raould sank i knæ ved hendes fødder:

"Det er en engel," udbrød han, "en af de hellige og ikke en kvinde, du har ført mig til. Hun hører ikke jorden til."

Så talte jeg til hende, nævnte hende navn, og hun hørte min stemme. Hendes ansigt opklaredes og tristheden i det forsvandt. Hun sagde blidt:

"Min dyrebareste, er du virkelig her? Jeg længtes sådan efter at du ville komme igen. Jeg kan ikke tænke og drømme om noget andet end dig. Kan du røre ved mig nu?"

Hun rakte hånden frem, og et øjeblik hvilede min hånd i hendes, men selv dette øjeblik fik hende til at gyse, som om en isnende kulde havde berørt hende.

"Se, elskede, jeg har bragt en ulykkelig ven med mig, og han beder om din forbøn. Jeg ville gerne han skulle forstå, at der findes en trofast kvinde på jorden - en sand kærlighedens ånd, der velsigner os, når vi er i stand til at modtaget kærligheden."

Hun havde ikke helt forstået mine ord, men hun fattede meningen med dem, og hun smilte: "Oh ja, jeg vil altid være trofast mod dig, min elskede, som du er mod mig. Og en dag vil vi blive så usigelig glade og lykkelige."

Raould, der endnu knælede ved hendes fødder, rakte sin hånd frem og forsøgte at berøre hende, men den usynlige mur holdt ham borte, sådan som den tidligere havde gjort med mig.

Da trak Raould sig tilbage og råbte: "Hvis dit hjerte er så fuldt af kærlighed og medlidenhed, så spar lidt til mig, som er så ulykkelig og trænger til din forbøn. Bed om at jeg også må blive hjulpet, så jeg kan vide at *dine* bønner høres, hvor mine ikke var værdige til at blive hørt, og jeg kan tro at der også er tilgivelse for mig."

Min elskede hørte den ulykkelige sjæls stemme; hun knælede ved sin stol og bad en inderlig bøn om hjælp og trøst for os begge. Raould blev meget bevæget og vemodig stemt. Han sank helt sammen af overvældelse, så jeg måtte tage ham ved hånden og føre ham tilbage til åndelandet. Men selv om han kom tilbage til det triste sted han kom fra, var han ikke mere blottet for det som giver sjælen selvopholdelsesdrift og fremdrift, nemlig håbet. Det havde han fået med sig som en kostelig gave.

Fra dette øjeblik arbejdede Raould og jeg sammen i det mørke land, og fra dag til dag blev han stedse mere forhåbningsfuld, og det bevirkede at han hurtigt kom bort fra det mørke landområde. Af natur var han livlig og munter, en rigtig franskmand, lystig og charmerende var han, og det skabte i hans sjæl en lysere stemning, som selv ikke de sørgelige omgivelser kunne indvirke på. Vi blev gode venner, og vort arbejde blev behageligere, fordi vi var to om det. Vort makkerskab skulle imidlertid ikke vare ret længe denne gang, men vi har siden truffet hinanden og arbejdet sammen mange gange som kammerater i forskellige regimente, som tilfældet kan føre sammen og skille en tid.

Kapitel 8

Fristelser

Jeg fik atter besked på at gå til jordplanet i en mission for at bringe hjælp, og jeg måtte for en tid opgive mine vandringer i de åndelige sfærer.

Og da var det, at jeg blev udsat for den største fristelse jeg har stået overfor i mit liv. Jeg kom under mit arbejde til at stå ansigt til ansigt med en, der endnu var i det jordiske legeme. Hans dårlige indflydelse på mit jordiske liv havde været overvældende, og han havde gjort alt for at ødelægge og fordærve det. Det skal ærligt indrømmes, at jeg heller ikke havde hørt til Guds gode børn, bestemt langt fra; men jeg kunne ikke undgå at føle rasende bitterhed og tørst efter hævn, hver gang jeg tænkte på det menneske og de krænkelser jeg havde været udsat for på grund af ham. Og de krænkelser havde jeg ruget over indtil jeg i visse øjeblikke følte, at jeg ville eksplodere af vrede.

Under mine vandringer på jordplanet havde jeg lært mange måder, hvorpå en ånd stadig kan skade dem han hader, og som stadig er i kødet. Vi har langt mere magt, end nogen på jorden drømmer om, men jeg mener det er klogest at fortie de uhyggelige muligheder der findes - også efter døden - for den hævnerrige ånd. Jeg kunne fortælle udførligt om mange frygtelige tilfælde af ugerninger, som har fundet sted, og som jeg er bekendt med.

Der er begået mystiske mord og hemmelige forbrydelser af enhver art, og ingen véd noget, der kan give et fingerpeg om motivet til ugerningen, og heller ikke hvorledes den er gået for sig, eller hvem der har begået den. Men de, som har udøvet disse onde gerninger, har ikke selv været ansvarlige for deres handlinger, idet de kun har tjent som redskaber for besættende ånder. Alt dette og mange andre beslægtede ting er vi fortrolige med i ånde verdenen, og ligeledes med forhold, hvor omstændighederne er meget forskellige fra, hvorledes det ser ud for menneskene.

Den gamle tro på djævlbesættelse er ikke så fantasifuld når alt kommer til alt, bortset fra at disse dæmoner eller djævle selv har været mennesker engang.

Det traf sig sådan for mig, at jeg kom til at møde det menneske jeg hadede mest i mit jordiske liv. Alle mine gamle følelser af forurettelse blussede op i mig igen, da jeg så ham. Og min vrede var ti gange stærkere, end den havde været i jordelivet; for en ånd har langt større evne til at lide eller nyde, glædes eller pines, elske eller hade, end den hvis følelser endnu er slørede og sløvede af det jordiske hylster. En frigjort ånds følelser er tifold mere heftige.

Da jeg nu på ny befandt mig ved siden af denne person, blussede det længe hengemte ønske om hævn op igen. Jeg så pludselig en yderst raffineret og djævelsk plan for mig; thi ønsket - eller rettere begæret efter hævn - fik mig til at se de sortsvartede ånder fra helvede for mig, der var så afskyelige at intet levende væsen drømte om, at de eksisterede andre steder end i et mareridt.

Disse væsener kan ikke leve på jordplanet eller i de laveste sfærer der omgiver det, medmindre de er beslægtede med de dødelige, eller også er i forbindelse med en eller anden magnetisk tiltrækning, som er i stand til at fastholde dem en tid. Og selv om de ofte kan hæve sig derop for at tilkendegive at de eksisterer, eller som svar på en eller anden dødeligs hævnerrighed og ønske om at gøre ondt, så kan de ikke blive dér ret længe; thi så snart tiltrækningskraften bliver svagere, mister de deres holdepunkt og synker atter ned til deres mørke tilholdssteder.

I onde og urolige tider, hvor der hersker stor vrede, som for eksempel under den franske revolution eller andre tilsvarende begivenheder, hvor den undertrykte del af befolkningen lider under herskernes åg, skabes der store og stærke begær om hævn over

undertrykkerne, ledsaget af et glødende had til dem. Og dette er ikke en enkelt sjæls begær men det samlede begær fra et ubegrænset antal af sjæle, der er afsindige af hævnthirst. Folkemængdens begær efter hævn virker da som en stærk magnetisk tiltrækning på disse ånder, der i virkeligheden er rene djævl₁ og de er en tid i stand til at beherske folkemasserne, indtil hævnthirsten ebber ud. Og tiltrækningskraften derved formindskes, for helt at forsvinde.

I mit tilfælde flokkedes disse forfærdelige væsener omkring mig i store skarer, og i stor fryd hviskede de mig i øret og viste mig en måde hvorpå jeg kunne tilfredsstille min hevnfølelse; den var så let og ligetil, så enkel og gyselig og så forfærdelig, at jeg ikke vover at nedskrive den her af frygt for at ideen skulle praktiseres af en eller anden og derved forårsage, at mennesker i ubegrænset antal og til ubestemt tid ville komme til at lide under den.

På ethvert andet tidspunkt ville jeg have gyst tilbage i rædsel for disse væsener og deres beskidte indskydelser, men i dette øjeblik, midt i mit afsindige had, bød jeg dem velkommen og var lige ved at bede dem hjælpe mig med at gennemføre min hævn.

Da lød min elskedes røst som tonerne fra en sølvklokke. Den kunne jeg aldrig overheøre, den kunne bevæge mig som intet andet. Stemmen opfordrede mig til at komme til hende ved alt hvad der helligt for os begge, ved alle de løfter vi havde givet hinanden og alle de forhåbninger vi gjorde os. Jeg måtte øjeblikkelig opgive min hævn, og jeg blev draget som ved et reb mod den jeg elskede og bort fra den jeg hadede.

Hele skaren af mørkets ånder fulgte med mig, klyngede sig til mig og forsøgte at holde mig tilbage, men med et stadig svagere greb om mig efterhånden som kærlighedens, renhedens og sandhedens stemme trængte ind i mit hjerte.

Jeg så min elskede stå i sit værelse med hænderne strakt ud mod mig for at drage mig til sig. To stærkt strålende ånder stod på hver sin side af hende; omkring hende var der en ring af flammende sølvlys som en mur der omgav hende.

Idet jeg fulgte hendes kalden, trængte jeg gennem muren og stod ved hendes side. Det så ud som om skaren forsøgte at følge efter men blev kastet tilbage af den flammende ring. En af de modigste styrtede sig mod mig, inden jeg passerede ringen, og prøvede at gribe fat i mig, men hans arm blev antændt af lysflammen og skrumpede sammen, som var den kastet i en smelteovn.

Med et brøl af smerte og raseri for han tilbage og forsvandt, fulgt af en hånlige og skadefro latter fra de andre.

Med al sin kærligheds magt bad min elskede mig om at opgive den frygtelige tanke om hævn og aldrig mere give efter for så lav en indskydelse. Hun spurgte om jeg elskede min hævn højere end hende. Hvis jeg gav efter for denne tanke og dette begær, ville der rejse sig en uovervindelig skranke mellem hende og mig; og den ville jeg selv skabe af det onde materiale som min hævn og overlagte forbrydelse bestod af. Hun spurgte mig om hendes kærlighed til mig var så lidt at regne mod det begær der boede i mig.

Så stærkt var mit ønske om hævn, at jeg i begyndelsen ikke kunne give efter for hendes bøn, *thi begæret er som sagt mange gange fordoblet i den åndelige verden*, og derfor lige så svært at løsrive sig fra. Men da hun så i sin smerte og sorg over mig gav sig til at græde, måtte jeg bøje mig. Hendes tårer var som dråber af hendes hjerteblood.

I min sjæls dybeste smerte over at være den der fik *hendes* tårer frem, knælede jeg ved hendes fødder og bad om tilgivelse for min ugudelige tanke; jeg bad om at jeg stadig måtte beholde hendes kærlighed, som var det eneste der holdt mig oppe, mit eneste håb, mit alt.

Og som jeg bad, opløstes kredsen af mørkets ånder, der havde kæmpet for at trænge ind i mig for at trække mig tilbage til mit begær efter hævn. Den hele skare forsvandt

som en sort tåge der opløses i vinden, og de sank alle ned til deres tilholdssteder igen, mens jeg udmattet af anstrengelse sank sammen ved min elskedes fødder.

Min elskedes kærlighed til mig og min længsel og kærlighed til hende var fra nu af en rustning og et værn omkring mig. Og selv om de samme mørkets ånder ved andre lejligheder vendte tilbage og gjorde et nyt forsøg på at trække mig ned, var jeg nu rustet til at modstå alle deres dristige og onde overfald.

Kapitel 9

Det frosne Land – Grotterne af søvn

(The Frozen Land—The Caverns of Slumber)

Jeg blev nu sendt til et land i underverdenen, som virkelig var underligt. Det var et land der syntes skabt af is og sne og derfor kaldtes Det Frosne Land; det var opholdsstedet for dem der havde været kolde, egoistiske og beregnende i deres jordiske liv. Det var mennesker der havde spredt kulde og mørke omkring sig selv og andre, og som i kraft af den indflydelse de havde over andre formåede at dræbe alle varme og gode følelser i andres sjæle - alle de impulser og sindsbevægelser der er hjertets og sjælens liv.

Hos disse ånder havde kærligheden været så undertrykt, at solen ikke kunne skinne hvor de var, der var kun mørke og kulde tilbage.

Der var store statsmænd blandt dem, som jeg så i dette isens og kuldens land. Det var sådanne som ikke havde elsket deres land eller tænkt på dets nytte. Det var alene deres egen ærgerrighed og storhed, der havde været deres mål, og for mig så det ud som om de boede i deres ærgerrigheds høje frosne tårnklædte paladser. Andre så jeg på mere beskedne steder, men alle var lige stivnede af kulde og gyseligt tilfrosne, fordi al sjælens varme var lukket ude.

Jeg havde lært de ondt at kende, som opstår ved et overmål af sindsbevægelser og lidenskaber. Nu så jeg de onde følger af lige det modsatte. Gud ske lov havde dette land langt færre beboere end det andet jeg havde set; thi selv om virkningerne af misbrugt magt er frygtelige, så er de ikke så vanskelige at overvinde som fraværet af alle ømme følelser i hjertet.

Der var også mennesker fra alle jordens nationer, som havde været fremragende medlemmer af en eller anden religiøs tro. Der var romersk katolske kardinaler og præster, der havde ført et strengt koldt men stærkt egoistisk liv, puritanske episkopale biskopper og præster, missionærer, brahmanske præster, persere, egyptere, muhamedanere - kort sagt religiøse fra alle slags nationaliteter var at finde i Det Frosne Land, men i ikke en eneste af dette lands beboere var der så megen følelse eller antydning af sjælevarme, at den kunne optø isen omkring dem.

Hvis der bare var en antydning af følelse, blot en tåre af sorg over noget der kunne varme sjælen lidt, ville isen begynde at smelte og samtidig tænde et lille håb for sjælen. Men jeg så ingen følelser af den art.

Jeg så en mandlig sjæl, og denne sjæl var indesluttet i et fængsel eller nærmest et bur af is. Tremmerne var af is, men de var stærke som polerede stålstænger. Denne mand havde været storinkvisitor i inkquisitionen i Venezia, og han havde været en af dem hvis blotte navn indgød rædsel og skræk i det ulykkelige menneske, som faldt i hans kløer. I historien bar han et meget berømt navn, men i ingen af beretningerne om hans liv var der tilfælde, hvor skyggen af medlidenhed med hans ofre havde rørt hans

hjerter og fået ham til - blot for et øjeblik - at afstå fra sin gyselige lyst til at pine og dræbe dem som anklagen om vranglære sendte i hans net. Han var kendt for sit eget strenge asketiske liv, hvor han ikke havde mere overbærenhed med sig selv end med andre. Kold og ubarmhjertig som han var, ejede han derfor ikke i sit hjerte følelser for andres lidelser. Hans ansigt udtrykte kold, ubevægelig grusomhed: en lang, tynd, høj næse, en fremstående skarp hage, høje, temmelig brede kindben. Han havde tynde læber, der var som en streg i hans ansigt. Hovedet var ret bredt og fladt over ørerne, mens de dybtliggende øjne, der lyste gennemtrængende fra deres huler, havde et vildt dyrs sjælsløse, kolde blik.

Jeg så genfærdene af denne mands ofre som en procession af spøgelser. De vandrede bag ved ham, lemlæstede, sammentrykte, sønderrevne og blødende efter torturen. Det var blege, astrale skaller, som sjælen for længst havde forladt. Hans magnetisme bandt dem til ham, som om han var lænket til dem, men de var kun hylstre. Det er ofte spøgelser af denne art, der hjemsøger steder, hvor en eller anden er blevet myrdet.

Jeg så andre ånder hjemsøge denne mand. De hånede ham i hans hjælpeløshed og viste ham de lidelser han havde tilføjet dem, men disse var helt anderledes af udseende, og deres intelligens var ligesom af mere solidt stof og havde styrke og kraft. Det var ånder hvis astrale legemer endnu holdt de udødelige sjæle fængslede i sig, og til trods for at de havde været så underkuede og pinte, havde de kun et eneste ønske: hævn.

Og dette begær slap dem ikke - eller rettere de slap ikke begæret om at komme deres tidligere undertrykkere til livs og få hævn over dem.

Isburet, som ovennævnte intelligens var indesluttet i, virkede både som et værn mod de forfølgere, der ville hævne sig på ham, og som et fængsel for ham selv. En af ånderne, der var mere snedig end de andre, havde konstrueret en lang tynd stang, som han stødte ind mellem tremmerne for at stikke sin undertrykker og plageånd. Det var underligt at se hvorledes manden i buret havde lært at undgå den spidse od. Andre havde skarpe, korte spyd, som de kastede ind gennem tremmerne for at ramme ham, der nu var deres offer. Andre igen sprøjtede råddent, slimet vand på ham, og ofte forenede hele skaren sig for med samlet kraft at sprænge burets tremmer, men de lykkedes dem aldrig. Mærkværdigvis holdt tremmerne for det vældige tryk, og manden i buret hånede dem; han vidste af lang tids erfaring, at buret ikke kunne knuses. Han sad nærmest og frydede sig over deres forgæves anstrengelser.

På mit spørgsmål, om denne mand nogen sinde blev løsladt, fik jeg svar fra den høje, majestætiske ånd, hvis røst jeg ved forskellige lejligheder havde hørt - blandt andet ved min grav, hvor jeg havde bedt om hjælp i min ulykkelige tilstand. Da jeg atter hørte den kendte røst, var det som om den kom langt borte fra, på samme måde som når profeterne efter sigende havde hørt Herrens røst. Denne røst, der lød som dybe toner, kunne hverken den fængslede eller de der søgte at gøre ham fortræd høre. Deres ører var døve, så de ikke kunne høre, og deres øjne blinde så de ikke kunne se.

Og røsten sagde til mig: "Søn, betragt denne mands tanker et øjeblik og se, hvordan han ville bruge sin frihed, hvis han fik den."

Og jeg så ind i mandens sind, som når man ser billeder i et spejl. Først spekulationer om hvordan man kunne slippe ud af sit fangenskab, dernæst hvordan han, når han var sluppet ud, kunne tvinge sig tilbage til jorden og det jordiske plan. Og når han omsider var kommet så vidt, ville han finde en anden, hvis tilbøjelighed og ærgerrighed lignede hans, og ved hvis hjælp han kunne pålægge mennesker på jorden et endnu tungere åg og grundlægge et endnu grusommere tyranni, en endnu mere ubarmhjertig inkquisition, som hvis det var muligt ville udrydde menneskers sidste rest af

frihed. Han syntes at svælge i tanken om nye undertrykkelser, og han erindrede med stolthed hvorledes han uden på mindste måde at røres havde lyttet til sukkene og skrigene fra de ofre han havde pint til døde.

I sin umættelige lidenskab, hvor det gjaldt undertrykkelse, og i sin ærgerrighed efter position, havde han skabt sin orden blot som et påskud for at kunne gennemføre sine grusomme handlinger. Og i hans hårde og ubøjelige og ufølsomme sjæl var der ikke så meget som et atom af medlidenhed eller samvittighedsnag over de handlinger, der havde bragt så mange sjæle til vanvid ved de smerter, han havde påført dem. Hvis en sådan mand blev sat i frihed, så han kunne vende tilbage til et jordisk liv, ville det i overført betydning være det samme som at slippe det vildeste rovdyr løs. Han anede endnu ikke hvor han befandt sig, og at inkquisitionen, som han elskede og som han stadig tænkte på at styrke i alle dens dødbringende kræfter, i mellemtiden var blevet et levn fra fortiden. At den er afskaffet af en langt større magt, end den han nogen sinde havde håndteret, og heller ikke at den ligesom den mørke tidsalder, hvor den havde vokset som en giftig plante, var forsvundet for aldrig mere at vende tilbage. Og at den, Gud være lovet, aldrig mere skulle vanære menneskeheden med forbrydelser i Hans navn, der kun prædikede fred og kærlighed på jorden. Efterdønningerne af den bevægelse, der omsider fejede inkquisitionen bort, mærkes endnu på jorden, men der vil gå mange år før menneskene har forvundet resterne af disse mørke tidsaldre, indtil alt hvad der er rent og sandt og godt omsider vil gengive dem en tro på kærlighedens Gud, og overvinde troen på skrækkens Gud, således som disse undertrykkere fremstillede det højeste væsen for den uvidende menneskehed.

Nedslået og sorgfuld vendte jeg mig bort fra Det Frosne Land. Jeg havde ikke lyst til at udforske landets hemmeligheder eller i det hele taget opholde mig der. Jeg følte at jeg intet kunne udrette, og at ingen ville kunne forstå mig. Beboerne i dette land fik mig kun til at fryse, og jeg var oprørt over at jeg intet kunne udrette.

På vejen tilbage fra Det Frosne Land til Skumringens Land passerede jeg en mængde store huler, der var meget rummelige, og som kaldtes Slumringshulerne. Her lå der en mængde ånder i en tilstand af fuldstændig sløvhed. De var helt uden bevidsthed om alt hvad der omgav dem. ***Det var ånder af mennesker, der havde mistet livet ved at spise for meget eller indtage narkotika.***

I mange tilfælde varede deres søvn i århundreder, i andre, hvor de ikke havde givet så meget efter for denne fristelse, kunne den blot vare tyve, halvtreds eller hundrede år. Venlige ånder, der selv havde gennemlevet de samme kvaler, gav dem magnetisme. Lidt efter lidt og meget langsomt - og i forhold til om ånden var mere eller mindre medtaget, vågnede disse elendige ånder op, og den sløvede tilstand, der lignede et retarderet barns eller sådanne som anbringes på en åndssvageanstalt, vakte dem til bevidsthed ved den livgivende magnetisme. Men den åndelige udvikling hos disse sjæle gik meget langsomt fremad, fordi de i deres sløvede tilværelse, som narkoen havde forårsaget, ikke kunne gøre brug af de erfaringer, der havde indhøstet under deres jordiske liv, men måtte tilegne sig ny lærdom under helt andre og meget vanskeligere forhold.

Når man tænkte på al den tid, der var gået tabt for disse elendige ånder, mens de henlå helt bevidstløse, var Slumringshulerne usigelig triste for mig at opholde mig i.

Kapitel 10

Mit hus i Morgengryets land – Forbindelsen mellem de levende og de døde

(My House in the Twilight Lands - Communion Between the Living and the Dead)

Jeg blev nu en tid i mit hjem i Skumringens Land for at lære noget mere om mig selv og om mine egne evner. Og jeg prøvede at anvende de erfaringer jeg havde gjort på mine vandringer.

Min bedste læremester var en mand, der havde levet et liv på jorden som i mangt og meget lignede mit eget. Han havde passeret gennem de lavere sfærer, som jeg nu var i færd med at gøre. Nu boede han i et lyst solskinsland, hvorfra han med mellemrum kom ned for at lære og hjælpe dem af Broderskabet som var hans elever, hvilket jeg nu også var blevet.

Der var også en anden lærer eller leder, som jeg undertiden så, og af hvem jeg lærte mange mærkelige ting; men da han hørte hjemme i en højere sfære end den anden, kunne jeg sjældent opfatte hans person.

Den undervisning jeg modtog fra ham, kom mere til mig som mentale indskydelser som svar på et eller andet spørgsmål fra min side. Denne ånd vil jeg nu beskrive; ved denne tid i Skumringens Land så jeg ham ganske vist meget utydeligt, men senere, hvor mine fremskridt havde bragt mig i en lysere tilstand, så jeg ham endda meget klart.

Skønt han ikke altid var fuldt tydelig for mig, var jeg dog ofte hans nærværelse bevidst, og jeg følte altid, at den hjælp jeg behøvede kom fra ham. Senere erfarede jeg, at han havde været min særlige vogter under det jordiske liv, og derfor kunne jeg lettere tilskrive ham gode tanker og indskydelser og mange af mine højere længsler. Det var også hans stemme, der havde talt advarende og kærligt til mig og trøstet mig, da jeg kæmpede, næsten overvældet af den frygtelige situation jeg befandt mig i ved min indtræden i den åndelige verden.

I de mørke dage, hvor jeg tilbragte en svær tid i min lille celle, mærkede jeg altid hans nærværelse, og at han lindrede mine lidelser og gav mig mod gennem sin vidunderlige kundskab og kraft.

Da jeg nu vendte tilbage til Skumringens Land efter at have besøgt de mørkere sfærer, følte jeg det næsten som om jeg var kommet tilbage til et hjem. Bart og usselt som mit værelse var, indeholdt det dog mine største skatte: billedspejlet, hvor jeg kunne se min elskede, rosen og brevet hun havde sendt mig.

Desuden havde jeg venner, kammerater der var i samme situation som jeg, og skønt vi ofte var meget alene, da vi hver for sig grundede over vore fordums vildfarelser, var det dog meget behageligt engang imellem at få besøg af en eller anden ven. Og da vi alle var ligestillede intelligenser, der havde vanæret os selv i det jordiske liv og nu søgte en bedre vej, var vi knyttet til hinanden med sympatiens bånd.

Det er vanskeligt at forklare for udenforstående, men vort liv og vor tilværelse både lignede og ikke lignede en jordisk tilværelse. Vi indtog for eksempel på visse tider, og når som helst vi følte sult, en slags enkel føde, der syntes fremstillet ad magisk vej. Men der gik ofte en hel uge, uden at vi overhovedet tænkte på mad; det skulle da være, hvis en af de tilstedeværende, der i sit jordiske liv havde hengivet sig til bordets glæder, henledte vore tanker på det. Og i disse tilfælde var trangene ofte mere hyppig og vanskeligere at tilfredsstille.

For mit eget vedkommende havde min smag været enkel. Hverken mad eller

drikkevarer havde nogen særlig tiltrækning på mig. Men vi var altid omgivet af denne skumring, hvor det hverken blev nat eller dag, og den virkede meget nedstemmende på mig i min ensomhed, der også var meget ensformig. Jeg elsker lys og solskin, og det var altid som et livgivende bad. Jeg blev født i et land, hvor der altid var blomster.

Selvom vi sædvanligvis spadserede uden for bygningen og i den omliggende egn, så kunne vi engang imellem svæve lidt, dog ikke så godt som de mere fremskredne ånder kunne. Men når vi skulle et sted hen, kunne vor vilje føre os af sted næsten med tankens hastighed.

Med hensyn til søvn havde vi med lange mellemrum ingen trang dertil. På den anden side kunne vi ligge og sove i uger - undertiden halvt bevidste om hvad der foregik omkring os. Til andre tider kunne vi være borte i dyb søvn.

En anden mærkelig ting var vort tøj, som aldrig syntes at slides men fornyede sig selv på en hemmelighedsfuld måde. Under hele denne periode af mine vandringer, og mens jeg opholdt mig her, var min klædning af en mørk, meget mørk blå farve, med et gult bælte om livet og et anker indvævet i gul tråd på mit venstre ærme med ordene: "Håbet er evigt" broderet neden under. Jeg havde stramtsiddende underklæder af samme farve. Kjortelen var lang og lignede noget de bodfærdige munkes eller den påklædning andre broderskaber eller religiøse institutioners medlemmer bruger på jorden. Kjortelen havde en hætte, som hang ned ad ryggen, og som kunne bruges til at dække ansigtet med, hvis man ikke ønskede det skulle ses; thi vore træk var så forandrede af lidelser og samvittighedsnag, at vi ofte var glade for at kunne skjule dem.

Dybe øjenhuler, indsunkne kinder, hærgede og bøjede skikkelser og de dybe furer, som sorgen havde afsat på hvert ansigt, fortalte deres egen historie uden kommentarer. Og de iblandt os, som havde dyrebare venner på jorden eller i den åndelige verden, som stadig sørgede over tabet af os, ønskede ofte at skjule vore vanskabte former og ansigter for dem.

Vor daglige tilværelse var ensformig, idet studierne og forelæsningerne fulgte hinanden som et urværk. **Man regnede ikke med tid i dage eller uger, man regnede kun med åndens fremskridt og udvikling. Når man på kortere eller længere tid havde tilegnet sig en lektion, blev ånden rykket op til et højere stadium i studiet.**

Der er ånder for hvem det tager meget lang tid, før de kan fatte meningen med undervisningen. I sådanne tilfælde bliver vedkommende på ingen måde presset eller drevet frem, som man har for skik at gøre ved menneskers uddannelse på jorden, hvor tid er penge, som man siger. Et menneske som ånd har hele evigheden for sig og kan gå fremad eller stagnere, som han behager. Og han kan forblive på samme stade, hvor han befinder sig, indtil han har tænkt problemerne igennem, som er blevet vist ham. Og så er han moden til næste skridt.

Man søger som sagt ikke at forcere nogen hurtigere frem, end han selv ønsker, og ingen antaster hans frihed til selv at bestemme sin udviklingstilstand, så længe han ikke forgriber sig på andres frihed, men retter sig efter Det Store Broderskabs enkle regel: sympati og frihed for alle. Ingen bliver tvunget til at lære. Ingen bliver holdt tilbage fra at lære. Og hvis en søgte at forlade dette sted - hvad der ofte skete - stod det ham frit. Han kunne gå, hvis han ønskede, og vende tilbage når han ønskede. Dørene var ikke lukkede for nogen, der ville gå eller komme. Og ingen bebrejdede en anden hans fejl, for enhver følte sin egen fejls alvor.

Nogle havde været der i længere tid, erfarede jeg; det var dem for hvem lektionerne var vanskelige, og som var langsomme til at lære. Andre var gået så mange gange tilbage til jordplanet, at de til sidst var steget ned i lavere sfærer og havde gennemgået et

renseskursus i det andet Håbets Hus, hvor jeg først havde været. Det så ud som om de var stagneret i stedet for at gå fremad; men i virkeligheden havde selv dette været en nødvendig lektion i stedet for en stagnation, idet de på den måde var blevet kureret for ønsket om jordplanets forlystelser. Nogle få, der ligesom jeg var stærkt motiveret til at stige, gjorde hurtige fremskridt og gik fra det ene trin til det andet. Men der var desværre alt for mange, som havde brug for al den hjælp de kunne få for at opretholdes og trøstes under deres genvordigheder. Og det faldt i min lod at være i stand til - ud fra mit eget store håb - at uddele det til andre, der var mindre lykkelige, og som ikke var så begunstigede som jeg med en strøm af kærlighed og sympati fra min elskede, hun som altid opmuntrede mig til fornyede anstrengelser med et løfte om glæde og fred til sidst.

*

Der kom en tid, hvor jeg oplevede en ny kilde til lykke, idet jeg blev i stand til at tilbringe visse øjeblikke på jorden sammen med min elskede, når det var muligt for hende at være fuldt bevidst om min nærhed.

Jeg havde mange gange besøgt hende uden at hun mærkede det. Under mine vandringer havde jeg haft mulighed for at snuppe nogle korte lykkelige øjeblikke, hvor jeg kunne gå til jorden for at se hende. Men nu kunne hun, selvom jeg var næsten usynlig for hende, lade mig forstå at hun følte min nærværelse, og hun kunne også mærke min berøring, når jeg lagde min hånd over hendes. Hun talte til mig og kunne svagt høre mit svar.

Hvor underligt men saligt var ikke dette møde mellem den levende og den døde.

Som oftest kom jeg til hende med hjertet fuldt af den bitreste kval og samvittighedsnag over fortiden, og med en følelse af skam og ydmygelse over alt det der havde gjort mig til den stakkelt jeg var. Og det syntes håbløst at tro jeg kunne hæve mig til noget højere og renere. Men ved synet af hendes ansigt, der røbede at hun troede på mig og elskede mig trods alt, beroligedes mit hjerte og indgav mig nyt håb og nyt mod, så jeg kunne kæmpe videre.

I min ensomhed og i forbindelsen med hende voksede en tillid og et håb til fremtiden, som jeg ikke kan beskrive.

Jeg fik at vide, at hun havde udviklet sine evner og studeret hvorledes hun kunne anvende de vidunderlige gaver hun besad, og som havde slumret i hendes bevidsthedsliv i så lang tid. Det glædede hende ubeskriveligt, at det var lykkedes hende at udvikle sig så meget, at forhænget mellem hende og mig var trukket til side, så jeg ikke mere var lukket ude fra hende.

Og derefter blev der skænket os en anden stor glæde.

Min elskede havde fundet et medium, gennem hvis særegne organisme det blev muligt for en ånd at iklæde sig et jordisk legeme i lighed med det, som ånden var iklædt under sit jordiske liv, så det var genkendeligt for de venner den havde efterladt på jorden.

Jeg blev nu i stand til at materialisere (som det kaldtes) en solid hånd, hvormed jeg kunne berøre hende. Stor var vor lykke, selvom jeg endnu var nægtet den senere glæde at kunne vise mig for hende.

Det blev sagt til mig, at jeg ikke kunne gøre det uden at det materialiserede ansigt bar spor af mine lidelser, og det ville bedrøve hende at se det. Senere, når jeg var mere fremskreden, skulle jeg kunne vise mig selv klart.

Ak, hvor mange stakkels ånder kom der ikke til disse møder i håb om at kunne vise sig og blive genkendt og derved få lejlighed til at se en eller anden, der ville være

lykkelig for at vide, at de stadig levede og kunne vende tilbage. **Den åndelige verden er fyldt med ensomme sjæle, der alle er begærlige efter at vende tilbage for at vise, at de stadig lever og stadig tænker på deres kære på jorden, at de følger dem i deres kampe og er lige så rede til, ja, ofte bedre i stand til, dér hvor de er, at råde og hjælpe, end da de var på jorden, hvor de var lukket inde i kødets hylster.**

Jeg har set mange, ja, overordentlig mange ånder svæve over jordplanet, som kunne være draget til en lysere sfære, men som ikke ville, fordi en elsket, der var ladt tilbage, måtte kæmpe under prøvelser og dyb kummer og gik og sørgede over deres død. Ånderne svævede da over sådanne ulykkelige og håbede på et eller andet lykkeligt tilfælde, der kunne gøre den dødelige bekendt med deres nærværelse og deres uforandrede kærlighed.

Kunne de bare sætte sig i forbindelse med hinanden, sådan som venner på jorden gør, når den ene er rejst til fjerne lande og har ladt den anden tilbage, så ville der ikke være sådan en håbløs sorg, som jeg så ofte har været vidne til. Og selvom tiden mildner de flestes sorg, ville det være en lykke for både de levende ånder og de dødelige, hvis de kunne sætte sig i forbindelse med hinanden.

Jeg har kendt en mor, hvis søn var kommet på afveje, og som troede at denne mor var en engel i himlen langt borte. Jeg har set, siger jeg, at hun i årevis har fulgt sin søn og forgæves har anstrengt sig for at indgive ham følelsen af sin nærværelse for derved at advare ham mod lastens veje. - Jeg har set et par elskende, som en eller anden misforståelse havde skilt ad, og for hvem døden havde rejst en uoverstigelig skranke. Den der gik bort svævede omkring den der blev ladt tilbage, og med alle til rådighed stående midler søgte vedkommende at meddele sig til den efterladte, søgte at forklare den rette sammenhæng og årsagen til misforståelsen, og at de i hjertet stadig har været ærlige og oprigtige overfor hinanden, hvor meget det modsatte end syntes at være tilfældet.

Jeg har set ånder, som i dybeste sorg forgæves har søgt at opnå et bevidst blik, en eneste tanke, der kunne vise at deres nærværelse mærkedes og blev forstået. Jeg har set dem i fortvivlelse kaste sig ned foran den elskede efterladte og forsøge at gribe fat i vedkommendes hånd, tøj eller andet. Og åndens hånd var ude af stand til at berøre noget som helst, og de efterlattes ører var døve for den åndelige stemme. Ved sådanne lejligheder kunne det ske, at den efterlattes dybeste sorg og ubeskrivelige længsel blev åbenbaret, men vedkommende, der sørgede og længtes, havde ingen betingelser for at komme til kundskab om, at den der var draget bort, netop havde været nærværende i det givne øjeblik.

Hvor stor sorgen og fortvivlelsen og længslen efter en afdød end kan være på jorden, så er det for intet at regne mod den sorg, den længsel og det savn en ånd må føle og lide, når den er kommet til klarhed over, hvilken uoverstigelig mur der skiller ånden fra dens kære på jorden.

Intet under at man fra åndelig side på alle måder prøver at meddele mennesker, at de kan komme i forbindelse med deres kære bortdragne, selv om der i så henseende er meget der ser tåbeligt og latterligt ud, ja, endda tarveligt og grotesk, fordi mange medier i forskellige cirkler fremstiller falske åndemanifestationer. Men over alt det falske må man ikke glemme alt det, der er ægte og opbyggende, og som kan være medvirkende til at dørene mellem den åndelige og den materielle verden en dag åbnes, så mennesker ikke skal leve i den sorg og fortvivlelse, der er en følge af uvidenheden om de faktiske forhold.

Kapitel 11

Ahrinziman

Til disse materialisations-møder blev jeg ledsaget af den majestætiske ånd, jeg før har omtalt, og som jeg kendte under navnet *Ahrinziman*, hvilket betyder "Den østerlandske Leder". Og da jeg nu begyndte at se ham klarere, vil jeg beskrive ham.

Han var en høj, majestætisk skikkelse med lange bølgende hvide klæder, der var kantet med et gult bånd. Og han bar et gult bælte om livet. Hans ansigtsfarve var en østerlændings blege, mørke lød. Ansigtstrækkene var regelmæssige og smukke, noget lignende statuer af Apollon, skønt deres østerlandske træk afveg noget fra den fuldkomne græske type. Hans øjne var store og mørke, milde og ømme som en kvindes, dog med en anderledes kraft af impulsivitet i det dybe blik. Den kontrolleredes af hans stærke personlighed, men røbede samtidig at han i sit jordiske liv havde kendt både til kærlighedens og hadets lidenskaber. Nu var hans personlighed rensset for alt det, som i et jordisk liv kan plette sjælens hvide dragt, og der udgik ligesom et sympatiens bånd mellem ham og dem, der ligesom jeg selv måtte kæmpe for at undertrykke resterne af de jordiske lidenskaber og kødelige begær. Et kort, silkeblødt skæg dækkede hans kinder og hage, og hans bølgende sorte hår hang ned over hans skuldre. Hele hans skønne, høje og kraftige skikkelse havde østens smidighed og ynde; *thi så markeret er enhver race, at ånden i lange tider bærer præg af sin jordiske nationalitet*, og skønt der var gået århundreder siden Ahrinziman havde forladt sit jordiske hylster, havde han beholdt de østlige folkeslags særpræg.

Han havde betydelig lighed med et menneske på jorden, men dog var hans ansigtstræk og øjnenes klarhed og den åndskraft der udgik fra dem så overjordisk, at mine ord ikke kan skildre denne ejendommelige skønheds og følsomheds udstråling. Kun den der har set en ånd fra de højere sfærer, vil kunne forstå hvad jeg har set i denne skikkelse.

I sit jordiske liv havde han hengivet sig til dybe studier af den okkulte videnskab, og efter sin indtræden i den åndelige verden havde han forøget sine kundskaber, indtil der ikke syntes at være nogen grænser for hans magt. Ligesom jeg, der har en varm og lidenskabelig natur, havde han i løbet af mange år lært sig at beherske alle de lidenskaber, der kunne trække ham nedad, indtil han nu stod på det høje niveau, hvorfra han bestandig svævede ned for at hjælpe dem opad, der kæmper med at overvinde de hindringer, der spærrer dem adgang til lyset.

Og jeg var blandt dem der kæmpede. Jeg var selv faldet så dybt - og mange andre med mig. Men netop fordi vi havde gennemgået de mange lidelser, var vi modtagelige for hans hjælp; og ved den sympati og forståelse han viste os blev vi villige og lærenemme elever, som han ikke forgæves talte til, og han gav os mange gode og vejledende råd. Med al sin beredvillige sympati ejede han også en enorm viljestyrke, som vi andre ikke havde mulighed for at lodde. Han kunne, når det behagede ham, få lidenskabelige væsener til at standse, når de var i færd med et eller andet, der ville skade dem selv eller andre. Han kunne også uden at berøre dem holde dem fast som ved et trylleslag, så de var ude af stand til at røre en finger.

Så stærk var hans vilje i kærlighedens ånd.

Derpå talte han til dem, underviste dem og lærte dem med en kærlighed, der gik igennem dem som en varmende strøm. Og når han således havde fået dem til at forstå hvilke konsekvenser deres gerninger ville medføre, gav han dem atter fri, så de kunne handle som de ønskede. Men ingen ønskede at begå den synd, som de af denne mægtige ånd var blevet advaret mod.

For mit eget vedkommende havde jeg altid betragtet mig selv som en hvis vilje var stærk, og som ikke lod sig bøje af andres, men overfor denne mægtige ånd følte jeg mig som et barn, der måtte underkaste mig den stærkeres vilje, fordi den udsprang af ren kærlighed.

Enhver ånd, i den åndelige verden såvel som på jorden, må før eller senere bøje sig for den kærlighed der overvinder alt.

Men lad mig gentage: I alle henseender er mennesket fri i den åndelige verden - fri som luften - til at følge sine tilbøjeligheder eller ønsker. Grænserne for hvad et menneske kan tillade sig, og den udstrækning hvori han kan krænke andres rettigheder, er fastsat ved en række love og ordensregler, der eksisterer i den sfære han tilhører.

I de lavere sfærer hersker der derimod ingen anden lov end undertrykkerens styrke og magt over de undertrykte. Han kan gøre hvad han har lyst til, han kan tvinge og forurette andre til de yderste grænser for hvad de kan tåle. Men hvis der så kommer en der er stærkere end ham, vil det samme blive gjort mod undertrykkeren af hans overmand.

De mest undertrykte slaver på jorden er mindre ulykkelige end dem jeg har set i de lavere sfærer, hvor kun den stærkeste har ret, og hvor der kun findes ånder der har trodsset Guds og menneskers love; det er mennesker som har været deres egen lov og har misbrugt deres medmennesker til det yderste. I disse sfærer, som jeg kort skal beskrive, ser det ud til, at hvor stærk og grusom og umenneskelig en ånd end måtte være, så findes der altid en eller anden som er endnu stærkere og endnu grusommere end den første, indtil vi til sidst kommer til dem der siges at regere selve helvede: onskabens konger og fyrster. Og det går endda videre, indtil excesserne kurerer sig selv. De værste og mest tyranniske vil til sidst længes efter en anden tingenes tilstand, efter nogle love der kan begrænse, eller bare efter en anden magt der kan kontrollere voldshandlingerne.

Og det vil være det første skridt, det første ønske om et bedre liv, som kan muliggøre Håbets Brødres arbejde i disse mørke sfærer. Det er gennem denne lille sprække af håb de kan indgive dem tanken om en forbedring og få dem til at forstå, at der er en mulighed for dem.

Efterhånden som ånden skrider frem i udvikling, vil der på ethvert trin på stigen herske en højere grad af lov og orden, som ånden vil være rede til at rette sig efter, på samme måde som han forventer at andre skal underkaste sig den.

Den fuldkomne iagttagelse og lydighed mod de højeste moralske love findes kun i de højeste sfærer, men der er mange grader inden dem; den der respekterer andres rettigheder vil også finde sine egne respekteret, mens den der tramper på sin næste igen vil krænkes af en der er stærkere.

I alle henseender har mennesket i den åndelige verden sin frihed. Man kan være virksom eller doven, gøre godt eller ondt, kalde på en velsignelse eller en forbandelse. Som mennesket er, vil hans omgivelser være. Og den sfære han passer til vil altid være den højeste han kan komme til, indtil han ved egne anstrengelser bliver i stand til at bo i en højere.

Således behøver den gode ingen beskyttelse mod den onde i de åndelige sfærer der her er tale om. Deres egne forskellige tilstande sætter en uoverstigelig skranke mellem dem. De som er ovenfra kan altid stige ned til dem der er nedenunder for at prøve at hjælpe dem, men der er et stort svælg mellem dem, som de lavere ånder ikke kan overskride. Kun på jorden og på andre planeter, hvor der er fysisk liv, kan der være en blanding af gode og slette indflydelser med næsten lige stor magt. Jeg gentager: *næsten* lige stor magt, eftersom det gode har større magt på jorden, medmindre menneskene

selv udelukker sig fra de gode kræfters indflydelse og bistand ved at søge de laves.

I fortiden, hvor menneskers hjerter var som små børns, lå den åndelige verden tæt ved deres dør. Men menneskene vidste det ikke. Nu har de fjernet sig langt fra forbindelsen med den åndelige verden og er ligesom skibbrudne på en tømmerflåde, der søger gennem den tykke tåge for at finde den. Hjælpsomme lodser fra den åndelige verden prøver at hjælpe dem til en forbindelse med dette strålende land, for at tænde et håb for de trætte kæmpende mennesker på jorden.

Kapitel 12

Min andre død

Materialisationsmøderne fandt sted hver fjortende dag, og når jeg talte dem, kunne jeg regne ud at der var gået hen ved tre måneder, siden Ahrinziman meddelte mig, at jeg måtte forberede mig på at undergå en stor forandring. Den var ved at ske i mine omgivelser og i mit indre, **og forandringen ville betyde min overgang til en højere sfære.**

Jeg havde hørt, at de forskellige åndelige lærere inddelte sfærerne forskelligt, og det betød ikke så meget. Disse inddelinger ligner mere kortlægningen af en egn, hvor grænserne flyder over i hinanden. Det er ikke nødvendigt at markere dem nøjagtigt, da forandringerne i landene og mellem folkene giver sig selv, når man rejser gennem dem.

Nogle vil derfor sige at der er syv sfærer, og at den syvende er den himmel der er tale om i Bibelen. Andre siger at der er tolv sfærer, andre igen at der er flere. Enhver sfære er imidlertid inddelt i kredse, sædvanligvis tolv i en sfære, skønt nogle ånder der opholder sig her har en anden inddeling. Det er ligesom når menneskers målestok på jorden varierer fra land til land, mens det de måler er og bliver det samme. Jeg for mit vedkommende er vant til at regne med syv sfærer over jorden og syv under jorden. Udtrykkene over og under betegner afstanden fra den store centralsol i vort solsystem, idet det nærmest betragtes som vort højeste mål (så længe vi er inden for de jordiske sfæres grænse), hvorimod det fjerneste betragtes som den mest fornærede sfære. Enhver er da igen inddelt i tolv kredse. Og disse overlapper hinanden så meget, at overgangen fra den ene til den anden sker næsten umærkeligt.

Jeg havde hidtil opholdt mig på et sted der kaldes jordplanet; det er ligesom et stort, bredt bælte der omgiver jorden og gennemtrænger dens atmosfære. Dette jordplan omfatter den første af de syv sfærer der er neden under jorden, og det er opholdsstedet for de ånder, der siges at være jordbundne i større eller mindre grad, fordi de ikke er i stand til at synke under jordens tiltrækning eller befri sig for dens indflydelse.

Jeg fik at vide, at jeg nu havde frigjort mig så meget fra jordens tiltrækning og ligeledes overvundet mit begær efter jordiske ting, at jeg var i stand til at træde ind i en højere sfære.

Overgangen fra en lavere sfæres legeme til en højere sfæres sker som oftest under en dyb søvn, der har meget til fælles med den søvn der indtræder, når ånden forlader det jordiske legeme. Efterhånden som en ånd bliver mere ophøjet og mere æterisk, ledsages forandringen af en større bevidsthedsgrad. Men når der sker en overgang fra en høj sfære til en anden, er det som om man skifter klædning og får en lidt finere end den man kasserede. Således går ånden bestandig fremad, og for hver gang den skifter opholdssted, skifter den også til en klædning, der bliver finere og finere, jo højere ånden stiger, ligesom den i tilsvarende grad løsriver sig mere og mere fra alt som hører jorden

til - indtil den overskrider sfærerne om vor jord og lander på solsystemernes sfærers kyst, der stråler den ankomne i møde med sin blændende skønhed og pragt.

Det hændte da, at jeg ved tilbagekomsten fra et af mine besøg på jorden følte mig overvældet af en mærkelig og usædvanlig dorskhed, der mere lignede en hjernelammelse end søvn. Jeg trak mig derfor tilbage til mit lille værelse i Skumringens Land og kastede mig på lejet, hvorefter jeg straks faldt i en dyb og drømmeløs søvn, der meget lignede dødens.

I denne tilstand lå jeg omtrent i to uger efter jordisk tidsregning, og under denne periode forlod min sjæl det vanskabte astrallegeme og trådte frem som en nyskabt yngling, klædt i den lysere og renere åndelige klædning, som min energi for at overvinde det onde i mig og alt det lave begær, havde frembragt.

Der er mennesker, hvis kundskab til livet er så begrænset, og hvis sind er blevet så lidt udviklet, at de i udvikling ikke når over barnets horisont, ligegyldigt hvor mange år de har levet på jorden. **Og når de da går fra det jordiske liv over i den åndelige verden, må de leve deres liv som børn i den.** Men sådan var det ikke for mit vedkommende; ved min indtræden i den nye tilstand var jeg også i besiddelse af den alder og den udvikling, som mit jordiske liv havde givet mig.

Under min fuldstændige bevidstløshed havde tjenende ånder bragt mig til en anden sfære, hvor jeg lå under min drømmeløse søvn, indtil jeg skulle vågne. Det afkastede astrallegeme havde de opløst til astralplanets elementer, omtrent på samme måde som mit jordiske legeme ved min første død opløstes til det jordiske stof, hvoraf det var blevet skabt, mens den udødelige sjæl gik over i en højere tilstand.

2. DEL LYSETS MORGENDÆMRING

Kapitel 13

Velkommen til morgengryets land – mit nye hjem der

(Welcome in the Land of Dawn - My New Home There)

Ved min opvågning for anden gang af en dødssøvn, befandt jeg mig i meget behagelige omgivelser. Endelig så jeg dagslyset. Skønt det var mat og uden sol, var det dog en overvældende og velsignet forandring fra den triste skumring og den mørke nat.

Jeg lå i et lille pænt værelse på en seng med bløde, hvide sengeklæder. Det lignede meget et jordisk værelse. Foran mig var der et langt vindue, hvorfra jeg kunne se ud over et mægtigt bakkelandskab. Der var ingen træer eller buske og ingen blomster, bortset fra at der hist og her voksede nogle små vilde planter; men selv de var opmuntrende for mine øjne. Derimod var jordbunden dækket af græs og bregner. Hvilken forandring fra den hårde, bare jord i Skumringens Land!

Denne region kaldtes Morgendæmringens Land. Og lyset var virkelig som når dagen er ved at bryde frem, lige før solen står op for at give jorden varme. Himlen var af en bleg, blågrå farve, og hvide småskyer drev roligt hen mod horisonten.

Det værelse jeg boede i var på ingen måde overdådigt udstyret, men det var komfortabelt og mindede meget om et værelse i en jordisk villa. Det indeholdt alt fornødent men var ikke specielt skønt; det var dog en stor forandring fra mit tidligere tilholdssteds nøgne fængselsagtige udseende. Der var nogle malerier af scener af mit jordiske liv, som jeg havde været glad for, og erindringerne om dem var til stor glæde for mig. Der var også malerier fra mit liv som ånd, som var en sand fryd for mig. Og så var der mit billedspejl og min rose, der ikke var visnet, samt brevet - ja, alle mine skatte som var så dyrebare for mig.

Jeg standsede mine undersøgelser for at se ind i spejlet og erfare lidt om, hvad min elskede foretog sig.

Hun sov. Og der var et lykkeligt smil på hendes ansigt, som syntes at røbe, at hun i drømme havde erfaret at der var hændt mig noget godt.

Så gik jeg hen til vinduet og så ud over det bakkede landskab. Jeg stirrede længe og vedholdende på dette landskab, der både lignede og ikke lignede jorden. Det var bare så nøgent og fredfuldt. Mine øjne, der for længst var blevet trætte af at se hvad der var at se i de lavere sfærer, hvilede glade på denne nye scene, som tæppet var gået op for. Og tanken om at jeg nu var steget op til et nyt liv fyldte min sjæl, så mit hjerte strømmede over af taknemmelighed.

Omsider vendte jeg mig fra vinduet og undersøgte andre ting; alt havde nyhedens interesse. Og jeg fik øje på noget der lignede et langt smalt spejl. Da jeg kiggede ind i det så jeg mig selv.

Hvilken glædelig forandring var der ikke sket med mig! Jeg for tilbage med et udråb af glæde og overraskelse. Var det muligt? Så jeg virkelig sådan ud nu?

Jeg blev ved med at stirre på mig selv. Er det virkelig mig? Hvordan kunne det

være? *Jeg var blevet ung igen. Jeg stod ansigt til ansigt med en mand i trediverne.* Det var sådan jeg så ud, da jeg var ung og spændstig og levede på jorden.

I Skumringens Land undgik jeg at se mig selv, så grim var jeg, så mager og elendig. Jeg havde set tyve gange værre ud, end jeg nogen sinde kunne have set ud på jorden, om jeg så var blevet hundrede år. Og nu! Hvorfor var jeg så ung?

Jeg så på min hånd. Den var fast og af frisk udseende som mit ansigt. En nøjere undersøgelse af mig selv gjorde mig endnu mere tilfreds. Jeg opdagede at jeg i alle henseender var en ung mand, og igen i besiddelse af hele min kraft.

Og dog var jeg ikke helt og fuldt som jeg havde været. Der var et sørgmodigt udtryk i mit blik, der talte om de lidelser jeg havde gennemgået. Jeg vidste at jeg aldrig mere kunne føle den lette ungdoms henrykkelse, for jeg kunne aldrig mere gå tilbage og blive helt som jeg havde været. Min fortid stod for mig og dæmpede mine livlige tanker. Samvittighedsnaget over tidligere synder var hos mig endnu og kastede sin lange skygge over glæden ved min opvågnen. Ak, vi kan aldrig gøre det ugjort, som vi har bedrevet i et liv på jorden - der vil altid klæbe noget ved den opadstigende ånd. Og jeg har hørt, at selv de ånder, der er gået langt forbi i åndelig udvikling, endnu bærer mærker af deres tidligere synder og sorger, mærker som kun langsomt, meget langsomt vil svinde bort i evighedens lange tidsalder. Til mig var der kommet glæde, en meget stor glæde der næsten ikke kan sammenlignes med menneskers på jorden; den var en underfuld fuldbyrdelse af mit håb - og dog hang fortidens skygge ved mig, og dens mørke fordunklede selv denne times lykke.

Mens jeg grublede over den forandring, der var foregået med mig, åbnedes døren og en ånd trådte ind. Han var iført den samme lange mørkeblå kjortel, som jeg nu bar, med gule borter og vor ordens symbol på ærmet.

Han var kommet for at indbyde mig til et gæstebud, der skulle afholdes for mig og andre, der lige var ankommet til denne sfære. Han sagde: "Alt er enkelt her, selv vore fester. Der vil dog være venskabets salt til at krydre maden med og kærlighedens vin til at opmuntre jer alle med. I dag er I vore hædersgæster, og vi venter alle på at byde jer velkommen som dem der har kæmpet den gode kamp og vundet en vældig sejr."

Derpå greb han min hånd og førte mig til en lang hal, hvor vinduerne vendte ud mod et landskab med mange høje eller bjerge samt mod en stor, rolig og fredfuld sø. Der var dækket lange borde til festen med stole rundt om. Der var samlet hen ved fem, måske seks hundrede brødre, der ligesom jeg lige var ankommet. Foruden os var der omtrent et tusind flere, som havde været her i nogen tid, og som gik omkring fra den ene til den anden og præsenterede sig, idet de bød os velkommen. Her og der genkendte gamle kammerater og venner hinanden, eller også en der var blevet hjulpet eller selv havde hjulpet kammeraten eller vennen i de lavere sfærer.

Alle ventede på den præsiderende ånds ankomst, som kaldtes Den Store Mester.

Nu åbnedes de store døre for enden af hallen, og en procession trådte ind. Forrest gik en meget smuk og i højeste grad majestætisk skikkelse. Han var iført en lang kjortel af samme mørkeblå farve, som man ser på malerier af Jomfru Maria. Disse kjortler, der var forede med hvidt, hang fra skuldrene ned over ryggen, og på ærmet var Håbets Ordens symbol broderet. Efter ham kom hen ved hundrede ynglinge i hvide og blå kjortler. Alle de unge bar laurbærkranse. I den øverste ende af hallen var der en tronstol med en hvid, gul og blå baldakin over. Da han havde hilst på os alle satte mesteren sig i tronstolen, og ynglingene stillede sig i en halvkreds bag ham. Efter en kort takkebøn til den almægtige Gud henvendte han sig til os med følgende ord:

"Mine brødre, som er forsamlede her for at byde disse vandrere velkommen, der for en tid skal finde hvile og fred, sympati og kærlighed i dette Håbets Hus, og I vandrede

brødre, som alle vi der er forsamlede her byder velkommen og hædrer som erobrere i den store kamp mod selvished og synd - vi hilser jer på det hjerteligste og beder jer som medlemmer af vort store broderskab modtage disse beviser på vor agtelse og æresbevisninger, og som I ærligt har gjort jer fortjent til. Og fra denne lykkeligere livstilstand beder vi jer række jeres hænder i broderlig kærlighed til de sørgende, som I har efterladt, og som endnu kæmper i det jordiske livs og jordplanets sfærers mørke. Og når I selv kommer til at frembringe endnu bedre resultater og foretage endnu ædlere erobringer, søg da at udtrykke mere og mere af den fuldkomne kærlighed fra vort store broderskab, hvis højeste mestre er i himlene, og hvis ydmyge medlemmer endnu er kæmpende syndere på det mørke jordiske plan.

Vor orden skal strække sig i en lang, ubrudt kæde fra himlene til jorden, så længe denne planet har fysisk liv, og enhver af jer må altid huske, at I er led i denne store kæde, der når fra de højeste engle til de laveste og mest nedtrykte ulykkelige. Jeg beder jer nu efter tur modtage og bevare disse uvisnelige laurbær, der er et symbol på den hæder, I har tillagt jer, og som skal smykke sejrherrenes pander.

I universets Højeste Herskers navn, i alle engles og broderskabets navn bekranser jeg hver og en af jer og indvier jer til lysets, håbets og sandhedens sag."

Vi, der nylig var ankommet, nærmede os nu på et tegn fra ordenens mester. Overvældede af indre bevægelse knælede vi ned for ham, mens han anbragte kransene på vore hoveder.

Da den sidste var bekranset, bruste hen over os en lovsang af en så overjordisk skønhed, at intet væsen blandt de største komponister på jorden blot tilnærmelsesvis kunne skabe det, som i dette øjeblik fyldte den store hal.

Da sangen og musikken forstummede, blev vi hver især ført til vor plads af en ledsagende broder, og festmåltidet begyndte.

I vil nok undres over, at et sådant festmåltid kunne finde sted i den åndelige verden, fordi I tror at en ånd ikke har brug for mad, men I tager fejl. Vi behøver føde og vi spiser. Men det er ikke føde af så materielt stof som den føde, I spiser, og hvor I tilfredsstilles og glædes ved at stille jeres sult og nyde hvad I spiser og drikker; Men her i den anden sfære, hvor jeg nu opholdt mig, nyder man de mest delikate frugter, der er helt gennemsigtige. Der findes vin, som ligner brusende nektar, men som ikke beruser og' skaber tørst efter mere. Der er ingen af disse spiser, som ville tilfredsstille en rå appetit, men der er delikate kager og lyst brød. Dette festmåltid bestod af en sådan føde, som jeg her har omtalt, og jeg erklærer én gang for alle, at jeg aldrig har nydt noget mere velsmagende end de liflige frugter, som var de første jeg så i den åndelige verden.

Og det blev senere fortalt mig, at det vi nød var frugterne af vore egne anstrengelser for at hjælpe andre.

Da måltidet var til ende, blev der atter holdt en gribende tale til os. Derpå istemte et kor en takkesang, som vi alle sang med på i glæde og jubel.

Og så skiltes vi.

En del af os gik bort for at besøge venner på jorden og for om muligt at give dem en følelse af, hvor glade vi var over det der var sket os. Desværre var mange af os blevet begrædt som fortabte sjæle, fordi vi var døde i svær synd. Og det var en sorg for os, at vi ikke kunne gøre disse jordiske venner begribeligt, hvor store forhåbninger der var blevet skænket os. Andre af brødrene gav sig til at tale med venner, de havde fundet ved denne lejlighed, mens jeg for mit vedkommende drog direkte til jorden for at fortælle min elskede den gode nyhed.

Jeg fandt hende i færd med at besøge et af materialisationsmøderne. Skælvende af glæde fulgte jeg hende derhen, for nu vidste jeg, at jeg ikke mere behøvede at skjule mit

ansigt for hende.

Trofast og tålmodigt havde hun ventet på mig. Oh, hvilken lykke! Jeg stod ved hendes side hele tiden. Jeg berørte hende atter og atter, og nu stod jeg ikke mere i mørke med tildækket skikkelse og skjulte mit ansigt. Jeg befandt mig i min nye klædning og med nye forhåbninger. Jeg trådte frem i mit opstandelseslegeme, og min fortids aske var der ikke mere, den kunne ikke længere fylde mig med skam og hjertesorg.

Hvilken fryd!

Jeg viste mig for hendes forundrede øjne. Og de stirrede ind i mine, men hun kendte mig ikke straks. Hun kiggede efter mig, sådan som hun havde set mig sidste gang på jorden. Hendes ansigt var bekymret og med rynkede bryn. Den unge mands ansigt syntes at være fremmed for hende. Og dog var det ikke helt fremmed. Hun smilte med et forlegent undrende udtryk. Hvis jeg havde kunnet holde min skikkelses materielle partikler sammen, ville hun have genkendt mig. Men ak, jeg følte alt for hurtigt at min materielle skikkelse smeltede bort fra mig som blødt voks, og jeg måtte vende mig og gå, da den svandt bort. Men jeg hørte hende sige:

"Hvor det lignede min elskede ven, som jeg så ham i hans ungdom, ja endda i meget høj grad. Skikkelsen lignede ham - og dog lignede den ham ikke. Jeg véd ikke hvad jeg skal tro."

Inden jeg gik, bøjede jeg mig over hende og hviskede:

"Det er mig og ingen anden."

Hun hørte min hvisken. Lidt efter smilte hun og sagde, at hun alligevel troede at det var mig.

Da flød min glædes bæger over.

Kapitel 14

En fars kærlighed

Fra dette øjeblik kom der en lykkelig tid for mig, en hvilens og forfriskelsens tid, som jeg ikke skal opholde mig ved, thi erindringen om den er alt for hellig for mig. Denne skønne tid opholdt jeg mig i hendes nærhed, og jeg havde den lykke at forstå, at hun var bevidst om min nærværelse og om meget af det jeg sagde til hende. Så megen tid tilbragte jeg på jorden, at jeg ikke fik tid til at udforske de store undere i Morgendæmringens Land, hvor jeg nu var beboer.

Og nu ventede der mig en ny overraskelse.

På ingen af mine vandringer efter min død, havde jeg en eneste gang set nogen af mine pårørende eller venner, som var gået over i den åndelige verden før mig. Men så en dag, da jeg som sædvanlig kom for at besøge min elskede, fandt jeg hende fuldt optaget af nogle hemmelighedsfulde budskaber, hun havde modtaget, og som hun meddelte mig. - Efter en kort pause fortalte hun mig, at der var en ånd, som var kommet for at besøge hende, og som sagde at han var min far, og at han ønskede hun skulle overbringe mig hans budskab.

Jeg blev så bevæget, at jeg ikke kunne få et ord frem, og heller ikke spørge om hvad budskabet gik ud på. Jeg havde holdt meget af min far på jorden, for min mor var død da jeg var ganske lille, så hende havde jeg kun en svag erindring om. Min far havde været stolt og glad over mine held og havde næret store forhåbninger til min fremtid.

Og da jeg led skibbrud i mit liv, vidste jeg også at jeg havde knust hans hjerte. Han overlevede ikke længe sine bristede forhåbninger, og efter hans død havde jeg tænkt på ham med sorg og skam i mit hjerte. Da jeg nu hørte, at han var kommet fra det hinsides

til min elskede og havde talt med hende, var jeg bange for at han skulle have beklaget sig over de begravede forhåbninger til hans fornærede søn.

Jeg råbte at jeg ikke turde møde ham. Men jeg længtes dog efter at høre hvad han havde sagt, og ligeledes ville jeg gerne høre, om der var et tilgivelsens ord til hans søn, der var sunket så dybt.

Hvordan skal jeg kunne gengive hans ord? Eller forklare hvad jeg følte da jeg hørte dem? Hans ord faldt på mit hjerte som dug på et udtørret land. Min fars ord er for kostelige for mig til at jeg vil referere dem. Men de var sikkert lige så skønne, som faderens ord i lignelsen om den fortabte søn. Ak, hvor jeg længtes efter at se denne far igen og efter endnu en gang at blive trykket til hans hjerte, som da jeg var en lille dreng.

Og da jeg vendte mig om, så jeg ham stå bag mig - netop sådan som jeg havde set ham sidste gang i livet, kun med den forskel at der om hans pande lyste en glorie, som dødelige øjne ikke kan se.

Mødet mellem os gjorde os stumme. Vi kunne kun sige:

"Min far! Min søn!" Men vi omfavnede hinanden i en glæde, som ord ikke kan beskrive.

Da vi endelig havde fået magt over vore følelser og var blevet rolige, talte vi om mange ting, og ikke mindst om hende, hvis kærlighed havde ledet mine skridt så langt på min vej opad mod lyset. Og jeg fik nu at vide, at min far havde hjulpet os og beskyttet os begge, og at han havde fulgt mig under hele min vandring på jorden og i den åndelige verden trøstet mig i mine kampe. Selv uset havde han været mig nær og uophørligt omgivet mig med sin kærlighed i sine bestræbelser for at lede mig på den rette vej. I al den tid, hvor jeg frygtede for at træffe ham, havde han været hos mig og havde blot ventet på en lejlighed til at give sig til kende. Den var kommet nu, hvor vi alle tre kunne forenes i glæden ved denne forening.

Kapitel 15

En ny ekspedition foreslås

(New Expedition Proposed)

Da jeg vendte tilbage til den åndelige verden, gik min far med mig, og vi tilbragte en lang tid sammen. I løbet af vor samtale fortalte han mig, at der var ved at blive afsendt en ekspedition fra denne sfære, og at de udsendte skulle forsøge at redde nogle fra den allerlaveste sfære. Den sfære, der her var tale om, stod under alle jeg hidtil havde set, og den var i sandhed det helvede som kirken troede på. Hvor lang tid ekspeditionen ville vare vidste man ikke, men der skulle udføres et bestemt arbejde. Ekspeditionen skulle virke som en slags indtrængende specialstyrke, og den skulle blive i sfæren til den havde udført sit arbejde.

Min østerlandske leder rådede mig til at melde mig til denne ekspedition, og hvad angik min far, som i sit jordiske liv havde sendt sine sønner bort for at kæmpe for deres fædreland, så ønskede han på samme måde nu at jeg skulle drage af sted med denne styrke af soldater i sandhedens, håbets og lysets tjeneste.

Hvis man med held skulle kæmpe mod disse ondskabens magter, måtte man være immun over for jordplanets og de lavere sfærerers fristelser, og hvis man skulle kunne hjælpe de ulykkelige stakler på en måde de kunne tage og føle på, måtte man ikke høre til på de højere sfærer; **de brødre der var mere fremskredne end Håbets Brødre i**

denne første kreds af anden sfære, ville nemlig være usynlige for staklerne, som hverken ville kunne se eller høre dem.

Når man trådte ind i disse lavere sfærer ville det også være formålstjenligt at iklæde sig en vis del af deres stoflige elementer, hvorved man bedre kunne opfattes, *og det havde mere fremskredne ånder ikke betingelser for at kunne gøre. De ville ikke kunne ses, hverken af ekspeditionens medlemmer eller af dem der skulle hjælpes. Derimod kunne de gennem vibrationer eller inspirationer lade os mærke deres nærværelse og på den måde hjælpe os.*

De, som jeg skulle være sammen med på denne ekspedition¹ havde mange ting til fælles med mig i anskuelser og tilbøjeligheder, og vi følte alle, at vi kunne lære meget af at se, hvor langt ned vore lidenskaber ville have sænket os, hvis vi havde givet efter for dem. Og samtidig ville vi kunne hjælpe mange stakkels angrende sjæle op fra de mørke sfærer.

De som blev hjulpet ville blive ført til det samme sted, hvor jeg havde opholdt mig ved min første overgang fra jordelivet, og hvor der var talrige institutioner forbeholdt sådanne stakkels ånder. Der ville blive våget over dem, og de ville blive hjulpet af ånder, som selv var blevet oprejst fra helvedes rige. Og ånder, der havde gennemgået de samme lidelser, som staklerne nu døjede under, havde de bedste betingelser for at kunne yde effektiv hjælp.

Foruden Håbets Brødre fra Morgendæmringens Land var der blevet sendt andre ekspeditioner fra andre broderskaber ned til de mørke sfærer. Sådanne ekspeditioner var i virkeligheden en del af det store hjælpearbejde for syndere, der uafbrudt fortsætter arbejdet i den Evige Alfaders navn, han som ikke vil dømme et eneste af sine børn til evig fortabelse.

Vi ville blive ledsaget af et antal venner et stykke af vejen, og vor ekspedition ville blive ledet af en, som selv var blevet oprejst fra disse mørke sfærer, og som derfor kendte deres specielle farer.

Når vi passerede gennem jordplanet og de lavere sfærer, ville vi se et lys vi ikke tidligere havde kendt til, og min østerlandske leder sagde, at han ville sende en af sine elever med som ledsager, og han ville føre os helt ned til de lavere sfærer, hvor han ville forklare mig og ligeledes afdække nogle af de hemmeligheder på astralplanet, som vi ville passere forbi.

Hassein hed den som studerede disse naturens hemmeligheder, og som klassificeres under navnet magi. Mennesker anser magi for at være ondt, mens det i virkeligheden er misbrug af magi til selviske formål der er ondt. Et nærmere kendskab hertil og en dybere forståelse ville kunne forebygge mange af de ondt der eksisterer, og man ville kunne modvirke mange af de onde magter, der har indflydelse på mennesker. Men oftest er beskæftigelsen med magi meget skadelig i betragtning af menneskets nuværende hjælpeløse uvidenhed.

Hassein, der her er tale om, og som ledsagede os, havde været perser og en tilhænger af Zoroaster i sit jordiske liv, som også Ahrinziman havde været det, og de tilhørte endnu denne skole, som Zoroaster havde stiftet.

"I den åndelige verden," sagde Ahrinziman, "er der et ubegrænset antal skoler for tanken; de er alle i besiddelse af store, fundamentale og evige natursandheder, men dog afviger de i enkeltheder med hensyn til hvorledes disse sandheder skal anvendes til sjælens fremskridt. De afviger endvidere fra hinanden med hensyn til, hvordan deres respektive teorier vil virke og de slutninger, som kan drages fra den sikre kundskab de er i besiddelse af, når de anvendes på en sag de intet sikkert kendskab har til. Og det er

hos dem omtrent som hos jordens børn, hvor de forskellige teorier bliver gjort til genstand for spekulationer, diskussioner og hypoteser.

Det er en fejlagtig opfattelse," vedblev han, "hvis nogen i vor planets åndelige verden mener, at der findes nogen som helst kundskab, der forklarer alle de store mysterier i skabelsen samt det onde og gode der findes i det menneskelige væsen.

Sandhedens bølger strømmer vedblivende fra universets store tankecenter og overføres til jorden gennem intelligensernes kæder, men hver ånd kan kun overføre sådanne dele af sandheden, som dens udvikling sætter den i stand til at forstå, og hver dødelig kan kun modtage så megen kundskab, som han intellektuelt er i stand til at fatte.

Hverken ånder eller dødelige véd alting, og ånder kan kun give oplysning om det, de selv har lært og kender til, det som deres egne skoler og fremskredne lærere har forklaret. Ud over det de kender til kan de ikke gå, og de kan ikke udtale sig om det de intet véd om. Der er ikke mere absolut vished i den åndelige verden end der er på jorden, og de som påstår at de har den eneste rigtige forklaring på disse mysterier, har ikke dette fra dem selv men fra mere fremskredne ånder.

De kundskaber jeg er i besiddelse af," sagde Ahrinziman, "er ikke noget jeg selv har erhvervet, men de er en del af den visdom, som andre højtstående væsener har givet mig, altså så meget som jeg var udviklet til at kunne forstå. Og disse høje væsener må i sandhed betragtes som vejvisere for en højt fremskreden tankeretning, men det er ikke på nogen måde muligt at give et endeligt svar eller forklaring på de problemer, som ligger over ens fatteevne, og som ligger langt hinsides solsystemets grænser. Til disse ting og deres forklaring kræves der grænseløse kundskaber, ligesom kosmos er ubegrænset.

Lad mennesker og ånder da diskutere og forklare. De kan kun lære fra sig så langt deres kundskab rækker, og hinsides den ligger det grænseløse.

Hvorledes kan nogen påstå, at de kan forklare og belære andre om ting, de aldrig har set, eller lodde en tanke der ingen bund har? Ånd er uendelig og altgennemtrængende. Gud er i alt og over og ud over alt, og dog kender ingen hans natur, kun at han er kærlighed. Menneskets sind må standse på tærsklen af dets efterforskninger, forfærdet ved sin egen lidenhed, og det bedste mennesket kan gøre er at studere i ydmyghed og forsigtigt, således at hvert trin fremad kan være sikkert at stå på, før det på ny forsøger at kravle opad. De mest ophøjede og dristige sind kan ikke opfatte alt på én gang, og de kan kun som mennesker på jorden håbe, at alt engang vil blive forklaret, så det kan forstås, så vidt den åndelige synskreds rækker."

Kapitel 16

Clairvoyance—rejsen begyndte

(Clairvoyance—The Journey Begun)

Den ven, som Ahrinziman sendte for at ledsage og undervise mig, viste sig at være en yngling i 25 til 30-års alderen, når jeg bedømte ham efter jordisk målestok. Men han fortalte mig, at han havde levet på jorden til han var over 60 år. **Hans nuværende udseende var i overensstemmelse med hans åndelige udvikling; og det er den alene som bestemmer en ånds alder.**

Efterhånden som et væsen mere og mere udvikler sine intellektuelle evner, bliver også udseendet mere modent, indtil det til sidst er udtryk for en vismands værdighed, holdning og magt, uden dog at være mærket af de rynker og alderstegn, som følger en jordisk tilværelse.

Når en ånd havde nået den højest mulige udvikling på jorden eller i en anden planets sfære, mindede han meget om en patriarkalsk skikkelse, men når den samme ånd derpå gik over i en højere sfære for derfra at nå en endnu højere udvikling, fik den atter en ynglings udseende, idet den måtte betragtes som en ung ånd i denne nye og højere sfære, og derpå skiftede den atter gradvis udseende, efterhånden som den gik frem i udvikling i denne nye sfære.

Hasein fortalte mig, at han nu var beskæftiget med at studere de forskellige kræfter og former i naturen på de trin, som lå under sjælelivet, og han var i stand til at forklare mig mange mærkelige ting, som vi ville få at se på vor rejse.

"Mange ånder," sagde han, "passerer gennem astralplanets sfære uden at være vidende om dets spøgelsesagtige beboere, fordi deres sanser ikke er så udviklede at de er bevidste om deres omgivelser i deres helhed. Det samme er tilfældet med det jordiske liv, hvor mange har evnen til at se ånderne omkring sig, hvor andre er ude af stand til det. Og så er der mennesker på jorden, der ikke alene er i stand til at se de menneskelige væseners ånder, men også de astrale og elementale væsener, som ikke er "ånder"; dette ord bruges nemlig kun om dem, der har sjælens spire i sig.

Men mange af disse væsener har aldrig været i besiddelse af en sjæl, som vi skal få lejlighed til at se; og der er atter andre, som blot er skaller, hvorfra sjælen er draget bort. Hvis man skal kunne skelne mellem den besjælede ånd og den sjælløse astrale skal, må man være besiddelse af både sjælesyn og clairvoyance, som det kaldes. Og mange, som besidder denne dobbelte evne i fuldkommen grad, vil kunne se elementaler og astrale skaller, uden at være i stand til at skelne dem fra besjælede ånder. Der er derfor opstået megen forvirring og sket mange fejltagelser blandt disse clairvoyante med hensyn til denne klasse af væsener.

Mennesker i det jordiske liv har syv grader af sjælesyn. Og på det næste livstrin, hvor den åndelige sjæl eller sjælen er frigjort fra det fysiske livs grove elementer, vil der findes endnu syv udfoldelser af denne ejendommelige gave, og så fremdeles under opstigningens stige, efterhånden som sjælen afkaster de efterfølgende stofhylstre af forfinet eller forædlet materiale. Vi mener nemlig at der ikke kan eksistere sådan noget som en fuldstændig adskillelse mellem sjæl og stof - det vil sige så længe den er sig sin eksistens bevidst i nogen af vore solsystemer.

Udenfor disse grænser har vi ingen kundskaber. Alt er en ren spekulationssag. Det er kun et spørgsmål om grad og egenskaber af det stof, som er mere eller mindre forfinet og æterisk, eftersom hvor højt sjælen er nået i sin udvikling.

Jeg vil nu tale om det første trin på jordisk bevidst sjæleliv, der vedrører klarsyn. Senere vil jeg komme ind på teorier og livsanskuelser om hvad der gik forud for

menneskets nuværende bevidste eksistens, og hvad der vil ske, når vi overskrider grænserne for vor nuværende kundskab.

Vi finder på det jordiske livstrin mennesker - det er oftest kvinder eller meget unge mænd - som er begavede med en del eller måske med alle syv grader af klarsyn. De første tre grader er ret almindelige, fjerde og femte noget sjældnere, mens den sjette og syvende grad kun findes hos mennesker, der er født under ganske særlige astrologiske konstellationer.

De sidste er så sjældne, at kun meget få besidder dem. Man kan træffe nogle med en ufuldkommen sjette grad men aldrig nogen med syvende, og de kan aldrig opnå fuldkomment sjælesyn. **Det vil være som hvis man ser gennem mørke briller; manglen på lys vil bevirke at de får en mangelfuld opfattelse af de himmelske ting.** Og skønt de på en vis måde kan se ind i den sjette sfære, vil deres ufuldkomne evner i høj grad forringe værdien af det de ser.

De som har det fulde sjette og syvende grad klarsyn, kan i ånden tages lige ind i den syvende sfære, som er den højeste - jordsfærernes himmel - og kan ligesom apostlen Paulus se uudsigelige ting.

For at kunne gøre dette må sjælen være fri for alle bånd, der binder den til det jordiske legeme, undtagen netop det livgivende bånd uden hvilket sjæl og legeme ville skilles og den fysiske død indtræffe. Ånden kan således siges at være ude af legemet på visse tider, men det er vanskeligt, og det er forbundet med den største fare således at tage sjælen ind i den syvende sfære. Det kan kun undtagelsesvis foretages af store åndelige personligheder, og det kan kun ske under ekstraordinære omstændigheder.

Clairvoyante mennesker af lavere grad kan foretage det samme i tilsvarende sfærer, men det skal tilføjes, at mindre himmelske deres evner er, desto tryggere og lettere kan de bruges,

Det er imidlertid et ejendommeligt faktum, at mange clairvoyante besidder en eller flere fuldkomne grader af klarsyn og på samme tid en ufuldkommen højere grad, som når den bruges, vil virke som et defekt øje, og det som betragtes med begge øjne vil derfor være præget af det ene øjes ufuldkommenhed.

Det er derfor langt bedre at være fri for en grad, end at være i besiddelse af dens ufuldkommenhed, idet den defekte tilstand kun skaber forvirring - medmindre I gør med disse evner, som I gør med det defekte øje - tildækker det - for at visionen, skønt begrænset, kan blive rigtig.

Når de gamle fandt den højeste fuldkomne vision i en eller flere grader hos deres elever, standsede de deres udvikling ved denne grad, før det ufuldkomne syn kunne ødelægge værdien af dem de var i besiddelse af. På denne måde var de i stand til at udvikle mange, der var besiddelse af middelmådige clairvoyante evner, så de blev fuldt pålidelige. I gamle dage var seere delt i klasser, sådan som de stadig er i visse profetskoler i Østen, skønt processen ikke er udviklet til den fuldkommenhed der engang fandtes, da østlige nationer var en magt på jorden.

Dengang underkastedes hver klasse en speciel træning, der var afpasset dens specielle evner, og der var ikke den nuværende ejendommelige blanding af store gaver og fuldstændig uvidenhed om, hvorledes man skal anvende dem. Det er noget som i mange tilfælde resulterer i unøjagtigheder og megen skade, både blandt medier og dem som går til dem for at få åndelig kundskab. De som bruger og udvikler deres mediumistiske evner uden forudgående kendskab til mediumitet og til den gradsforskel, der bør tages i betragtning i hvert enkelt tilfælde, er som en gymnastiklærer, som mener at han kan presse alle sine elever til det yderste uden at skade nogle af dem. En fugleunge, der kastes for hurtigt ud af reden, basker med vingerne og falder til jorden,

hvorimod den, der får lov at vente til dens vinger er stærke nok til at bære den, vil svinge sig mod himlen.

Efterhånden som kendskabet til åndelige evner breder sig over jorden, vil de mennesker, der er begavet med sådanne evner, også få kendskab til de højere intelligenser, der fra oven leder dem, og som forstår den spiritualistiske bevægelse; og derved vil de også bedre være i stand til at afgøre, hvorvidt de ånder de har at gøre med står på et højt eller et lavt udviklingstrin.

Derved vil meget af den forvirring, der hindrer bevægelsens fremskridt, forsvinde.

På livets åndelige planer er der mange lærere, som i århundreder har studeret disse ting. De har studeret alle livsformer og de mediumistiske evner hos dem der er inkarneret på jorden. Og de søger på alle måder at åbne en forbindelse, hvorigennem de kan meddele mennesker den kundskab, de sidder inde med, og som kan være til nytte for søgende sjæle.

Såre meget af den viden, de sidder inde med, kan endnu ikke meddeles jordens beboere, men efterhånden som disse udvikles i sind og tanke og får mere forståelse for åndelige ting, vil der også blive givet dem mere kundskab om de ting der hører den åndelige verden til."

Således underviste min nye ven mig om ting jeg ikke vidste. Og derfor takkede jeg ham og lovede at hjælpe ham. Da ekspeditionen imidlertid snart skulle afgang, drog jeg til jorden for at sige farvel til min elskede. Jeg skal ikke opholde mig ved vor afskedsscene, og jeg skal heller ikke røbe hvor meget vi ville føle savnet af vore små, flygtige sammenkomster. For selvom de var begrænset af den skranke, der var mellem os, havde de alligevel været til stor glæde og opmuntring for os begge.

Da jeg kom tilbage, fandt jeg at forberedelserne til vor rejse var tilendebragt, og jeg blev mindet om, at jeg skulle sige farvel til min far og mange andre, hvorpå jeg skulle slutte mig til mine ledsagere i den store hal, hvor nu alle var forsamlede for at modtage vor store mester, der ville give os sin velsignelse og sige farvel.

Da det var sket, drog vor store skare af sted under hele det forsamlede broderskabs hjertelige og varme tilråb og gode ønsker.

Kapitel 17

Astralplanet og dets indbyggere - spøgelse, alver, vampyrer, etc.

(The Astral Plane and Its Inhabitants--Spooks, Elves, Vampires, etc)

Det er ikke let at beskrive for mennesker, hvorledes denne rejse foregik. **Jordens beboere har ingen betingelser for at kunne forstå de ting der foregår her, og som for os er ganske naturlige.** Men lad os tænke os en uhyre spiral, der skruer sig opad og nedad i kredsende ringe omtrent som en proptrækker, så har man en svag idé om situationen. En lille plet, ikke større end et knappenålshoved og anbragt midt i et stort vognhjul, kunne give et begreb om størrelsesforholdet mellem jorden i hjulets midte og de omkredsende ringe, hvoraf et lige antal er over og under jorden. De drejer sig alle i sammenhængende række fra den laveste til den højeste omkring denne plet. Hovedet af spiralen peger mod centralsolen, idet denne betragtes som det højeste punkt i den mest fremskredne sfære.

Dette vil give mennesker en anelse om jorden og dens ledsagende sfærer og hjælpe dem til at forstå, hvordan vi på vor rejse drog fra den anden sfære ned i den laveste og derved samtidig passerede jordplanet.

Da vi trådte ind i den, opdagede vi mange dødeliges ånder, der ilede til og fra, ligesom jeg havde været vant til at se dem; men nu så jeg for første gang, at der sammen med dem også var mange spøgelsesformer som dem, jeg havde set belejre ånden i isburet i det Frosne Land. Disse genfærd syntes at svæve frem og tilbage, som drivtømmer på en strandbred, kastet frem og tilbage af forskellige astralstrømme.

Nogle var meget tydelige og livagtige, men ved nærmere eftersyn opdagede jeg at intelligensens lys manglede i deres blik, og de havde et hjælpeløst ligesom sammensunkent udseende, omtrent som en oppustet gummidukke, som luften er ved at sive ud af. Jeg kan ikke finde nogen bedre sammenligning.

På mine tidligere vandringer på jordplanet havde jeg ikke set nogen af disse væsener, og da jeg spurgte Hasein om grunden, svarede han:

"For det første fordi du var for optaget af dit arbejde, og for det andet fordi dit syn ikke var tilstrækkelig udviklet. Se nu," tilføjede han og pegede på en mærkelig gruppe, der lignede alfer, og som nærmede sig hånd i hånd og legede som børn, "se på dem. Det er de mentale og legemliggjorte emanationer, der strømmer fra børns sind og legemer. De danner disse underlige, harmløse små elementaler, når de bringes i berøring med de store livsstrømme, der cirkulerer omkring jorden, og som på deres bølger bærer de levende emanationer, der afkastes af mænd, kvinder og børn. Disse aparte små væsener har ikke noget virkeligt liv, som hvis de havde en sjæl, og de er så flygtige og æteriske, at de danner skikkelser og forandrer sig som skyerne på en varm sommerdag. Se hvordan de opløser sig og danner sig på ny..."

Da jeg betragtede dem, så jeg en hel sky af figurer skifte og gå over i en lignende grotesk form; hvor de før havde set ud som ellepiger i gevandter og luftige dragter, fik de nu vinger og blev til en slags sommerfugle halvt børn med menneskelige legemer og med dyrehoveder og sommerfuglevinger. Men da så en ny magnetisk bølge strøg hen over dem, blev de alle opløst og førtes bort for at danne nye grupper et andet sted og med andre partikler.

Jeg blev meget forbavset over dette syn, der så så livagtigt ud, men som blev opløst på en så mærkelig måde, og jeg går ud fra at Hassein mærkede min forbavselse, for han sagde: "Det du har set er kun en eterisk form af elementalt liv, der ikke er stærkt nok til en vedblivende eksistens; det er som skum på havet, der opstår ved en bølgebevægelse af rene jordiske anker. Men på astralplanet er varigheden af det, som ikke er rent, meget længere."

Derefter så jeg en stor skare eteriske skikkelser nærme sig. De var mørke og vanskabte og havde et både menneskeligt og umenneskeligt udseende. "Disse væsener," sagde Hassein, "er dem som spøger i drankerens dilerium, og som flokker sig rundt om ham, tiltrukket af hans fordærvede vibrationer, og vedkommende kan ikke blive dem kvit, for han har mistet den viljestyrke der kan holde dem borte. De hænger ved ham som fluer, som blodigler der suger livskraften ud af ham, ja, som en slyngplante der klæber sig fast om en træstamme. For sådan en ulykkelig alkoholiker er den bedste hjælp, der kan ydes ham, at han anbringes hos et menneske på Jorden, der kan bøje hans svage vilje ind under sin stærke vilje, så alkoholikeren på denne måde er under beskyttelse af den stærkeres vilje og gode vibrationer, indtil den sidste snylter, der klæber ved ham, mister lysten og forlader sit offer, fordi anstrengelserne mere og mere er frugtesløse, jo længere alkoholikeren nærmer sig sin helbredelse.

Den helbredende vibration virker som gift på snylteren og dræber den til sidst, hvor den opløses til ustoffligt støv. Hvis disse væsener imidlertid ikke støder på en eller anden stærk dosis af helbredende kraft, vil de i årevis sværme omkring og suge den animalske livskraft ud af det ene menneskelige væsen efter det andet, indtil de omsider har samlet så stort et forråd af dyrisk liv, at de bliver uafhængige af deres menneskelige væsen. Væsener på dette åndelige udviklings-trin kan da bruges af højere intelligente væsener til at udføre sådanne handlinger, som deres specielle organismer er i stand til, og **det er disse sjælløse skabninger, som en vis klasse af sorte magikere gør brug af til deres eksperimenter.** Og de bruger dem på samme måde til at gennemføre onde handlinger mod en eller anden, som de vil hævne sig på. De er som de giftige alger i slimede vande, der trækker sådanne astrallegemer ned og tilintetgør dem i deres sjælløse greb, hvis staklerne vover at inklade sig med dem, uden beskyttelse fra højere magter som de er."

"Men fortæl mig, kære Hassein," sagde jeg, "om disse elementaler, som klæber ved en alkoholiker, er i stand til at få ham til at drikke mere. Og kan de det, når en drankers jordbundne ånd kontrollerer en, som endnu er i kødet?"

"Nej, elementalerne opnår ingen nydelse ved den drik et menneske hælder i sig, undtagen hvis vibrationerne, der i sådanne tilfælde er aldeles fordærvede, bevirker at de lettere kan suge næring. **Det er den animalske og jordiske livskraft de ønsker.** Den betyder eksistens for dem, og er næsten det samme som vand for en plante. Og hvis de er i stand til at tømme offeret for dets livskraft og derved give det en fornemmelse af udmattelse, som får det til at gribe efter nogle stimulanser for at lindre, så påvirker de dog ikke af den grund drankeren til at blive ved med at drikke. De optræder kun som snyltegæster, men har ingen speciel intelligens, ja, man kan dårligt finde et navn, der er dækkende for dem.

For at frembringe en tanke eller påføre en anden sin tanke må man være i besiddelse af en intelligent sjælespire, eller en gnist af den guddommelige essens, og når den først er skænket, vil et væsen være i besiddelse af en uafhængig individualitet, som aldrig kan mistes. Det kan afkaste hylster efter hylster, eller det kan synke ned i grovere og grovere former for stof. Men hvis det én gang er begavet med sjæleliv, kan det aldrig ophøre med at eksistere, og det må i sin eksistens beholde sin naturs individualitet og være ansvarlig for sine handlinger.

Hvor som helst man ser, at et individ er i besiddelse af evnen til at ræsonnere og til at give sig til kende, véd man at det har en sjæl, men spørgsmålet er: hvor ren er sjælen? Vi ser at der både hos mennesker og dyr er en evne til at ræsonnere; forskellen ligger kun i graden, og fra dette faktum drager den filosofiske skole, som jeg tilhører, den konklusion, at begge er i besiddelse af en individuel udødelighed, der kun adskiller sig ved grad og type med hensyn til sjæleessens, og at dyr såvel som mennesker har en udødelig fremtidig udvikling foran sig. Hvor grænserne for denne virksomme lov går, kan vi ikke gøre krav på at vide, men vi drager vore konklusioner fra eksistensen i den åndelige verden af såvel dyr som mennesker, der har levet på jorden, og begge findes i en mere fremskreden udviklingstilstand, end de var i deres jordiske eksistens.

Det er umuligt for den sjælløse snyltegæst at påvirke den dødeliges sind, og der er derfor utvivlsomt visse sjæle, som har været inkarnerede i jordiske legemer, og som har hengivet sig så stærkt til lavere lidenskaber, at de ikke er i stand til at frigøre sig fra deres astral hylstre - det er utvivlsomt dem som hjem søger jorden og tilskynder dem, som endnu er i kødet, til at hengive sig til lignende udskejelser. De kan, som du véd, få kontrol over mennesker på mange måder, enten delvis eller fuldstændig, og den mest almindelige måde for ånden er at omgive det menneske, det kontrollerer, med sit åndelegeme, indtil der er skabt et bånd mellem dem, omtrent som det der forbinder enæggede tvillinger, der nok er i besiddelse af særskilte legemer, men er så nær knyttet til hinanden, at alt hvad den ene føler, det føler den anden også. På den måde bliver det, som de dødelige drikker, nydt af den kontrollerende ånd, som så tilskynder ham til at drikke så meget som muligt, og når han ikke længere kan gøre det, vil ånden frigøre sig og gå videre for at søge efter en eller anden mand eller kvinde med en svag vilje og dårlige tilbøjeligheder.

Det er imidlertid ikke altid, at ånden, og heller ikke den dødelige, kan frigøre sig for det mærkelige bånd, der er spundet mellem dem ved tilfredsstillelsen af deres fælles ønsker og begær. Efter en lang og fortsat forbindelse af denne slags, bliver det vanskeligt for dem at skilles ad, og ånden og mennesket kan fortsætte denne forbindelse i årevis, kede af hinanden, men ude af stand til at bryde båndet. Det kan kun ske ved hjælp fra højere magter, som altid er rede til at hjælpe dem, de påkalder dem.

Hvis en ånd bliver ved med at kontrollere mennesker for at tilfredsstille sig selv, synker den laver og lavere ned og trækker samtidig sit offer med sig ned til selve helvedes dyb, hvorfra de begge under stor vanskeligheder møjsommeligt må klatre op igen, når omsider ønsket om andre tilstande, begynder at vågne i dem.

Kun en sjæl ejer evnen til at tænke og ville, og de andre sjælløse skabninger adlyder blot loven for tiltrækning og frastødning, som føles i lige måde af alle de stoflige atomer, som universet er sammensat af. Og selv om disse astrale parasitter gennem lang tids ernæring af mænds og kvinders livskraft, har opsamlet en vis sum af uafhængigt liv, har de dog ikke tilstrækkelig intelligens til at styre deres egne eller andres bevægelser. De svæver omkring som bakterier, der er fostret i en rådden atmosfære, tiltrukket snart af en person, snart af en anden, der har lave tilbøjeligheder og en ringe intelligens.

En anden klasse af astrale elementer er jordens, luftens, ildens og vandets, hvis legemer er dannet af de stoflige livsspirer, der findes i disse elementer. Nogle ligner i udseende de trolde og alfer, der siges at bo i jordhuler, der aldrig har været beskinnet af dagslyset. Det er sådanne feer, som man har set på afsøndrede steder blandt primitive menneskeracer. Alle disse væsener er i besiddelse af liv, men de har endnu ingen sjæl; deres liv er udtrykt og vedligeholdt af jordiske mænds og kvinders liv, og de er kun genskin af de mennesker de opholder sig hos. Nogle af disse væsener befinder sig på et meget lavt livstrin og er omtrent at betragte som højere plantearter, bortset fra at de har en uafhængig bevægelsesfrihed. Andre er meget livlige og fulde af groteske narrestreger

og er i stand til hurtig flugt fra det ene sted til det andet. Mange er ganske uskadelige, men der er andre med ondskabsfulde instinkter, eller som de mennesker, de har hentet deres vitalitet fra, er af en vildere race.

Disse ejendommelige jordiske elementaler kan ikke eksistere længe i nationer, hvor man har nået et mere intellektuelt udviklingsstrin, da de livskim, som mennesker kaster fra sig, indeholder for lidt af det lavere animalske liv til, at det kan opretholde deres liv. De dør derfor, og deres legemer opløses i atmosfæren. Efterhånden som nationerne udvikles åndeligt, forsvinder disse lavere livsformer fra jordsfærens astralplan, og efterfølgende generationer begynder at tvivle på deres eksistens, for til sidst helt at benægte den. Det er kun i de gamle østlige religioner man har bevaret beretninger om disse mellemliggende afhængige væsener og årsagerne til deres eksistens.

Men disse sjælløse jord-, luft-, ild- og vandelementaler er af en helt anden klasse end dem jeg først har beskrevet, og som er udsprunget af den depraverede intelligens i menneskets sind og slette legemlige handlinger. Som et vestligt menneske bør du vide, at den kundskab, som jeres filosoffer og lærde har kasseret og affærdiget som fabler, har ført til at menneskene kun anerkender eksistensen af, hvad de kan se og høre og tage og føle på, og er begyndt at tvivle på om de overhovedet har en sjæl og et højere og renere Selv, end det som giver sig udtryk i det snavsede jordiske liv.

Se nu på de talrige væsener, som menneskene er omgivet af fra alle sider, og spørg jer selv, om det ikke var en god ting at vide noget om dem? Det kunne måske hjælpe mange til at tage sig i agt for faldgruberne og de farer de er udsat for. I jordens primitive tider var mennesket tilfreds med som et barn at søge hjælp hos sin himmelske Fader og bede Gud sende sine tjenende ånder for at beskytte sine jordiske børn. Men i disse senere tider er mennesker som fuldvoksne problematiske unge, der bilder sig ind at der ikke findes nogen højere hjælp end den de skaffer sig selv, og med tilbundne øjne udsætter de sig for ubegrænsede farer. De gør nar ad ting, som de med deres begrænsede evner ikke er i stand til at forstå, og de vender sig fra dem som kunne undervise dem om det de ikke kender.

Da mennesket ikke kan se sin egen sjæl og hverken kan veje den eller analysere den, går det ud fra at det ingen sjæl har, og det vil derfor hellere nyde livet, som en dag bliver til støv og med sin bevidsthed og individualitet totalt er udslettet. Det samme er tilfældet med mennesker, der tager deres tilflugt til en vag overtro, et skyggeagtigt trosindhold, som de mener vil føre dem til et ukendt land; og de giver sig ind under en vejledning fra mennesker, der mener sig at vide bedre besked end andre. Og det gør folk af frygt for den ukendte skæbne der venter dem.

Det er derfor at Gud i sin barmhjertighed mod sine kæmpende børn i den senere tid endnu en gang - og i videre udstrækning end før - har åbnet dørene der adskiller de to verdener. Han sender stadig sine sendebud for at advare menneskene og for at fortælle dem om den bedre vej, den sandere vej til lykke i et højere liv, og for at gøre dem bekendt med den kundskab og magt, som er deres virkelige arvelod. Ligesom oldtidens profeter talte, således taler Guds udsendinge i dag, men de taler på en anden måde og bruger billeder der passer for mennesker af i dag. For mennesket lever ikke længere i sin barndom, men har brug for at lære om de årsager og den videnskab, som deres tro og håb kan bygges på.

Lyt derfor til den røst, som kalder jer, I arbejdere på jorden!" udbrød Hasein, idet han vendte sig og pegede mod den lille mørke kugleformede klode, som vi vidste var den forpinte planet vi kalder jorden. "Lyt til de stemmer som kalder på jer, og vend ikke det døve øre til dem, der er i stand til og som har vilje og kærlighed til at overbevise jer om, før det er for sent, at Gud ikke er en Gud for de døde men for de levende, ja, for alt

hvad der lever. Der er liv overalt og i enhver ting. Den mørke jord, de hårde klipper består af levende spirer. Alt lever i forhold til deres grad af eksistens. Selv luften, vi indånder, den ubegrænsede æter i verdensrummet, er fuld af liv, og vi tænker ingen tanke uden at den lever enten for det gode eller det onde. Der sker ikke en eneste handling på nogen af planerne og andre steder, uden at dens billede vil leve for at trøste eller pine sjæle i dage, den er frigjort fra sin inkarnation i en jordisk form. Der er liv i alt, og Gud er centrallivet i alt."

Hassein tav et øjeblik. Så sagde han rolig og behersket: "Se dernede. Hvad tror du disse ting er?"

Han pegede på noget, som jeg først antog var en flok åndeskikkelser, der kom svævende hen imod os, som om de førtes af sted af en stærk vind. Da de kom nær, så jeg at de tilsyneladende var sjælløse astralhylstre, men ikke som de genfærd jeg havde set belejre manden i isburet. Disse var tilsyneladende så livagtige og af animalsk kraft. De synes dog at bevæge sig ganske automatisk, som om de var uden nogen form for intelligens. De drev af sted og svingede rundt, som de bøjer på havet, man fortøjer både til. Da de drev forbi os, fangede min ven en af dem med sin viljekraft, så den stod stille, svævende i luften.

"Se nu," sagde han, "kan du se at den ligner en levende dukke? Den er resultatet af en del små levende spirer, som et menneske bliver ved med at kaste ud af sit jordiske legeme. Sådanne emanationer fra det animalske eller lavere liv er stærke nok til, når de bringes i forbindelse med astralplanets magnetiske kræfter, at danne disse efterlignelser af jordiske mænd og kvinder, og immaterielle nok til at være usynlige for menneskets fysiske syn, men en lille grad af klarsyn vil gøre mennesket i stand til at se dem. En stærkere og højere grad af clairvoyance vil gøre mennesket i stand til at se omtrent det samme, som du nu ser, nemlig at de ikke er virkelige åndehylstre, men væsener uden sjælespire. Og en anden endnu højere grad af clairvoyante evner vil afsløre, at der aldrig har været en sjæl i denne form, og endvidere at den aldrig har haft bevidst eksistens sådan som et astralhylster har.

Almindelige clairvoyante mennesker er ikke tilstrækkeligt uddannet til at udvikle disse forskellige grader af klarsyn. Der er derfor kun få clairvoyante, som er i stand til at konstatere, om det var en virkelig sjæl indhyllet i en astralform, eller en som sjælen havde forladt. Eller for at gå endnu videre: en der aldrig havde huset en sjæl.

Nu skal jeg vise dig et eksperiment med denne astralform. Men læg først mærke til, at sådan som den opfører sig, er den livlig og fuld af jordplanets liv og har ikke det sammensynkende præg, som dem der engang havde rummet en sjæl og befandt sig i en opløsningsproces. **Og læg også mærke til, at denne frisk udseende astral vil opløse sig langt hurtigere end de andre; den har nemlig ingen af de højere livsprincipper knyttet til sig, som de har, der engang har rummet en sjæl, og dette livsprincip bliver ofte tilbage i længere tid og hindrer den endelige opløsning.** Astrale former må hente deres liv fra en højere kilde - fra virkelige sjælespirer - hvis ikke hører de snart op med at eksistere."

"Men hvordan får de skikkelser af mænd og kvinder?" spurgte jeg.

"Ved den åndelige, magnetiske strøm, der vedblivende flyder gennem æteren i verdensrummet. Disse livsstrømme er af en mere æterisk grad, end den som dødelige videnskabsmænd har kendt, idet de i virkeligheden er dennes åndelige sidestykke. Sådan virker de også på disse skymasser af menneskelige atomer, på samme måde som elektricitet virker på en fugtig vinduesrude, der når den fryser danner et bestemt mønster. Sådan danner den dem i mænds og kvinders skikkelser."

"Er der da også astralformer af dyr?"

"Det er der rigtignok, og mange af dem er nogle meget underlige og groteske

kombinationer. Jeg kan ikke vise dig nogle af dem nu, for din synsevne er endnu ikke fuldt udviklet, og vi rejser også alt for hurtigt af sted til, at jeg er i stand til at hente dem frem. Men en dag skal jeg vise dig dem sammen med mange andre ejendommelige ting, der hører til på astralplanet. Jeg kan fortælle dig, at atomerne kan klassificeres i forskellige hoved grupper, og at hver gruppe har en speciel tiltrækning for andre af dens egen slags. Sådant vil vegetabiliske atomer tiltrække hinanden for at danne astrale træer og planter, mens animalske atomer vil danne sig i lighed med dyr, fugle osv, og menneskelige atomer blive til mænd og kvindeskikkelser. I nogle tilfælde, hvor atomerne kommer fra meget lavt udviklede menneskelige væsener, vil de blande sig med dem fra de lavere livsformer og skabe groteske, frygtelige skabninger, der både ligner mennesker og dyr, og når de ses af clairvoyante i en halv trancetilstand, kaldes de mareridt-visioner.

I jordsfæren bliver der til stadighed afkastet en stor sum af disse levende atomer fra menneskets dyriske liv, og de vedligeholder og fornyer de astrale former, men hvis vi ville flytte en af disse skaller til en planet, hvis sfære ligger over det fysiske plan, kunne den ikke eksistere; den ville blive som en skadelig damp og kastes bort. Disse astrale væsener, som jeg har nævnt, er skabt af skymasser af menneskelige atomaflejringer, og da de aldrig har tjent som en sjæls dragt, lever de ikke længere end en isblomst på en vinduesrude, medmindre kraften fra en højere intelligens virker på dem og forstærker deres leveevne til en forlænget eksistens. **Som du ser, er de udtryksløse som voksdukker og låner let sig selv til en eller anden intelligens der kan give dem et bestemt præg. Det brugte tidligere tiders magikere dem til. Astrale atomer, af enten planter, dyr eller menneskelige væsener, må ikke forveksles med virkelige ånds- eller sjælsbeklædende atomer, som danner den virkelige astralverden og dens beboere.** Enhver slags astraler er et mellemgradsmateriale af det tunge jordiske stof og den åndelige verdens mere æteriske stof, og vi taler om en sjæl i sit astrale hylster for at finde et udtryk for den jordbundne *tilstand*, en tilstand der er alt for subtil til jordisk eksistens, og alt for tungt klædt til at kunne stige op til de højere sfærer i den åndelige verden, eller stige ned til de lavere."

"Du mener altså, at en ånd, selv i den laveste sfære, er mere spiritualiseret med hensyn til legeme end en jordbunden ånd?"

"Ja, det gør jeg. Astralplanet strækker sig ligesom et bælte rundt om hver planet og er, som jeg sagde, dannet af det stof, som er for fint til at opsuges igen af den fysiske planet, og for tungt til at undslippe planetmassens sfære til dannelsen enten i de lavere eller de højere sfærer. Astralmaterialet er stof under opløsning eller forandring fra den ene form til den anden, og det er kun en sjælemagnetismes livgivende kraft, der kan holde den sammen i en eller anden skikkelse.

Med hensyn til de menneskelige astralskaller, der engang som hylstre har omsluttet en individualiseret sjæl, så har de astrale atomer opsuget en større eller mindre grad af virkelig livsessens, alt efter som sjælens jordiske eksistens har været god eller ond, ophøjet eller fornedret, og denne sjælemagnetisme danner i længere eller kortere tid et bånd mellem astralskallen og sjælen, som har vitaliseret den. Når alle sjælens ønsker er rettet mod højere ting, er båndet snart brudt, og den astrale skal opløses snart, mens båndet til en sjæl med onde ønsker kan vare i århundreder og lænke den til jorden og i virkeligheden gøre den jordbunden. I nogle tilfælde vil astralskallen til en sjæl, der har levet et meget slet liv, have absorberet så meget af dens livsevne, at den tomme skal, efter at sjælen er sunket ned i den laveste af alle sfærer, stadig vil svæve omkring jorden som et svindende billede af sin bortdragne ejer. Sådanne skikkelser ses undertiden af clairvoyante færdes som spøgelser på de steder, hvor de engang levede. De har ingen egen intelligens, da sjælen er borte, og de kan hverken påvirke medier eller bevæge

borde og heller ikke andre ting, undtagen som redskaber for højere intelligenser, ligegyldigt om de er gode eller onde.

Den astralskal vi nu har for os har ingen sjælevitalitet i sig og har aldrig haft nogen; den vil derfor snart opløses og dens atomer absorberes af andre. Men se nu hvordan den kan bruges, når den påvirkes af min vilje og belives for en tid af min individualitet.'

Mens han talte så jeg pludselig den astrale dukke blive levende og intelligent og derpå glide hen til en fra broderskabet, som Hassein havde udvalgt, og røre ved hans skulder, idet den syntes at sige: "Ven, Hassein Bey hilser dig", hvorefter den med et buk for den smilende og forbavsede broder gled tilbage til os, omtrent som om Hassein havde holdt den i en kæde som en dresseret abe.

"Nu kan du se," sagde han, "hvordan jeg kan bruge denne astral som sendebud eller til at udføre en eller anden handling, som jeg ønsker gjort ude omkring; og du kan forstå hvordan de gamle magikere kunne udføre noget fjernt fra dem selv, uden at de tilsyneladende selv tog del i det. Disse astraler kan imidlertid kun bruges på astralplanet. De kan ikke bevæge eller flytte nogen som helst genstand, selv om de er synlige for den dødelige som benytter dem.

Andre astraler, som består af mere materielt stof kan, bruges til at finde skatte, der er gemt i jorden, som for eksempel kostbare stene eller metaller der er skjult for menneskenes øjne. Det er imidlertid imod loven, at jeg forklarer dig hvordan dette kan gøres, og de magikere, som har opdaget og gjort brug af sådanne midler, er senere blevet ofre for disse væsener, som de kunne gøre brug af men sjældent vedblive at have magt over."

"Men kan sådanne astraler være en virkelig fare for mennesker, hvis de kommer under ond indflydelse?" spurgte jeg.

"Det kan de rigtignok. Og du kan sikkert tænke dig, at selv om jeg ikke kunne finde på at iklæde mig en sådan astral skikkelse, så kunne en mere uvidende ånd let fristes til at gøre det, hvis han ville føles *og ses på jorden i en mere håndgribelig skikkelse, end den han har efter at have forladt jordplanet. Men hvis han gør det, løber han en stor risiko, idet han skaber et bånd mellem sig og det astrale hylster; og da det ikke så let kan brydes, vil han være bundet til det på astralplanet i længere tid.*

Det er sådan den idé er opstået, at mennesker på jorden, der prøver at få deres afdøde venner at se, trækker disse ånder tilbage til jordiske forhold og på den måde skader dem. *Der er mange uvidende ånder, som ellers er gode og rene, der har begået den fejl at iklæde sig et af disse astrale hylstre eller skaller, som en eller anden ånd havde efterladt sig, og så opdagede at den havde gjort sig selv til fange på jordplanet, indtil en højere intelligens kom den til hjælp og udfriede den.*

På samme måde kan ånder af lav type finde på at iklæde sig sådanne tomme astralklæder, men i dette tilfælde forhindrer åndens (eller sjælens) grovhed dem i at beholde dem ret længe; den grove vibration i den lave ånds eget legeme virker som en giftig luftart på dragten og splitter den i tusinde stykker. ***For en ånd over astralplanet virker astralhylstret så solidt som jern, men for en ånd under det er disse som skrøbelige skaller, som om de var lavet af damp. Jo lavere niveau sjælen befinder sig på, des fastere er dens hylster og hæmmer dens kræfter, så den hindres i at hæve sig til en lysere og højere sfære.***

"Du mener altså, at ånder somme tider bruger disse astralskaller, når de narrer jordiske medier, og at de enten kontrollerer formen uafhængigt eller rigtig træder ind i den?"

"Det gør de nemlig. En ånd, som befinder sig over jordplanet og som er ivrig efter at lade sig se eller vise sig for en clairvoyant af laveste eller første grad, vil undertiden

træde ind i sådan en skal, efter sin identitet. På den måde vil den clairvoyante virkelig kunne se den og beskrive den.

Men faren for den er, at når den gode ånd med begrænsede kundskaber igen vil forlade det astrale hylster, finder den ud af at den ikke kan gøre det; den har vitaliseret det, og dets stærke liv holder den fangen, og det er ofte vanskeligt at befri den. På samme måde kan det ske, at et jordisk medie har været så længe under en ånds kontrol, at der er skabt et bånd mellem dem, som til sidst bliver som en lænke. For en ånd fra de laveste sfærer er et astralt hylster bare en bekvem og umærkelig klædedragt, som den tager over sig og derved skjuler sit eget vanskabte åndelegeme, og på den måde fører den de clairvoyante bag lyset; de er nemlig ude af stand til at se den dårlige ånd indenfor. Men for en god og ren ånd er astralhylstret som en jernklædning, der kan holde den fangen."

"Sker det da ved seancer på jorden, når en ånd vil efterligne en anden?"

"Ja, det sker meget ofte, hvor en ondsindet ånd er for lav en type til at kunne komme i direkte berøring med mediet. Du må forstå hvor vidunderligt dødelige mænds og kvinders tanker afspejles i astralplanets sfære; de er som malerier der kan opfattes og besvares af ånder, der er i stand til at læse dem. Det er ikke alle ånder der har denne evne, ligesom det heller ikke er alle mennesker på jorden der kan læse en avis eller skrive et brev. Det kræver forstand og opdragelse hos os, ligesom hos dem på jorden. De ånder, som mennesker på jorden bør vogte sig for, er ikke så meget de halvt udviklede eller stakkels uvidende på jordplanet og i de lavere sfærer, hvis fornedrede levned har gjort dem til hvad de er; de er ofte glade for en hjælpende hånd der kan løfte dem op. Men det er de intellektuelle ondskabsfulde, de som har sjælelige og legemlige store kræfter, og som kun har anvendt dem til onde formål. De udgør den virkelige fare, som man skal tage sig i agt for. **Kun hvis jordens medier får bedre viden om disse forhold kan de arbejde rigtigt, for så vil dødelige og ånder kunne arbejde i forening og gensidigt beskytte den spiritualistiske bevægelse mod bedrageri og fejl.**

De velmenende, men halvt uvidende ånder og dødelige, som gør en god gerning ved at henlede menneskenes opmærksomhed på sagen, skader ofte både sig selv og andre. Det er noget lignende som når uvidende kemikere udsætter både sig selv og andre for ulykker ved deres eksperimenterende søgen efter kundskab."

"Men mener du ikke at rene motiver vil være tilstrækkelige til at beskytte dem?"

"Vil rene motiver beskytte et barn mod at blive brændt, hvis det rører ved en glødende ovn? Nej, det eneste rigtige er at holde barnet så langt væk fra ovnen som muligt. Det gør vise og gode beskyttere i den åndelige verden i stor målestok, men hvis børnene bliver ved med at nærme sig ovnen og hele tiden prøver at røre ved den, er det umuligt andet end at de brænder sig."

"Du vil altså ikke tilråde en ubetinget udvikling af alle dødeliges mediumistiske evner?"

"Nej, det vil jeg absolut ikke. Men jeg ville ønske, at alle mennesker gjorde brug af de evner, som er blevet omhyggeligt udviklet under vise beskytteres vejledning. Og jeg ville ønske at alle, som virkelig er ivrige efter at udvikle evner der kan bruges til at gøre godt mod andre, ville blive hjulpet til at udvikle dem. Men når man tænker på, hvor mangfoldige og egoistiske de mediumistisk begavedes motiver kan være, så vil du kunne forstå hvor vanskeligt det er at beskytte dem. Min opfattelse er måske farvet af raceejendommeligheder og min jordiske opdragelse, men jeg vil indrømme at jeg ville ønske at mediumiteten ville blive begrænset til dem, der har bevist at de er rede til at opgive de mere materielle fordele ved at være medier. Jeg ville helst se dem som et samfund, der har givet afkald på menneskelig ærgerrighed. Men lad dette nu være. Jeg vil nu lade denne astrale skal vise dig en anden type af samme slags."

Med disse ord rakte han rask sine hænder i vejret og sagde nogle ord på et ukendt sprog, hvorpå astralen, som indtil nu havde svævet ved siden af os, standsede og syntes at svæve frem og tilbage nogle sekunder, indtil en fremtrængende magnetisk strøm greb den og førte den af sted som drivtømmer på vandet. Da jeg vendte mit blik fra den, så jeg en klynge mørke, uhyggelige og frygteligt udseende skikkelser nærme sig os. Det var astrale skaller, som aldrig havde omsluttet sjæleliv, men de så dog ikke ud som den pæne vokslignende astral, der netop var blevet sendt bort. Sammenlignet med den var de nyankomne i alle henseender frastødende.

"Disse her er emanationer fra mænd og kvinder af en lav intellektuel type og et slet og sanseligt levned," sagde Hassein. "De er fra det jordiske livs bæreme - ikke kun den sociale bæreme men også de højere samfundslags bæreme, hvor der leves et ligeså umoralsk liv. Sådanne væsener som disse kan vitaliseres af en ond intelligens og anvendes i det allerværste øjemed. Da de er så materielle, kan de også bruges til at indvirke på materielle genstande på jorden, og de bruges til det man kalder sort magi og trolddom. De bliver også - om end sjældent - brugt af højere intelligenser til at udvirke fænomener i seancer. Når de er under kontrol af visse gode intelligenser, sker der ingen skade, men hvis de bruges af slette eller uvidende mennesker, udgør de en fare, som jeg ikke fuldt ud evner at beskrive.

Disse astraler og de af lignende slags i hvem sjælespiren endnu dvæler som i et fængsel, er årsag til de grove og farlige manifestationer, der ofte forekommer i cirkler, hvor der afholdes seancer. Det er seancer hvor mennesker, der ofte fører et slet levned, og mennesker der er for uvidende til at kunne beskytte sig selv, er samlede for tidsfordrivi skyld eller bare af nysgerrighed."

"Og hvordan klassificerer du de vampyrer, som mennesker rundt om i verden tror så fast på?"

"Vampyrånder er væsener, som engang har haft et jordisk liv men har misbrugt det i den grad, at deres sjæle stadig er fængslede i astralhylstret. De forsøger at suge den animalske vitalitet ud af levende mænd og kvinder for på den måde at kunne holde sig på jordplanet og derved redde sig fra at synke ned til de meget lavere sfærer. De klynger sig ivrigt til det astrale hylster for at forlænge deres liv, på samme måde som mennesker på jorden, der har levet et slet liv, klynger sig til deres jordiske legeme, fordi de er bange for at synke ned i en eller anden ukendt dybde af mørke og rædsel. Den stadige fornyelse af det animalske og astrale liv sætter ofte disse vampyrånder i stand til at blive i jordsfæren i århundreder."

"Kan en vampyrånd få fat i så meget materiale, at den kan vise sig i en dødelig skikkelse og færdes blandt mennesker, sådan som det fortælles i mange beretninger?"

"Hvis du mener om den kan lave sig et fysisk legeme, så må jeg sige nej, men det sker at den fuldstændig kan bemægtige sig en dødeligs legeme, som andre ånder gør, og på den måde kan den få det besatte legeme til at bøje sig under sin vilje. Når en vampyrånd iklæder sig en dødeligs legeme, kan den forandre dettes ansigtsudtryk, så det kommer til at ligne vampyrens eget tidligere jordiske udseende, og ved den vitalitet den opnår ved besiddelsen af et fysisk legeme kan han - eller hun, for vampyrer kan være af begge køn - gennemføre et ejendommeligt dobbeltliv. Det er sådan noget de uhyggelige fortællinger handler om. De fleste vampyr-ånder er dog ikke i besiddelse af noget jordisk legeme, de svæver omkring på jordplanet i deres eget astralhylster og suger kraft fra de mediumistiske mennesker, hvis specielle organismer udsætter dem for sådanne angreb, uden at de selv er vidende om at der eksisterer sådanne væsener. Disse stakkels dødelige lider konstant af udmattelse og kraftsløshed uden at vide hvad den skyldes."

"Men kan de dødeliges skytsånder ikke værne dem mod sådanne væsener?"

"Ikke altid. Hvis de kan beskytte dem, gør de det, men de kan kun gøre det på samme måde som man advare et menneske mod en smitsom sygdom, som det udsætter sig for ved at besøge de steder hvor sygdommen flourer. De kan advare det mod de steder, som vampyrånder føler sig tiltrukne af på grund af den forbindelse de har oprettet med dem der lever et lavt jordisk liv. Skytsånden kan indgive den dødelige en instinktmæssig frygt for de steder, hvor der begås forbrydelser, og hvor slette mennesker færdes. Men eftersom mennesket er i besiddelse af en fri vilje og altid har ret til at bruge den, er det ikke muligt at gøre andet end at advare. Mennesket kan jo ikke altid ledes som en dukke; det må høste sine egne erfaringer, hvor bitre de end er. Der vil altid blive givet det kundskab, vejledning og hjælp, men kun på en sådan måde, at det ikke griber ind i dets frie vilje. Og mennesket får derved kun den kundskab det selv ønsker. Intet vil nogen sinde blive det påtvunget fra den åndelige verden".

Kapitel 18

Ankomsten til Helvede

(The Approach to Hell)

Jeg ville gerne have stillet Hassein en hel del flere spørgsmål om astralplanet og dets mange besynderlige livsformer, men vi var nu i færd med at lægge dette bag os for at passere de lavere sfærer, som jeg tidligere havde udforsket. Vi gennem -for rummet med en vidunderlig hastighed - ikke med tankens hurtighed men med en fart der er vanskelig for dødelige at fatte. Fremad og stadig fremad svævede vi, snart dalende, snart stigende, for til sidst at synke lavere og lavere, indtil vi omsider kom helt bort fra de lysere sfærer. Efterhånden som vi sank dybere og dybere, listede der sig en følelse af frygt over vore sjæle, og vor samtale hørte op. Vi syntes på forhånd at kunne føle dette lands rædsler og dets beboeres sorger.

Jeg fik langt borte øje på en stor sammenpakket masse, der lignede sort røg og syntes at hænge som et mørkt tæppe over hele det land vi nærmede os. Efterhånden som vi svævede fremad og nedad, blev disse store sorte skyer farvede med et svovlagtigt udseende; de udsendte flammer ligesom tusinde gigantiske vulkaner. Luften var så trykkende, at vi knap kunne ånde, og en fornemmelse af udmattelse, som jeg aldrig før havde kendt, lammede mine lemmer. Til sidst gav vor leder ordre til at standse, og vi steg ned på en sort bjergtop, der så ud som om den skød frem af en sø af blæk. Herfra så vi i horisonten det gyselige, spøgelsesagtige land.

Hassein kom hen til mig for at sige farvel og give mig de sidste anvisninger, som Ahrinziman havde sendt mig.

"Jeg kommer nu og da," sagde han, "for at give dig underretning om din elskede og dine andre venner. Og så kan du samtidig sende bud til dem. Husk på at du hele tiden er omgivet af bedrag og falskhed af enhver art, og tro ikke på nogen der siger de kommer som sendebud fra os, medmindre de kan give dig din ordens løsen. Når du siger til dem "Håbet er evigt," og de så svarer: "og sandheden er uovervindelig," og samtidig gør korsets tegn, så kan du stole på deres hensigter; thi korset er sandhedens symbol til alle tider. Ingen som er falsk eller ond tør give dig dette tegn.

De kan gætte sig til dine tanker, men de er ikke i stand til at læse dem klart, da du står over dem i åndelig udvikling, og selvom du véd at du til en vis grad er underkastet

deres vilkår ved et trænge ind i deres sfære, vil det ikke være helt virksomt, kun i tilfælde af at dine egne lave tilbøjeligheder spiller ind, vil der være mulighed for at der knyttes bånd mellem dig og dem. Når de bruger deres forstands højeste kraft, vil de være i stand til at lægge snarer for dig og udtænke snilde planer for at friste og lokke dig i fælden.

I disse egne er der personer, som var i besiddelse af deres tids største intelligens, men som på grund af deres forfærdelige levned har nedsænket sig i disse lave sfærer, hvor de hersker over alle omkring sig, ja, de er endnu værre tyranner end da de vandrede på jorden. Vær derfor forsigtig, husk på alle de advarsler vi har givet dig. Du vil fra tid til anden modtage hjælp og opmuntring fra dine oprigtige venner, indtil din mission er fuldført. Og vi håber at se dig som sejrherre i en god sag, når du vender tilbage.

Farvel, kære ven. Og må vor Faders velsignelse være med dig!"

Jeg skiltes derefter fra Hassein med oprigtig sorg og drog af sted med vor skare.

Det sidste vi så, idet vi steg ned, var vore venners hvidklædte skikkelser, der aftegnede sig skarpt mod den mørke himmel, mens de vinkede farvel til os.

3. DEL

HELVEDETS KONGERIGE

Kapitel 19

Væggen af ild

(the Wall of Fire)

Den ledsager, som skulle følge mig på denne ekspedition, havde tidligere opholdt sig i denne sfære og var derfor en god fører i dette rædslernes land.

"Vi må dog snart skilles og gå hver sin vej," sagde han til mig. Men den ene af os kan altid, hvis det er nødvendigt, kalde den anden til hjælp."

Vi nærmede os noget, der så ud som en stor mur af røg og ild. Jeg bemærkede til min ledsager, at den så mærkværdig materiel ud. **Jeg var ganske vist vant til, at vore omgivelser i åndeverdenen var meget reelle og solide, selv om de dødelige tror at de er meget æteriske, eftersom de ikke kan ses med jordiske øjne;** men disse tykke røgskyer, disse slikkende ildtunger svarede ikke til min forestilling om helvede. På mine tidligere vandringer havde jeg ganske vist set mange dystre huler og ulykkelige ånder, men jeg havde ikke set ild eller luer af nogen slags, og jeg har aldrig troet på materielle helvedesluer. Jeg anså legenden om "helvedes ild" som en billedlig tilstand for de ulykkelige hinsides død og grav. Der er også mange som har sagt, at her er lidelserne sjælelige og subjektive, men på ingen måde objektive. Jeg ytrede noget om det til min ledsager, og han svarede:

"Begge opfattelser er i en vis forstand rigtige. Disse luer og røg opstår af de åndelige udstrømninger fra de ulykkelige væsener, som opholder sig bag denne ildmur. Selvom de ser materielle ud for dine øjne, som er blevet åbnet for åndelige ting, ville de dog være usynlige for jordiske øjne, hvis nogen som er iklædt jordisk stof ved et under skulle besøge dette sted. I denne mur er der ikke noget som ligner jordisk stof, ikke desto mindre er den materiel nok, eftersom både jordisk og åndeligt er iklædt en eller anden form for stof. Der findes uendelig mange variationer af stof, fordi ånden i de forskellige sfærer må have noget at iklæde sig for at være synlig. Disse flammer, som er udstrålinger fra lavtstående ånder, er mere kompakte og solide af udseende end de er for ånderne selv."

Min ledsagers navn var "Trofast Vennen"; ("Faithful Friend"); det var et navn han havde fået til erindring fra en hengiven ven, som misbrugte hans venskab og til sidst forråbte ham, men som han alligevel havde tilgivet og hjulpet på et tidspunkt, hvor skam og ydmygelse havde overvældet forræderen, og hvor bebrejdelse og foragt og endog hævn ville synes berettiget i sådanne tilfælde.

Denne i sandhed ædle ånd havde i sit jordiske liv æret en meget lidt moralsk person, som ved sin død var gået til de lavere sfærer nær ved jordplanet. Men han havde hurtigt hævet sig, og på den tid hvor jeg mødte ham, var han medlem af Broderskabet i den anden sfære, ligesom jeg. Men han havde engang været i helvedets kongerige.

Nu nåede vi noget der lignede krateret af en uhørt stor vulkan. Over os var himlen, men den var sort som natten. Hvis ikke flammerne fra krateret havde givet et blegt

flimrende skær fra sig, ville vi have befundet os i et fuldstændigt mørke. Vi stod over for en ildmur, og enhver som ville ind eller ud af dette land måtte gå gennem denne mur.

"Se Franchezzo," sagde min ledsager, "vi skal gå gennem denne ildmur. Men du skal ikke være bange, for så længe dit mod og din vilje ikke svigter dig, og du bruger hele din viljekraft til at tvinge ilden, kan den ikke komme i berøring med dig. Legenden fortæller, at da jøderne skulle over det Røde Hav, veg vandet til side for dem, så de kunne gå tørskoet over, sådan kan vi også gå uskadte igennem. Men hvis en viljesvag og forsagt person ville vove forsøget, ville det mislykkes for ham, og han ville blive kastet tilbage af disse flammer. De driver tilbage eller udad bevæget af en stærk viljekraft indefra, som sættes i bevægelse af de ubændige og kraftfulde væsener, som hersker her, og som tror at de på den måde kan beskytte sig mod indtrængen fra højere sfærer. Men for os, med de åndelige legemer vi har, er disse flammer og disse klipper i dette land ikke mere uigennemtrængelige end de massive døre og mure på jordplanet, som vi kan passere efter behag. Sådan kan vi passere gennem disse ting, der her er tale om, som er solide nok til at spærre de ånder inde, der bor i dette land. Jo mere subtil en ånd er, desto mindre er den bundet af stoffet, men desto mindre kraft har den også, hvis den ikke får hjælp, til at indvirke på de udstrømninger af det fysiske stof, som udgår fra visse medier. Ligesom på jorden må vi også betjene os af auraen fra en eller anden mediumistisk ånd i denne sfære for at kunne indvirke på genstandene. Når vi træder ind i den, vil vi føle at vore åndelige kræfter ligesom bliver svagere; **for at kunne gøre os synlige for dem der færdes her, må vi derfor iklæde os sfærens art af stof, men derved vil vi også blive modtagelige for de fristelser der møder os her.** Vore lavere tilbøjeligheder vil blive animerede på alle måder, og vi må kæmpe for at hindre dem i at beherske os igen."

Min ven tog nu min hånd i sin, og vi satte hele vor vilje ind på at passere gennem muren. Jeg indrømmer at jeg var bange da vi begyndte at trænge ind, men jeg mobiliserede alle mine tanker og kræfter i et "nu gælder det", og så mærkede jeg at vi svævede gennem flammerne. De veg til side, og vi passerede som gennem en tunnel.

Da vi var kommet igennem, befandt vi os i et natmørkt land. Det ville have forekommet mig at være en sort bundløs afgrund, hvis vi ikke havde stået på en mark med fast jordbund under fødderne og med den mørke røgsky svævende over os. Hvor langt dette land strakte sig, havde jeg ingen forestilling om, da den tunge atmosfære som en tyk tåge spærrede for udsigten, og min ledsager fortalte mig, at det strakte sig gennem hele den vilde og øde sfære. Nogle steder så jeg en sammenhobning af klipper på den øde ørkenslette, mens der andre steder syntes at være flokke af stinkende krybdyr, slimede uhyrer og store flagermus. Der fandtes også tætte skove, der var fulde af store træer med et hæsligt udseende - næsten som om de var i stand til at fange og snøre alle sammen, der vovede sig ind i deres nærhed. Jeg har under mine vandringer i dette land set grufulde slugter, men hverken jeg eller nogen anden kunne beskrive hvad der var i deres bund.

Vi stod stille og så os om, og lidt efter lidt vænnede mine øjne sig til mørket, så jeg kunne skimte lidt omkring mig, men ikke ret tydeligt. Jeg opdagede at der foran os strakte sig en landevej, der førte ud over den sorte slette vi stod på. Sletten var dækket af støv og aske, som om alle tilintetgjorte forhåbninger og alle spildte jordeliv var spredt ud på dette sted.

Vi fulgte landevejen og kom snart til en porthvælving, der var bygget af vældige stenblokke, der var stablet oven på hinanden. Et stort forhæng, der lignede sort tyl,

spærrede for åbningen. Da jeg kom nærmere så jeg til min forfærdelse, at forhænget var lavet af åndehår med isprængte perler, der lignede øjne. Det forfærdeligste af det hele var, at øjnene så ud til at være levende, og at de så bedende på os og fulgte alle vore bevægelser, som om de ville udforske hvorfor vi var kommet til dette sted.

"Har disse øjne liv?" spurgte jeg.

"Sjæleliv? Nej, men vel astralliv, og de vil blive ved at leve således, så længe de sjæle, de tilhører, endnu opholder sig i de legemer, som disse øjne er revet ud af. Dette er en af helvedes porte, og vogteren morer sig med at dekorere den med sine ofres øjne på denne måde. **Alle som opholder sig her, har i deres jordiske liv gjort sig skyldige i de værste grusomheder og den fuldkomneste foragt for barmhjertighedens og retfærdighedens love.** Når de ankommer hertil, går alle deres ønsker ud på at finde nye midler til at tilfredsstille deres grusomme lyster, og derved udsætter de sig for at blive ofre for væsener, der er endnu værre end dem selv, og som har stærkere viljer og større intelligens. Dette er grusomhedens sted, og de som regerer her gør netop sådanne ting i kraft af deres overlegenhed i grusomhed. De usle ånder, som disse øjne tilhører, og som endnu har deres besudlede sjælekim fængslede i deres lemlæstede legemer, vandrer omkring i dette trøstesløse land, eller også er de hjælpeløse slaver for deres tyranner, berøvede endog den indskrænkede synsevne, som andre har i dette skrækkelige land. Der eksisterer dog et vibrationsbånd mellem øjnene og deres ejere, som bevarer et genskin af liv i de førstnævnte, indtil sjælekimen har skilt sig af med sit nuværende hylster og er steget op til et højere livsstadium."

Mens vi betragtede den forfærdelige port, blev forhænget trukket til side, og to mørke væsener, halvt menneskelige halvt dyriske, kom ud. Vi benyttede os af lejligheden til ubemærket at smyge os forbi portens vogter - et jætteeagtigt bæst, vanskabt og med forvredne lemmer og mere uhyggeligt at se på end fablernes værste udyr. Med en vild latter og grove skældsord sprang han efter de skælvende ånder, som rædselslagne flygtede for ham, men hverken han eller de syntes at kunne se os.

"Er disse væsener uden sjæl?" spurgte jeg og pegede på de flygtende ånder. "Har de nogen sinde levet på jorden?"

"Ja, afgjort. Men de var meget lavtstående vilde, næppe bedre end rovdyr og lige så grusomme som de. Det er derfor de er her. Antagelig bliver midlet til deres fremskridt, at de genfødes i en lidt højere form for jordisk liv, hvor de så efter deres erfaring her, som kun er kort, på en eller anden måde bevarer fornemmelsen af, at der findes et sted hvor gengældelsen og retfærdigheden bor, men deres forestilling om Gud vil være præget af deres dunkle erindring om de stærke væsener, som hersker på dette sted."

"Tror du da på reinkarnationslæren?"

"Ikke som en absolut lov alle ånder er underkastet. Men jeg tror, at reinkarnation er et mægtigt middel til fremskridt for mange væsener. Enhver ånd eller sjæl, som fødes til planetarisk liv, har vogtere fra de himmelske sfærer, som våger over dens færd og opdrager sjælen med de midler, som svarer bedst til dens udvikling og visdom. Disse vogtere, eller skytsengle som nogle kalder dem, har forskellige opdragelsesmetoder. Man har nemlig sagt mig at der ikke hersker ensretning nogen steder; der findes ikke veje som alle skal følge. Hver tankeretning har sin genpart på jorden, og denne findes i al sin fuldkommenhed og står i forbindelse med de højeste lærere i de himmelske sfærer. Herfra går der så budskaber til jorden gennem ånder i de mellemliggende sfærer. Alle pilgrimme stræber efter det samme mål, men hver følger sin egen særlige vej. Skytsenglen våger over sjælekimen i mennesket under hele dets barndom og ungdom. Det vil sige fra det øjeblik det har fået individuel bevidsthed, til det ved gentagne erfaringer og vedholdende udvikling har nået samme intellektuelle og moralske niveau

som skytsenglen selv.

Når tiden er inde, bliver den således udviklede ånd selv skytsengel for en eller anden nyfødt sjæl. Man har også sagt mig, at sjælekimen i sit første stadium er som ethvert andet frø, der har slumrende kræfter i sig. Det er i virkeligheden en gnist af Guddommen, som i sig rummer alt hvad der kræves for at danne en fuldkommen, udødelig sjæl. Den er af natur udødelig og uforgængelig, da den er udgået fra Den som er udødeligheden og uforgængeligheden selv. Men ligesom frøet, hvis det skal gro, må lægges i mulden, må sjælens frø lægges ned i stoffets mørke - først i de lavere former, siden i de højere - for at kunne gro og vokse opad mod det guddommelige. *Nogle lærere mener, at sjælen udvikles hurtigere, hvis den gang på gang genfødes i det jordiske liv for at repetere forsømte erfaringer og rette forud begåede fejl.* De sjæle som er under deres ledelse må gennemgå flere jordiske liv; og hver gang øger de deres kundskaber og opnår en højere åndelig udvikling.

Dermed ikke sagt at alle ånder skal udvikles på denne måde. Der findes andre lærere som mener, at de åndelige sfærer byder på lige så gode og kraftige metoder til sjælens udvikling, og som hellere end at lade sine myndlinge genfødes på jorden sender dem til de lavere sfærer for dér at høste den erfaring, der udvikler dem. Dér må de så i erindringen gennemleve deres jordiske liv; og den uret de har begået må de sone i den åndelige verden. Hver sjæl har sin egen karakter og sin egen individualitet og må derfor opdrages på en måde der passer til den. Hvis det ikke var sådan, ville alle ligne hinanden, og følgen ville være en ensformig lighed og væremåde. Så ville der ikke findes omveksling og modsætninger og alt det som giver det jordiske liv farve, og det er min opfattelse, at dette også fortsætter i de himmelske sfærer.

Derfor prøver jeg aldrig på at anlægge én bestemt regel eller anskuelse for de ånder jeg kommer i berøring med. Under vores besøg i denne sfære vil vi heller ikke kunne se mere end en brøkdel af de onde ånders uhyre udstrakte rige, og dog strækker vores strejftog sig her længere, end hvis vi rejste over den lille planet, som kaldes jorden, og som vi begge kommer fra. Det er den almindelige lov i den åndelige verden, at lige tiltrækker lige, og de som har modsatte naturer frastøder hinanden, så de aldrig mødes eller bare kommer i hinandens sfærer. *Under vore vandringer her vil vi derfor kun møde dem, som vi har noget til fælles med vedrørende nationalitet eller temperament, selv om det er aldrig så ubetydeligt."*

Kapitel 20

”Keiser -byen”

(The Imperial City)

Vi fulgte nu en bred vej, som var belagt med noget der lignede sort marmor. På begge sider var der dybe afgrunde, hvis bund skjultes af tågemasser. På vores vej mødte vi en del mørke ånder, som gik frem eller tilbage. Nogle bar tunge byrder på ryggen, andre næsten kravlede på alle fire som dyr. Klynger af slaver gik forbi os; de havde jernbånd om halsen og var sammenlængede med kæder. De kom fra den anden indre port, som førte ind til noget jeg opfattede som en befæstet by med mørke bygninger. Vejen, bygningernes stil og mange af åndernes udseende gav mig det indtryk, at vi nærmede os en fæstning - eller som sagt en befæstet by, der havde stor lighed med dem der fandtes i den gamle romertid - dog med den forskel at alt her havde noget stygt og gyseligt over sig, som man uvilkårligt veg tilbage for, trods den statelige og

imponerende arkitektur. Den anden port så bedre ud end den første. Den stod åben, og vi gik ind fulgt af en strøm af ånder, som skyndte sig ind. **Her som ved den ydre port syntes ingen at kunne se os.**

"Du vil opdage," sagde min ledsager, "at livet her omtrent er det samme som det jordiske liv engang var i den by, denne er en afspejling af, da den var på højden af sin glans og magt. Det du ser her er skabt af de stoflige partikler som afkastedes derfra. Ved tiltrækningens kraft droges de hertil og har dannet denne by. Den tjener nu som et passende opholdssted for dens åndelige beboere - altså mennesker der i sin tid levede i den by, som denne er en genspejling af. Du vil i øvrigt også se, at mange bygninger har et mere moderne udseende end de andre, og ligeledes at mange af indbyggerne har et mere kultiveret udseende end andre, der færdes her. Deraf kan du se, at indbyggerne fra tid til anden går frem i åndelig udvikling under en vedvarende proces. **Du vil også mærke, at de fleste af ånderne her stadig tror de befinder sig i denne bys jordiske genpart, de undrer sig bare over at alt er så mørkt og snavset og uhyggeligt omkring dem.** Den samme by har på samme måde sin kopi i de højere sfærer, og oppe i disse rene sfærer findes alt det, der var stort og skønt og ophøjet i denne by. Og de indbyggere, som var rene og ædle af tankegang og handlemåde, de er draget med til de høje sfærer, hvor den samme by findes, som de skabte ved deres gerninger og gode levevis.

Byernes liv er ligesom menneskenes; de åndelige emanationer drages opad eller nedad, alt efter som der findes godt og ondt i dem. Og da det onde, som blev begået i denne by, langt overgår det gode, er genparten i denne sfære langt tættere befolket end genparten i den højere sfære. *Engang i kommende tider, hvor de der befinder sig her er steget højere op, da vil den himmelske genpart blive fuldt færdig og tæt befolket.* Da vil det sted, vi nu ser for os, blive til støv og forsvinde fra denne sfære."

Vi gik gennem en trang gade og kom ind på et stort torv, der var omgivet af paladser. Lige foran os lå der et der var stateligere end alle andre. En bred marmortrappeløbte op til dets mægtige portal, og vi kunne gennem den tykke atmosfære skimte dets fløje og sidebygninger. Det hele var virkelig storartet anlagt, og dog forekom det mig meget dystert; det var tilsmurt med blod og dækket med slagter, der vansirede det, og de store festoner, der lignede sammenslyngede orme, hang ned fra alle piller og hvælvinger. En sej sort damp sivede ud gennem marmorbelægningens sprækker, som om hele byen flød på en sump, hvis giftige dunster steg op af jorden. De snoede sig i fantastiske ringe der lignede spøgelser eller genfærd af gamle begåede forbrydelser. Det vrimlede med mørke ånder, som krøb over det store torv og ind og ud af paladsets porte. De blev drevet fremad med hug og slag af mørke ånder, der var endnu stærkere end dem. Af og til hørte vi vilde skrig, eder og forbandelser og bespottelser. Det var et virkelig dæmonisk skuespil. Og over det hele hang disse skyer af sorg, lidelser og laster.

Mine tanker gik tilbage til jorden på det romerske herredømmes tid, og som i et spejl så jeg hvorledes byen hernede med al sin glans og pragt og al sin uretfærdighed og tyranni og last, vævede et mønster på gengældelsens væv for alle de mænd og kvinder, som gennem deres synd havde vanhelliget byen. **Jeg så hvorledes denne helvedesstad blev bygget op stykke for stykke, indtil den blev ét stort fængsel for alle onde mennesker fra den tid.**

Vi gik op ad den brede trappe og gennem den høje portal ind i den ydre gård af kejserens palads. Ingen talte til os eller syntes at lægge mærke til vor eksistens, og vi fortsatte gennem flere mindre sale, indtil vi kom til en dør, der førte til audienssalen. Her standsede min ledsager og sagde;

"Jeg kan ikke gå med dig ind, min ven, da jeg allerede en gang har besøgt den mørke ånd, der hersker her. Min nærværelse ville straks vække hans mistanke og umuliggøre hensigten med dit besøg, og så ville du miste chancen for redde en af de ulykkelige sjæle, hvis angerfulde bønner er nået op til de højeste sfærer. Og svaret på den bøn, som du ved dit besøg kunne bringe den ulykkelige, kunne derfor let blive negativt. Du vil imidlertid uden vanskelighed finde den du søger. Det er hans længsel efter hjælp som har draget os til dette sted, og han vil selv drages nærmere. Jeg må nu skilles fra dig for en tid; jeg har andet arbejde at udføre; men vi træffes snart igen. Hvis du bare vil holde modet oppe og bevare din viljekraft og ikke glemme de advarsler du har fået, så vil der ikke kunne ske dig noget ondt. Nu farvel, min ven! Jeg får også brug for hele min styrke."

Sådan skiltes jeg fra min trofaste ven og gik alene ind i audienssalen, som var fuld af ånder af begge køn. De var klædt i kejsertidens hele barbariske pragt. For mig at se havde det hele et præg af forfald, det samme som prægede paladsets ydre. Mændene og kvinderne, som i deres jordiske liv uden tvivl havde været stolte patricier, syntes nu at være hærgede af en sygdom, som lignede spedalskhed men var endnu værre at se på. På gulvet var der pletter der lignede blodpøle. Væggene var dækkede af tunge draperier, der alle syntes skabt af onde tanker og ligeledes plettede af blod. De dragter som disse hovmodige ånder bar på deres fordærvede kroppe var mølædte og rådne, som om de var fulde af sygdomsspirer.

På en stor trone sad kejseren som midtpunktet i hele denne forsamling af faldne ånder. Hans ansigtstræk bar præg af en sådan grusomhed og last, at de øvrige ånder syntes ubetydelige i sammenligning med ham. Selvom jeg var oprørt over al denne hæslighed, kunne jeg dog ikke lade være med at beundre den majestætiske kraft, intelligens og vilje, som denne ånd udstrålede. Bevidstheden om at herske i helvede, selv om det var i disse forfærdelige omgivelser, syntes at smigre hans forfængelighed og herskerglæde.

Jeg betragtede ham. Og for et øjeblik så jeg ham ikke som han var, men sådan som han selv anså sig for at være; for ikke engang efter alle disse århundreder, der var gået siden han havde forladt jordelivet, var han klar over sin virkelige tilstand. Jeg så ham som en smuk mand med intelligens, men med et hovmodigt, grusomt og hårdt udtryk i de fint formede træk, der havde et vist racepræg, men med skarpe øje som en rovfugls. Hans ydre var unægtelig til en vis grad skønt, og han var heller ikke uden en vis forestillingsevne. I hans jordiske liv havde det lave og frastødende været skjult i det jordiske hylster og ikke som nu blottet i al dets nøgenhed. Og jeg så hans hof og følge antage det udseende, det havde haft i jordelivet, og jeg forstod heraf, at enhver af dem endnu mente, at de så ud som de opfattede sig selv, men at de dog var fuldt bevidste om den forandring, de alle var undergået.

Alle led dog ikke under den samme illusion. Jeg så en mandlig ånd, der sad på hug i et hjørne og skjulte sit vansirede ansigt med sin kappe. Han var - det kunne jeg se - sin egen usselhed fuldt bevidst, såvel som elendigheden hos alle der omgav ham.

I denne sjæl var der opstået et håbløst ønske om noget bedre, et ønske om at kunne betrede en bedre vej. Selv om den var aldrig så tornefuld og stenet, så bare en smal sti der kunne føre ham bort fra denne helvedets nat, hen imod et bedre liv langt borte fra dette sted og dets beboere. Og jeg forstod at det var denne ånd, der havde råbt i bøn om befrielse, og at det var ham min rejse gjaldt. Men hvordan jeg skulle kunne hjælpe ham, havde jeg på nuværende tidspunkt ingen anelse om. Alting forekom mig så håbløst. Men da opstod der i min sjæl en tillid til, at den magt, som havde ført mig så langt, også stadig ville jævne mig vejen og lede mig, så jeg nåede målet.

Mens jeg således stod og så mig om, blev de mørke ånder og deres hersker

opmærksomme på min tilstedeværelse. Kejserens ansigt fik et vildt og vredt udtryk, og med en arrig stemme spurgte han hvem jeg var, og hvordan jeg turde vove at trænge mig ind til ham. Jeg svarede ham, at jeg var en fremmed, der for nylig var kommet til denne sfære, og at jeg var forundret over at finde et sådant palads i åndeverdenen.

Han slog en rå latter op og forsikrede mig, at jeg snart skulle blive oplyst om mange ting i åndeverdenen. "Men," sagde han, "da du er fremmed, og da vi altid har modtaget fremmede på en værdig måde, beder jeg dig tage plads og deltage i vor fest."

Han pegede på en stol, der var anbragt ved et langt bord, hvor der syntes at være dækket op til et festmåltid af den slags han havde givet under sine jordiske stormagtsdage. Alt så meget virkeligt ud, men jeg havde fået at vide, at det hele var mere eller mindre illusorisk, og at maden aldrig kunne mætte den hunger, der evigt plagede disse fordums storædere. Vinen var som en ildvædske; den brændte i struben og gjorde tørsten mange gange værre. Det var blevet sagt mig, at jeg hverken skulle spise eller drikke noget af det, som blev serveret i disse regioner, og heller ikke tage imod nogen som helst indbydelse til at hvile mig. ***Hvis jeg gjorde dette, ville sanserne igen få magt over mine højere kræfter, og jeg ville blive draget ned på disse mørke væseners åndelige niveau og på den måde komme i deres vold.*** Jeg svarede derfor, at selv om jeg fuldt ud værdsatte de bevæggrunde, der fik ham til at vise mig gæstfrihed i hans palads, måtte jeg dog afslå dem, da jeg hverken havde trang til at spise eller drikke noget.

Ved dette afvisende svar skød hans øjne lyn, og en endnu mørkere vrede sås i hans ansigt, men han bevarede tilsyneladende sin venlighed og vinkede til mig at jeg skulle komme nærmere.

I mellemtiden var den, jeg var kommet for at hjælpe, blevet vækket af sine dystre tanker ved min ankomst og kejserens samtale med mig. Han nærmede sig og blev forbavset over den djærvhed hvormed jeg optrådte. Han blev urolig for min sikkerhed, for han anede ikke noget om mig, men troede at jeg var en ulykkelig nyankommet, som ikke havde lært de farer at kende, som herskede på dette forfærdelige sted. Hans ængstelse og medfølelse for mig skabte et hemmeligt og ubevidst bånd imellem os, og det skulle senere blive det middel hvormed jeg kunne bortføre ham.

Da jeg nu gik nogle skridt nærmere frem mod kejserens trone, fulgte denne angrende ånd med mig, og da han så sit snit til at komme tæt hen til mig, hviskede han:

"Lad dig ikke narre af ham. Vend om og flygt fra dette sted, mens det endnu er tid. Jeg skal aflede opmærksomheden fra dig et øjeblik."

Jeg takkede ham og hviskede tilbage: "Jeg flygter ikke for nogen, hvem det så er, og jeg skal nok passe på ikke at falde i nogen fælde."

Denne samtale blev ikke bemærket af kejseren, for han blev højst utålmodig i dette øjeblik og stødte sit sværd i gulvet, idet han råbte: "Kom nærmere fremmede! Har du da ingen levemåde, siden du lader kejseren vente? Se, der står min trone. Sæt dig på den og prøv et øjeblik hvordan det er at sidde på en kejsers plads!"

Jeg så på tronen, som han pegede på. Den lignede en stor lænestol med en tronhimmel over. To kolossale bevingede bronzefigurer stod bag den, og fra hver af dem udgik der seks udstrakte arme. På hovedet af disse figurer hvilede tronhimlen som på menneskelige søjler.

Jeg havde ikke lyst til at sætte mig på en sådan plads. Den der havde siddet på den var mig alt for modbydelig til, at jeg på den måde skulle komme ham nærmere, og selv om jeg af nysgerrighed kunne få lejlighed til at undersøge stolen nærmere, blev jeg grundigt forhindret af det syn jeg nu så. Stolen syntes nemlig pludselig at blive levende, og der viste sig et syn for mine øjne, en ulykkelig ånd vred sig under disse forfærdelige armes favntag. De omsluttede og krammede ham, så hans krop blev til en uformelig skælvende masse. Og jeg forstod, at det var den skæbne som ventede alle, som kejseren

kunne lokke til at prøve, hvor bekvem hans trone var. Synet varede kun et øjeblik. Jeg vendte mig derfor mod kejseren, bukkede for ham og sagde:

"Det er alt for stor en ære at skulle indtage Deres sæde. Jeg må på ny afvise den nåde De vil vise mig."

Da brød hans raseri løs. Han skreg på sin vagt, at de skulle gribe mig, sætte mig i stolen og tvinge mad og vin i mig til jeg kvaltes.

Vagten styrtede straks hen imod mig. Den ånd, jeg var kommet for at hjælpe, kastede sig imellem for at redde mig, og et øjeblik var vi omgivet af en bølgende og vildt fægtende sværm af ånder. Jeg må indrømme, at mit mod i dette øjeblik begyndte at svinge mig. De så forfærdelige ud; de lignede vilde dyr der var sluppet løs efter længere tids indespærring; de styrtede sig alle over mig. Jeg overvandt dog straks min svaghed, for situationen vakte alle mine kampegenskaber, og de kom mig til hjælp i dette øjeblik. Og sådanne egenskaber var jeg tidligere kendt for at have en god portion af. Jeg brugte hele min viljekraft til at kaste den tilbage. Jeg gjorde korsets tegn og anråbte alle gode kræfter om at komme mig til hjælp, alt imens jeg holdt fast i den ånd, som havde prøvet at bistå mig. Skridt for skridt kæmpede vi os hen mod udgangen, hele sværmen af mørke ånder fulgte efter os med vilde skrig og gebærder, men de var ude af stand til at røre os, eftersom jeg var fast besluttet på at holde dem på afstand. Vi nåede omsider indgangen og kom også igennem den, hvorefter portene straks smækkede i og lukkede vore forfølgere inde. Efter dette var det som om vi blev grebet af stærke arme, der bar os bort til et sikkert sted på den mørke slette.

Min ledsager var i mellemtiden blevet bevidstløs. Som jeg nu stod hos ham, så jeg fire majestætiske ånder fra de højere sfærer foretage magnetiske strygninger over ham. Og nu så jeg det vidunderligste syn jeg nogen sinde har set. *Fra hans mørke, vansirede krop, som lå i en dødlignende dvale, hævede der sig noget tågeagtigt, der blev tættere og tættere og til sidst antog samme skikkelse som ånden selv. Det var den stakkels ånds rensede sjæl der frigjordes fra sit mørke hylster.* Og de fire engleagtige skikkelser tog den ulykkelige sjæl, der endnu ikke var vågnet til bevidsthed, i deres arme, som om det var et barn, og svævede bort med ham, opad og stadig opad, indtil de forsvandt for mine øjne. Men ved siden af mig stod en anden lysets engel, og han sagde med sin milde men myndige røst: "Vær ved godt mod, du søn af Håbets Land; thi du skal hjælpe mange fra dette mørke rige, og stor er glæden i himlen over enhver af disse syndere som angrrer."

Da han havde sagt disse ord, forsvandt han, og jeg stod igen alene på helvedes dystre sletter.

Kapitel 21

Helvedes ild – en hævngherrig ånd – pirater - søen af tilgriset søle – fjeldet af selvisk undertrykkelse – den øde skoven af forladthed – budskaber av kærlighed

The Fires of Hell - A Vengeful Spirit – Pirates - The Sea of Foul Mud - The Mountains of Selfish Oppression - The Forest of Desolation - Messages of Love.

Jeg så en smal sti foran mig, og da jeg var nysgerrig efter at se hvor den førte hen, fulgte jeg den; jeg var overbevist om at den før eller senere ville føre mig til nogle jeg kunne hjælpe. Jeg havde ikke gået længe, før jeg kom til foden af et mørkt bjerg, hvor i der var en åbning ind til en stor hule, som jeg gik ind i. Der hang forfærdelige krybdyr på klippevæggene eller krøb om mine fødder. Store svampagtige planter voksede i sprækkerne, og en art slimede slyngplanter hang som gardiner ned fra loftet. Jeg havde mest lyst til at vende om og forlade dette sted, men det var som om en indre stemme formanede mig til at fortsætte. Jeg gik længere ind og kom til kanten af en mørk pøl, hvor der var en trang gang ind i klippen. Jeg gik ind i den, og da jeg bøjede omkring et hjørne, så jeg et rødt skær foran mig. Det lignede ild, og mørke skikkelser der lignede skygger viste sig mellem mig og ilden. I næste øjeblik befandt jeg mig ved slutningen af gangen. Foran mig åbnede der sig en stor, fængselslignende hvælving.

Det ujævne klippeloft skimtedes mellem røgen, der hvirvledes op fra et stort bål. Omkring bålet dansede en skare dæmoner, der syntes at være værdige repræsentanter for helvedes djævl. Under skrig og latter stak de i ilden med lange, sorte spyd. I en krog i hulen sad nogle mørke, elendige sammenkrøbne ånder. Af og til styrtede de dansende sig hen til dem, som om de ville gribe dem og kaste dem i ilden, men de trak sig altid tilbage under vilde hyl og tuden.

Det varede ikke længe før jeg blev klar over, at jeg var usynlig for disse væsener, og det gav mig mod til at gå nærmere. Til min forfærdelse opdagede jeg, at det som holdt ilden ved lige, var levende kroppe af mænd og kvinder, som vred sig i flammerne og som kastedes omkring af dæmonernes spyd. Jeg blev så forfærdet ved denne opdagelse, at jeg udstødte et råb og spurgte, om det jeg så foran mig var virkeligt eller bare en rædselsfuld øjenforblændelse. Og den samme dybe hemmelighedsfulde stemme, der så ofte havde talt til mig under mine vandringer, svarede mig:

"Min søn, det er levende ånder, som i deres jordiske liv uden at føle medlidenhed eller samvittighedsnag dømte hundreder af mennesker til at dø på bålet. Deres egne grusomheder har næret hadets og vredens ild i mange af deres ofres bryst, og i den åndelige verden er denne brand blevet til et flammende bål, som fortærer undertrykkerne. Den smerte de lider her har deres ofre, der hjælpeløst blev brændt på bålet, lidt hundrede gange værre. Men af denne ild vil disse ånder gå ud med en medfølelse, som deres egne lidelser har vakt i dem; og denne medfølelse samler sig om de ofre, som de forhen forbrød sig mod. Der vil også engang blive udstrakt en hjælpende hånd til disse undertrykkere, så de når tiden er inde selv går ud og yder barmhjertighedsgerninger, der opvejer deres tidligere misgerninger.

Vig ikke tilbage for og vær ikke forundret over at der sker en sådan gengældelse. Disse ånder var som mennesker så hårde og grusomme, at kun deres egne lidelser kan få dem til at have medfølelse for andre der lider ondt. Også efter at de har forladt det jordiske liv har de været optaget af at pine og plage andre, der var endnu mere hjælpeløse end de selv, indtil det had de vakte ved deres misgerninger voksede til en

rivende strøm, der slugte dem. Men du skal i denne forbindelse være opmærksom på, at disse flammer ikke er virkelige materielle, selv om det ser sådan ud for dine øjne - og ligeledes for dem, som befinder sig her; for i den åndelige verden er det som er tænkt også objektivt. Derfor ser had og heftig vrede ud som brændende ild.

Du skal nu få lejlighed til at følge en af disse ånder, og du vil se, at det som du synes er alt for streng retfærdighed₁ i virkeligheden er barmhjertighed i forklædning. Se, når de lidenskaber, som har behersket disse sjæle, er brændt ud, forbereder de sig på at gå ud på sletten her udenfor."

Da stemmen tav, døde luerne bort, og alt blev mørkt; kun et svagt blåagtigt fosforagtigt lys oplyste hulen, og i dette skær så jeg nogle åndeskikkelser rejse sig af røgen og gå ud af hulen. Jeg fulgte efter dem. En enkelt skilte sig fra de øvrige og gik mod en nærliggende by. Den så ud som en af de gamle spanske byer i Mellemamerika eller Sydamerika. På gaderne gik der indianere, spaniere og mennesker fra flere andre nationer.

Jeg så ham først i hans egenskab af forstander for sin orden sidde som dommer, og mange stakkels indianere og kættere førtes frem for ham. Og jeg så ham dømme dem i hundredevis til tortur og bål, hvis de ikke ville omvende sig til hans lære. Jeg så ham undertrykke alle, som ikke var mægtige nok til at modstå ham, og på samme tid så jeg hvorledes han ophobede guld og juveler til sin orden. Hvis nogen forsøgte at rejse sig imod ham og hans krav, lod han dem fængsle, og uden så meget som at undersøge deres forhold lod han dem kaste på bålet. Jeg læste i hans hjerte, hvordan han tørstede efter rigdom og magt, og ligeledes at det var en nydelse for ham at se sine ofres lidelser, og jeg forstod at hans religiøsitet kun var en maske, bag hvilken han tilfredsstillede sit magtbegær og tilegnede sig det guld han elskede så højt.

Nu så jeg det store torv i staden, hvor bålene flammede så det hele lignede en ovn. Jeg så en hob forskræmte enfoldige indfødte blive bundet på hænder og fødder og kastet i flammerne. Jeg hørte deres smertenskrig stige mod himlen, mens den grusomme mand og hans usle bødler opremsede deres falske bønner og holdt det hellige kors op mod de ulykkelige, som beskyldtes for at have levet et sådant liv i lastefuldhed og begær efter guld, som de nu som straf måtte aflevere og derpå brændes på bålet. Jeg så at alt dette skete i Kristi Kirkes navn, altså i hans navn som kom for at lære at Gud er den uendelige kærlighed. *Og jeg så hvorledes den mand, som kaldte sig Kristi tjener, ikke havde medlidenhed med en eneste af disse ulykkelige ofre.* Han tænkte kun på, hvorledes han med dette skuespil kunne jage en sådan skræk i livet hos andre indianere, så de bragte ham mere guld. Senere så jeg hvorledes den samme mand, da han kom tilbage til sit hjemland i Spanien, nød sine uretmæssigt erhvervede rigdomme. Her var han en mægtig kirkefyrste, der blev betragtet som en Guds mand der var draget til landet hinsides havet for at plante kirkens banner og prædike kærlighedens og fredens evangelium.

Jeg havde ingen sympati for ham mere.

Dernæst så jeg ham på hans dødsseng omgivet af munke og præster, der læste messer for hans sjæl, for at den skulle komme i himlen. Men jeg så det modsatte ske:

Hans sjæl droges nedad og stadig nedad i de tunge lænker han selv havde smedet ved sine misgerninger, indtil han omsider havnede i helvedes dyb, hvor store skarer af tidligere ofte ventede på ham. Deres længsel efter hævn havde draget dem til det samme sted, hvor han nu kom, og hvor de kunne gengælde ham de lidelser han havde påført dem og deres kære. Ja, jeg så denne mand omgivet i helvede af alle dem, han havde forurettet De som ikke ønskede hævn over deres morder, og som var for rene til at være på dette sted, syntes dog også at forfølge ham, men de var kun sjælløse spøgelser af den slags jeg havde set i Det Frosne Land, hvor manden i isburet blev belejret.

Åndens lidelser på dette sted var én eneste stor fortvivlelse over, at han havde mistet sin magt, og at det eneste hans higen og stræben havde skaffet ham, var at han kom i forbindelse med andre i helvede, der havde været lige så grusomme som han selv, for med deres hjælp at kunne undertrykke og plage andre. Hvis det stod i hans magt, havde han gerne for anden gang dømt sine ofre til bålet, for han kendte hverken medlidenhed eller anger eller samvittighedsnag, han var kun rasende over sin magtesløshed. Hvis han havde følt den mindste smule samvittighedsnag og vist lidt venlighed overfor andre, ville dette have hjulpet ham, og der ville derved blive dannet en mur mellem ham og de hævnlystne ånder, der nu omgav ham; og hans lidelser ville, om de var nok så svære, dog ikke have haft den fysiske karakter jeg nu så her i hulen.

Men som han nu var, havde hans umættelige magtbegær vækket nyt liv i de åndelige luer, der var blevet dannet af hans ofres hævnlyst, indtil de døde bort, fortæret af deres egen heftighed. De dæmoner jeg så omkring ham, var de sidste og mest ondskabsfulde af hans ofre, hvis begær efter hævn endnu ikke var blevet slukket. De derimod, der sad sammenkrøbne i et hjørne af hulen, var nogle som øjensynlig ikke længere havde lyst til at pine ham, men som dog ikke kunne slide sig fra synet af hans og hans medskyldiges lidelser.

Og nu så jeg denne ånd i sin nylig opvækkede anger vende tilbage til byen for at advare sine ordensbrødre og forsøge at føre dem væk fra den syndens vej, han selv havde betrådt. *Endnu var han ikke klar over hvor lang tid der var gået, siden han forlod det jordiske liv, og han fattede heller ikke at denne by blot var en åndelig kopi af den, hvor han havde levet på jorden.* Det var blevet sagt mig, at han om nogen tid skulle vende tilbage til jorden for dér som ånd at være behjælpelig med at lære de dødelige den barmhjertighed og den menneske-kærlighed, som han havde manglet i sit eget liv. Hans første opgave skulle være at arbejde på dette mørke sted for at frigøre de sjæle, som han ved sin brøde havde draget med sig i dybet. Jeg forlod ham ved porten til en stor bygning, der var en genpart af den han havde boet i på jorden - og jeg gik videre ind i byen.

Og mens jeg vandrede af sted havde jeg en vågen drøm, eller en vision. Jeg så byen, som den havde været på jorden, før den hvide mand havde sat sin fod i den. Jeg så et fredsommeligt primitivt folk, der ernærede sig af frugter og korn, og som levede deres liv i en barnlig uskyldighedstilstand, og hvor de tilbad den Allerhøjeste under det navn de selv havde givet denne ukendte; ikke desto mindre ærede de ham i ånd og sandhed, idet deres enkle tro stille dyder var en følge af inspirationen fra den Store Ånd, som er universel og ikke tilhører nogen bestemt trosbekendelse eller kirke.

Og jeg så de hvide mænd, der tørstede efter guld, og som i deres begær tilranede sig andres ejendomme. Og dette ligefremme folk bød dem velkommen som brødre og viste dem i deres godtroenhed de skatte, de havde hentet op fra jorden: guld, sølv og juveler. Dernæst så jeg den hvide mands troløshed; jeg så hvordan han udplyndrede og dræbte disse fromme primitive indfødte; jeg så hvorledes han gjorde dem til slaver og tvang dem til at arbejde i minerne, hvor de døde i tusindtal. Alle ord og løfter blev brudt af den hvide mand. Til sidst fyldtes dette fredelige lykkelige land med tårer og blod.

Derefter så jeg langt borte i Spanien nogle få gode, oprigtige og venlige mennesker, hvis sjæle var rene, og som troede at de alene havde den sande tro. Og de troede endvidere, at Gud havde givet sit himmelske lys til deres egen lille plet på jorden og havde ladet resten være i mørke og vildfarelse, ja, at han havde ladet talløse tusinder omkomme, fordi dette lys var blevet dem nægtet og kun givet til denne lille plet på jorden, denne lille del af hans folk. Jeg så at disse gode og rene mennesker var så bedrøvede over, at de andre mennesker befandt sig i vildfarelse og mørke. Deres hensigt

var at rejse af sted over det ukendte ocean til det fjerne land medbringende deres religionssystem for at kunne give det til dette simple folk, hvis levned havde været så godt og fredeligt og åndeligt under deres egen tro. Jeg så disse gode men uvidende præster lande på den fremmede kyst og arbejde overalt mellem de indfødte, idet de udbredte deres egen religion og tilintetgjorde alle spor af de andres primitive tro, der var lige så agtværdig som deres egen. Disse præster var gode og venlige mennesker, der søgte at lindre de stakkels indfødtes lidelser, samtidig med at de arbejdede på deres åndelige velfærd. Og overalt opstod der missionsstationer, skoler og kirker.

Derefter så jeg en mængde mænd, præster og andre komme over fra Spanien. De arbejdede ikke for kirkens vel eller for at udbrede deres religion; de kom udelukkende for at hente det fremmede lands guld og alt, hvad der kunne tjene til deres egen tilfredsstillelse. Det var mennesker, som havde forbrudt sig i deres eget fædreland, og som derfor flygtede til det fremmede land for at undgå følgerne af deres misgerninger. Jeg så dem komme i store mængder og blande sig med de indfødte, hvis motiver var rene og gode, indtil det lykkedes de indtrængende at udrydde alt det gode, der fandtes i disse primitive menneskers karakter, og gøre sig til herrer over de ulykkelige indfødte i Kristi kirkes hellige navn.

Jeg så også inkquisitionen blive overført til dette ulykkelige land. De brugte den som et redskab til undertrykkelse og slaven for at opnå deres mål, nemlig at fjerne alt der tjente som værn mod de indfødtes ret til at leve i deres eget land. Overalt så jeg det vilde begær efter guld. Det fortærede som en ild alle gode egenskaber hos de mennesker, der søgte til dette land. De havde kun øje for dets guld, ikke for dets skønhed. Og de var døde for alle andre tanker end netop tanker på guld.

Og på denne vanvittige tid og i dette begær efter rigdom blev denne stad i helvede til. Ved deres brutale fremfærd skabte de deres egen åndelige bolig. Sten på sten, partikel efter partikel blev skabt af de begærlige tanker, der bemægtigede sig de fremmede, der satte foden på det fremmede lands kyst. Og således blev alle, præster og munke, fornemme mænd og kvinder, købmænd og soldater, ja, selv en stor del af de indfødte, blev trukket ned i det helvede, hvor de havde dannet en åndelig genpart af den jordiske by, de ved deres død havde forladt. *Alt det som fulgte i guldets og rigdommens kølvand: had og begær, uret og lidenskaber af enhver art, bitre følelser og hævntrøst, manifesteredes for dem, hvor de nu befandt sig.*

Jeg standsede på min vandring ved døren til en bred, firkantet bygning, hvis vinduer var forsynede med jerngitter. Bygningen lignede et fængsel. De skrig og råb der lød til mig inde fra bygningen fik mig til at tøve. Men ledet af den hemmelighedsfulde stemme fra min usynlige leder trådte jeg ind i bygningen, og ved at følge de forskellige lyde, der hørtes herinde, kom jeg til en fængselscelle. Her så jeg et stort antal ånder, der omringede en mand, der var lænket til væggen med et jernbælte omkring livet. Hans vildt stirrende øjne, det pjuskede hår og lasede klæder, tydede på at han havde været her i mange år, og de indfaldne kinder og fremstående ben syntes at tyde på at han var død af afkræftelse eller sult. Jeg vidste dog, at her fandtes der ingen død, der kunne befri nogen fra lidelse. Tæt ved ham stod en anden mand med foldede hænder og bøjet hoved. Hans hentærede ansigtstræk og skeletagtige udseende, der havde mærker af mange sår, fik ham til at se endnu ynkeligere ud end den anden, skønt han var fri og den anden lænket til væggen. Rundt om dem dansede de hylende ånder. De var alle vilde, uhæmmede og tøjlesløse. En del af dem var indianere, nogle få var spaniere og en eller to syntes at ligne englændere. Alle var optaget af en og samme ting: at kaste knive mod den lænkede mand, men det så ud til at de ikke kunne ramme ham. De truede med

knyttede næver foran hans ansigt og forbandede og hånede ham, men mærkeligt nok syntes de ude af stand til at røre ham, skønt han hele tiden stod lænket til væggen uden at kunne røre sig. Og dér stod den anden man i stilhed og passede på ham.

Som jeg stod der og iagttog denne scene, blev disse to mænds forhistorie vist mig.

Jeg så den ene, han som var lænket til væggen, i et smukt palæagtigt hus. Og jeg fik at vide, at han var en af de dommere, som var udsendt fra Spanien. Han præciserede ved den såkaldte domsret, der bare var et middel til at undertrykke de indfødte og afpresse dem penge. Og det gjaldt alle som søgte at modsætte sig denne rige og mægtige mand. Jeg så også en anden mand, som havde været købmand og havde levet i en smuk villa sammen med en meget smuk hustru og deres lille barn. Denne kvinde havde tiltrukket sig dommerens opmærksomhed, og han nærrede en uimodståelig lidenskab for hende. Da hun afviste hans tilnærmelser, arresterede han hendes mand på en anklage om vranglære og kastede ham i fængsel. Derefter bortførte han hustruen og nedværdigede hende sådan at hun døde, og det lille barn blev kvalt på denne grusomme dommers befaling. Hendes ulykkelige mand var i fængslet uvidende om den skæbne der var overgået hans hustru og barn, og han anede heller ikke hvorfor han var blevet arresteret. Den uvished han led under i fængslet og den minimale kost og de snærende lænker fik ham til at fortvivle.

Omsider blev han bragt for inkquisitionens domstol og beskyldt for kætteri og delagtighed i sammensværgelse mod tronen. Da han nægtede sig skyldig, blev han under tortur tvunget til at opgive navnene på nogle af sine venner, der derefter blev anklaget for at være medskyldige. Da den stakkels mand vedblev at påstå han var uskyldig, blev han atter sendt til sit fængsel, hvor han døde efter lang afkræftelse. Den grusomme dommer turde ikke sætte ham i frihed, for der var risiko for, at den uret han havde begået mod fangen og hans hustru og barn ville blive kendt i byen. Da fangen døde, kom han ikke til at følge sin hustru i den åndelige verden, da hun var gået til de højere sfærer med sit ulykkelige barn. Hun var så god, ren og mild, at hun endda tilgav sin morder; for han *var* blevet en morder, selvom det ikke havde været hans hensigt at dræbe hende. Men mellem hende og den husbond hun så inderligt elskede, var der skabt en mur af ægtemandens hadefulde og hævnerrige følelser mod den mand, der havde ødelagt livet for dem begge.

Da den forurettede ægtemand døde, kunne hans sjæl ikke forlade jordsfæren; han var bundet til den ved sit had og ønske om hævn. De forbrydelser han selv havde været genstand for, kunne han nok tilgive, men han kunne ikke overvinde sig selv til at tilgive det der var overgået hans hustru og barn. Hadet gik forud for kærligheden til hustruen. Dag og nat klyngede hans ånd sig til dommeren for at finde en lejlighed til at hævne sig.

Den kom omsider.

Djævl fra helvedes dyb - sådan nogle som engang havde fristet mig - flokkedes om den forurettedes ånd og lærte ham, hvordan han gennem en dødeligs hånd kunne myrde dommeren, og hvordan han da, når ånden skiltes fra legemet, kunne trække ham med sig i helvede.

Så stærkt havde hans higen været efter hævn gennem de mange ensomme år i fængslet og i den åndelige verden, at hans stakkels hustru forgæves havde søgt at nærme sig ham for at mildne hans følelser og få ham på bedre tanker, men hendes sjæl var blevet holdt ude af den mur af ondskab, der havde samlet sig om hendes ulykkelige ægtefælle. Og han havde intet håb om at gense hende. Han tænkte at hun var gået til himlen og for evigt tabt for ham. Som romersk katolik med de snævre trosanskuelser, som var gældende på den tid, da han levede, troede han at han var kommet under kirkens band, fordi han nægtede at paven var Guds statholder på jorden, og at når man

døde under dette band var man evig fortabt, mens hans hustru og barn måtte være blandt engle i himlen. Det var derfor ikke så mærkeligt, at alt hvad denne mand nu koncentrerede sig om var ønsket om hævn. Og han lagde planer om, hvordan han skulle komme sin fjende til livs på samme måde som han selv havde lidt. Og således gik det til, at han ved at inspirere et menneske på jorden kunne føre morderens hånd så sikkert, at dommeren segnede om med en dolk i sit grusomme hjerte.

Det jordiske legeme døde, men den udødelige sjæl levede. Og da han vågnede op, fandt han sig selv i helvede og lænket til en fængelsmur på samme måde, som han havde lænket sit offer - og ansigt til ansigt med ham.

Der var andre, som dommeren havde forurettet og sendt i en smertefuld og frygtelig død for enten at tilfredsstille sin vrede eller for at berige sig på deres bekostning. De flokkede sig nu om ham og gjorde i sandhed deres behandling af ham til et helvede. Men denne mands ubetvingelige viljestyrke var alligevel sådan, at ingen af de tiltænkte stød nåede ham og ingen af kastevåbnene ramte ham. Og således havde de to dødsfjender stået overfor hinanden i deres had og trods, mens de andre ånder kom og gik og morede sig med at finde på nye raffinerede måder, de kunne pine den lænkede mand på, hvis stærke vilje dog kunne holde dem stangen.

Og langt borte i de lyse sfærer sørgede hans hustru og ventede på, at hendes kærlighed og uophørlige bønner dog kunne nå hendes mands sjæl og blødgøre den, så den kunne befri sig for dette brændende ønske om hævn.

Det var hendes bønner der havde ført mig til hans fængsel, og det var hendes sjæl der talte til min og fortalte mig hele den sørgelige og grufulde historie; og hun bad mig sige til hendes mand, at hun levede og kun tænkte på ham i håbet om, at hun ved sin kærlighed til ham kunne drage ham til de højere sfærer, hvor de kunne forenes i fred og lykke.

Med denne stærke vision nærmede jeg mig den sørgende mand, som nu var blevet led og ked af sin hævnfølelse. Hans hjerte var fuldt af længsel efter den hustru, han elskede så højt.

Jeg rørte ved hans skulder og sagde: "Ven, jeg ved hvorfor du er her og kender din grusomme historie. Jeg er sendt fra hende som du elsker, og jeg har påtaget mig det hverv at meddele dig, at hun venter på dig i det lyse land foroven, og at hun er utålmodig over at du ikke kommer, og hun undrer sig over at du kan finde hævnen sødere end hendes kærlighed. Hun beder mig fortælle dig, at så længe du lænker dig selv her, kan du ikke blive fri, men du kan frigøre dig ved at opgive de hævnens tanker, som har bemægtiget sig din sjæl"

Ånden studsede. Han stirrede forbavset på mig mens jeg talte. Længe og vedholdende blev han sådan stående. Da greb han min arm, mens han stadig stirrede mig ind i ansigtet, som om han dér ville læse om jeg talte sandt eller løj. Derpå sukkede han, og idet han trak sig tilbage, sagde han:

"Hvem er du? Og hvorfor kommer du her? Du ligner ikke nogen af dem, der holder til på dette frygtelige sted. Dine ord indgyder mig håb. Og dog, hvordan kan der være håb for en sjæl i helvede?"

"Der er håb, selv her på dette sted, for håbet er evigt, og Gud i sin barmhjertighed støder ingen bort, ligegyldigt hvilke forvanskede forestillinger et menneske gør sig om de guddommelige love. Jeg er sendt hertil for at indgive dig og alle, som sørger over deres fortid og angrer deres forkerte handlinger, et håb. Hvis du vil følge mig, vil jeg vise dig vejen der kan føre dig til et bedre land."

Jeg så at han betænkte sig. Der opstod en bitter kamp i hans hjerte, for han vidste at det udelukkende var hans nærværelse der holdt hans fjende i fangenskab. Hvis han gik

med mig, ville hans tidligere plageånd blive fri, så han uhindret kunne vandre gennem det mørke land, og han syntes det endnu var for tidligt at slippe ham løs.

Da mindede jeg ham om hans hustru og barn, og spurgte om han ikke hellere ville gå til dem.

Ved dette spørgsmål sank den stærke, lidenskabelige mand sammen, idet han tænkte på de to han elskede. Han skjulte sit ansigt i sine hænder og græd, som om hans hjerte skulle bryde. Da jeg så hans fortvivelse, stak jeg min arm ind under hans, hvorefter jeg uden modstand fra hans side førte ham uden for fængslet og ud af byen. Her ventede nogle venner på os, og jeg overlod den stakkels sjæl i deres varetægt, for at de kunne føre ham til et lysere land, hvor han fra tid til anden ville få sin hustru at se, indtil han ved hårdt arbejde ville blive hævet til hendes sfære, hvor de ville blive forenet i en fuldkomnere lykke, end det nogen sinde havde været deres lod på jorden.

Jeg vendte ikke tilbage til byen, for jeg følte at mit arbejde dér var til ende. Jeg gik ud for at søge nye arbejdsmarker, hvor jeg kunne være til nytte.

Jeg havde ikke gået længe, før jeg kom til en ensom slette, der var både mørk og farveløs. Midt på den lå en ensom hytte, og i den fandt jeg en mand liggende på et leje af snavset halm; han var ude af stand til at røre sig, og han så ud som om han var døende.

Han fortalte mig, at han i sit jordiske liv havde forladt en syg kammerat; han havde også ladet ham dø efter at have frarøvet ham det guld, de begge havde vovet livet for at få fat på. Da han selv døde, fandt han sig selv liggende på samme hjælpeløse og forladte måde.

Jeg spurgte ham, om han ikke havde lyst til at stå op og gå hen og gøre noget for at hjælpe andre, og på den måde sone mordet på hans ven og kammerat. Hvis han kunne tænke sig det, sagde jeg, var jeg i stand til at hjælpe ham.

Jo, han kunne godt tænke sig at rejse sig og forlade dette sted. Han var syg af at ligge i denne hytte, men han kunne bare ikke forstå, hvorfor han skulle arbejde for noget eller plage sig selv for andres skyld. Han ville hellere lede efter de penge han havde nedgravet, og så se at få anvendelse for dem. Han kastede et stjålent blik på mig for at se, hvad jeg mente om hans penge, og om jeg måske ville prøve på selv at finde dem.

Jeg sagde han hellere skulle forsøge at finde den ven, han havde myrdet, og gøre den uret god igen han havde begået mod ham. Men det ville han ikke høre tale om. Han blev vred og sagde, at han ikke var bedrøvet over at have dræbt sin ven. Han var kun ked af at være på dette sted, og han troede jeg ville hjælpe ham med at komme væk herfra.

Nu forsøgte jeg at tale til denne mands bedre følelser, og få ham til at forstå på hvilken måde han kunne forbedre sin tilstand ved at genoprette den uret han havde begået. Men ingen af mine ord var til nogen nytte. Hans eneste tanke var, at så snart han fik sin forlighed, ville han gå hen og dræbe en eller anden og tage hans penge.

Så lod jeg ham til sidst ligge hvor han lå. Og da jeg gik ud ad døren, kastede han en sten efter mig.

"Ak," tænkte jeg da jeg forlod ham, "hvad skal der blive af en sådan sjæl?"

Der blev svaret: "Han er lige kommet fra jorden efter en voldsom død. Hans ånd er svag endnu, men om kort tid vil den blive stærk, og så vil han gå ud og slutte sig til andre røvere, der ligner ham selv, og som slutter sig sammen for at føje nye rædsler til dette sted. *Efter mange års forløb - det kan endda være århundreder efter jordisk målestok - vil der vågne et ønske i ham efter at udrette noget andet og bedre, og han vil da forsøge at gå fremad, men meget langsomt; for en sjæl der har været lænket på denne måde og er så lidt udviklet som han, du lige har stået over for, hos en sådan*

varer det ofte sekler før de sovende kræfter vokser op til en frugtbar udvikling."

Efter at jeg i nogen tid havde vandret over denne triste og øde slette, følte jeg mig så træt og udmattet, at jeg måtte sætte mig ned og tænke over, hvad jeg havde set og oplevet i denne skrækkelige sfære. Synet af så meget ondt og så megen lidelse virkede nedslående på mig. Det gyselige mørke og de tykke skyer tyngede min sjæl, som altid havde elsket solskinet og lyset, og sådan tror jeg at alle vi fra Sydens lande har det. Ak, hvor jeg længtes efter en hilsen eller en efterretning om hende, som jeg havde efterladt på jorden. Jeg havde endnu intet hørt fra mine venner og ingen som helst besked om min elskede. Jeg vidste ikke hvor længe jeg havde været på dette sted, hvor der ingen dage var der viste tiden. Her var der kun en evig nat, som rugede i tavshed over alting. Mine tanker kredsede hele tiden om min elskede, og jeg bad så inderligt om, at hun måtte være i god behold på jorden og fryde mine øjne, når prøvelsens tid på dette sted var forbi.

Mens jeg bad således, kom der et mildt lys hen imod mig; det omstrålede mig som en stjerne der voksede og voksede, indtil det udvidede sig og blev til det herligste maleri, der var omgivet af lysstråler. I dette maleris centrum så jeg min elskede. Hendes øjne så ind i mine, og hun smilede til mig, idet hendes yndige læber åbnede sig som om hun hviskede mit navn. Dernæst syntes jeg hun løftede sin hånd, og idet hun berørte sine læber med sin fingerspids, tilkastede hun mig et kys. Det blev så undseeligt og smukt gjort, og jeg var henrykt. Jeg rejste mig for at besvare dette kys og se nærmere på hende, og så - forsvandt visionen og jeg var atter alene på den mørke slette. Men nu var jeg ikke så trist til mode som før, for det herlige syn havde opmuntret mig og givet mig mod til at gå videre og bringe andre det samme håb, som opfyldte mig.

Og så brød jeg op og gik videre. Efter kort tid blev jeg indhentet af en skare mørke ånder med meget frastødende ydre. De bar sorte lurvede klæder og havde dækket deres ansigter med sorte masker ligesom uhyggelige stimænd.

De så mig ikke. Og på den måde fandt jeg ud af, at denne sfæres beboere var af så lav en udvikling, at de ikke kunne se nogen fra sfærerne oven over dem, medmindre de blev bragt i direkte berøring med dem. Da jeg var nysgerrig efter at se hvad de havde for, fulgte jeg dem på lidt afstand. Nu nærmede der sig en anden gruppe mørke ånder; de bar på noget der lignede sække, og som syntes at indeholde værdigenstande af en eller anden art. De blev straks angrebet af den første gruppe. Ingen af dem havde våben, men de kæmpede som vilde bæster med tænder og klør, ja, deres negle lignede nærmest klørerne på rovdyr eller gribbe. De greb fat i hverandres struber og sønderrev dem; de kradsede og bed som tigre eller ulve, indtil den ene gruppe lå hjælpeløs på valpladsen, og den anden stak af med skatten, der for mig bare så ud som sten eller jordknolde.

Da alle, som var i stand til at bevæge sig, havde fjernet sig, gik jeg hen til de stakkels ånder der lå på jorden og jamrede sig. Jeg forsøgte at hjælpe en og anden af dem, men det var håbløst. De vendte sig mod mig og forsøgte at sønderrive mig. De lignede mere vilde dyr end menneskelige væsener; selv deres legemer var krummet sammen som dyr og med lange arme som abers. Ved at se disse væsener kom jeg til at tænke på overspændte fortællinger, hvor mennesker forvandles til ulve. Nu så jeg at der virkelig fandtes sådanne skabninger, og ikke kun i fantasien. I deres kolde stirrende øjne var der et udtryk af beregning og list, der rigtig nok var menneskeligt, og deres hænders bevægelser lignede ikke dyrs. Desuden kunne de tale, og i deres ordforråd indgik der både hyl og snerren, eder og forbandelser og beskidt tale af den værste slags.

"Er der sjæle selv på et sådant sted?" spurgte jeg.

Og atter kom svaret: "Ja, selv her. Der er sjælespirer i disse væsener, men de er nedværdigede og fortabte, stadig trukket nedad og undertrykte. De har været spanske

sørøvere, landevejsrøvere, fribyttere, slavehandlere og kidnappere. De har gjort sig selv så brutale, at næsten ethvert menneskeligt træk er opslugt i det dyriske. Deres instinkter er som vilde dyrs, og de lever som dyr og strides som dyr."

"Men er der håb for dem? Kan nogen hjælpe dem?" spurgte jeg.

"Selv for disse er der håb, skønt de fleste af dem ikke interesserer sig for dette håb, ikke engang i kommende tidsaldre. Dog, ind imellem og hist og her, er der nogle der kan hjælpes."

Jeg vendte mig om. For mine fødder lå en mand, som med stort besvær havde slæbt sig hen til mig. Men det havde udmattet ham i den grad, at han ikke var i stand til flere anstrengelser. Han var mindre frygtelig at se på end de andre, og i hans forstyrrede ansigt var der en antydning til noget bedre end det, der var foregået rundt om ham. Jeg bøjede mig ned over ham og hørte ham mumle: "Vand! For enhver pris! Giv mig lidt vand, for jeg brænder op indvendig!"

Jeg havde ikke noget vand at give ham, og jeg vidste heller ikke hvor jeg skulle få det fra i dette ukendte land, men jeg gav ham nogle få dråber af den essens, jeg havde bragt med mig fra Morgendæmringens Land, og som jeg havde til eget brug.

Virkingen var magisk; dråberne var som en livseliksir for ham. Han satte sig op og stirrede på mig. Så sagde han: "Du må være en magiker. Dette her har kølet og slukket den ild der har brændt mig i årevis. Den har været som en levende ild af tørst, siden jeg kom til dette helvede."

Jeg trak ham lidt væk fra de andre og begyndte at give ham strygninger over hans legeme, og efterhånden som jeg gjorde det, ophørte hans lidelser. Han blev rolig og stille. Et øjeblik blev jeg stående og grundede over, hvad jeg skulle stille op med ham, om jeg skulle gå og overlade ham til sig selv eller hvad. Jeg vidste ikke rigtig hvordan jeg skulle kunne hjælpe ham. Men i det samme greb han min hånd og kyssede den lidenskabeligt.

"Oh ven, hvordan skal jeg takke dig," brast det ud af ham. "Hvad skal jeg kalde dig, som er kommet mig til hjælp efter alle disse år i lidelser"

"Når du er så taknemmelig mod mig, kunne du så ikke have lyst til at få tak fra andre ved at hjælpe dem? Skal jeg vise dig hvordan?"

Ah ja, med glæde, hvis du bare vil tage mig med dig, gode ven."

"Jamen så skal jeg hjælpe dig op, og hvis du er i stand til det, er det bedst vi forlader dette sted så snart vi kan," sagde jeg.

Og vi tog af sted sammen for at se, hvad vi kunne gøre. Min ledsager fortalte mig, at han i sin tid havde været sørøver og deltaget i slavehandelen. Han havde været styrmand på et skib og var blevet dræbt i en kamp. Derefter var han vågnet op og havde fundet sig selv og andre af samme bande på dette mørke sted.

Han havde ingen anelse om hvor længe han havde været her, men det forekom ham at være en evighed. Sammen med andre havde han vandret om i flok og følge og var altid i kamp. Når de ikke mødte en eller anden skare, som de kunne slås med, sloges de indbyrdes. Tørsten efter kamp var den eneste adspredelse de havde på dette skrækkelige sted. Og det kan synes at være en mærkelig adspredelse, for der var intet de kunne få fat i, som kunne stille den skrækkelige tørst, men måske lå adspredelsen i at påføre andre så megen tørst som muligt. På den måde kunne de tilfredsstille deres eget onde begær, der i meget stærkere grad gik ud over den udøvende selv, og som fortærede dem alle. Det de tilsyneladende drak, syntes kun at gøre tørsten tusinde gange værre, det var som de hældte levende ild ned i deres struber.

Min ledsager sagde til mig: "Vi kan ikke dø, lige meget hvor meget vi lider. Det er stedets skrækkelige forbandelse. Man er kommet hinsides døden, og det nytter ikke at forsøge at dræbe sig selv eller at få andre til at dræbe en. **Ingen kan på den måde**

undslippe sine lidelser. *Vi er alle som sultne ulve," sagde han videre, "og hvis vi ikke har nogen at angribe, overfalder vi hinanden og slås, indtil vi er udmattede, og så må vi ligge og jamre og lide, indtil vi kommer til kræfter igen, så vi kan rejse os og gå hen og angribe et offer.* Jeg har længtes efter et eller andet, som kunne hjælpe mig til at slippe væk fra dette sted, og jeg har engang været lige ved at opsende en bøn om det. Jeg følte, at jeg ville gøre et eller andet, hvis bare Gud ville tilgive mig og åbne en udvej for mig. Og da jeg så dig stå dér, tænkte jeg, at du måske når alt kom til alt var en engel, der var sendt til mig. Du har bare ingen vinger eller noget af den slags man ser på malerier. Men der er ingen malerier der giver nogen idé om dette sted. Og når de er urigtige med hensyn til stedet, hvorfor så ikke med hensyn til det andet?"

Jeg lo. Ja, selv på dette sted lo jeg. Men det var af glæde over at finde en jeg kunne være til nytte. Og så fortalte jeg ham hvem jeg var, og hvordan jeg var kommet her. Og han sagde, at hvis jeg ønskede at hjælpe, så var der her i nærheden en fæl mose (myr), hvor en skare ånder var fangne. Han troede at han ved at føre mig derhen kunne være mig til hjælp. Det var som om han var ængstelig for at tabe mig af syne, så at han blev ladet alene tilbage.

Jeg følte mig meget tiltrukket af denne sjæl, fordi han var så taknemmelig, og jeg var også glad ved at have kammeratskab af en eller anden slags - bare ikke med disse højst frastødende beboere, som de fleste her syntes at være, for jeg følte mig meget ensom i dette fjerne skrækkelige land.

Det intense mørke og den frygtelige tykke tåge gjorde det næsten umuligt for mig at se langt i nogen retning, men vi nåede imidlertid moselandet, uden at jeg vidste hvordan vi var kommet der. Den eneste forandring jeg mærkede, da vi nærmede os stedet, var en kold, klam modbydelig vind, som blæste os i ansigtet. Dernæst så jeg foran mig en stor sø af flydende dynd (mudder), sort, råddent og stillestående med noget oljeagtigt slam flydende i overfladen. I dette væltede der sig nogle uhyre krybdyr rundt; de havde store udstående øjne. Store vampyragtige flagermus med næsten menneskelige ansigter svævede over dem, mens en sortgrå damp steg op fra den rådnende overflade og hang over den i spøgelsesagtige skikkelser, som skiftede og forandrede sig hvert øjeblik til nye forfærdelige figurer, der rystede og svingede med armene, nikkede med hovederne - de syntes næsten at være udrustet med følelser og taleorganer - smeltede hen i tåger for igen at danne nye rædselsfulde skikkelser.

Ved bredden af denne store stinkende sø opholdt der sig utallige krybende og slimede skabninger med fæle former og af gigantisk størrelse; de lå sprællende på ryggen eller dukkede sig i søen. Jeg for sammen ved synet af alt dette, og jeg var lige ved at spørge, om der virkelig kunne være fortabte sjæle i dette slimede snavs, da jeg hørte et kor af ynkelige skrig og råb om hjælp. Det kom fra mørket foran mig, og det greb mig om hjertet ved dets håbløshed. Da mine øjne havde vænnet sig mere til tågen, kunne jeg hist og her se kæmpende skikkelser, der vadede i mudderet lige til armhulerne. Jeg råbte til dem at de skulle komme hen til mig, hvor jeg var på bredden, men de kunne hverken se eller høre mig. De tog ingen notits af mig, og min ledsager sagde, at han troede de var både døde og blinde for alt hvad der ikke var i deres umiddelbare nærhed. Han havde selv i en tid været i denne søs rådne mudder; det var lykkedes ham at kæmpe sig ud af den, men han havde på fornemmelsen, at de fleste var ude af stand til det, hvis de ikke fik hjælp. For øvrigt mente han at de havde vadet der i årevis.

Så hørte vi igen de ulykkelige skrig. Et af dem lød som om det kom fra en sjæl, der var ganske tæt ved. Jeg tænkte jeg selv ville kravle ned og hjælpe den ulykkelige op, men føj! Det var alt for modbydeligt at give sig i lag med. Jeg gøs tilbage bare ved

tanken. Men så lød det fortvivlede skrig igen, og jeg forstod at jeg måtte vove forsøget. Så gik jeg da ned til søen og prøvede så godt jeg kunne at fortrænge min væmmelse. Ledet af skriget kom jeg snart til den det kom fra, mens store tågeformationer ramte mig i hovedet så snart jeg begyndte mit redningsarbejde. Han var nedsænket i mudder lige til nakken og syntes stadig at synke dybere, da jeg fandt ham, og det var umuligt at drage ham op med egen hjælp, så jeg kaldte på sørøver- ånden, for at han skulle komme og hjælpe mig, men kunne ikke se ham nogen steder.

Da jeg fik den tanke at han havde ledet mig i en fælde og forladt mig, skulle jeg lige til at vende om og kæmpe mig tilbage igen, da den ulykkelige ånd bønfuldt mig så indtrængende om ikke at forlade ham. Så gjorde jeg endnu en anstrengelse og var så heldig at trække ham en halv meter op og få hans fod ud af en fælde, der var på bunden af søen. Halvt trækkende og halvt støttende ham trak jeg ham nærmere til bredden, hvor den ulykkelige sank bevidstløs sammen. Jeg var selv meget udmattet og satte mig ved siden af ham for at hvile mig lidt. Jeg så mig om efter min "pirat" og fik øje på ham, hvor han stampede omkring søen - antagelig for at redde en eller anden sammen med mig. Selv midt i disse gyselige omgivelser kunne jeg ikke lade være med at more mig lidt over ham og hans fortvivlede anstrengelser for at hale en ulykkelige ånd op; han råbte og masede sådan, at det ikke var så mærkeligt at den stakkels sjæl bad ham om at slide lidt langsommere. Jeg gik hen til dem, og da den han arbejdede med var kommet lidt nærmere til bredden, hjalp jeg til med at få ham op og lod ham hvile sammen med den anden.

"Piraten" var ovenud fornøjet med sit arbejde, der således var kronet med held. Han var straks rede til at gøre et nyt forsøg, og jeg sendte ham derfor ud efter en anden, der råbte om hjælp, mens jeg tog mig af de andre to. Mens dette stod på, hørte jeg den ynkeligste jamren ikke langt borte fra mig. I begyndelsen kunne jeg ikke se noget, men lidt efter skinnede et svagt lys som om det kom fra en sankthansorm i den mørke sump, og ved dette skin så jeg noget bevæge sig frem, og jeg hørte også råb om hjælp. Nu havde jeg ikke særlig lyst til at springe ud endnu en gang, men jeg steg dog ned i muddret igen. Da jeg nåede manden, opdagede jeg at han også havde en kvinde med sig. Han holdt hende oppe under store anstrengelser og forsøgte at opmuntre hende. Det lykkedes mig under ubeskrivelige anstrengelser at få dem begge halet op. Samtidig kom også piraten med den han havde hentet.

Vi må virkelig have været en mærkelig gruppe at se på, da vi stod ved bredden af den slimede sø. **Senere fik jeg at vide, at denne sø var et åndeligt produkt af alle de urene tanker og perverse handlinger i mænds og kvinders liv, som havde samlet sig i denne store rådne sump.** De ånder, der stampede omkring i den, havde gjort sig skyldige i sådanne afskyeligheder i deres jordiske liv, at de havde fortsat med dem efter af døden var indtrådt; de havde benyttet sig af dødelige mænds og kvinders mediumitet, indtil selv jordplanet var blevet for ophøjet et tilholdssted. Derefter var de ved en vis tiltrækningskraft sunket ned i denne fordærvsens kloak, som de måtte vade i, indtil selve deres modbydelighed ved den virkede som en forbedringskur.

En af de mænd, der her blev reddet, havde været et fejret geni ved Karl den Andens hof, og han havde efter sin død hjemsøgt jordplanet, men sank imidlertid dybere og dybere, indtil han havnede i denne modbydelige sø, hvor hans hovmod og arrogance havde dannet en slags ukrudt, der havde viklet sig om ham som lænker, og det var umuligt for ham at gøre sig fri af det, indtil jeg hjalp ham. En anden havde været en berømt dramatiker under de første Georgers regeringer. Manden og kvinden havde tilhørt Ludvig den Femtendes hof, og de var sammen blevet trukket ned til dette sted. De som Piraten befriede havde en lignende fortid.

I begyndelsen vidste jeg ikke hvordan jeg skulle rense mig for snavset fra den

gyselige pøl, men pludselig så jeg som ved et trylleslag en klar, ren kilde vælde frem lige ved siden af os, og i den friske strøm vaskede vi snart alle spor af mudderet af os.

Da vi var færdige med det, rådede jeg dem, vi lige havde reddet, til at gøre et forsøg på at redde andre, som var i samme situation, som de selv havde været i. Det var ligesom et vederlag for den hjælp de selv havde modtaget. Efter at have givet dem dette råd og den hjælp det var muligt for mig at yde, drog jeg videre på min pilgrimsfærd. Piraten ville imidlertid ikke gerne skilles fra mig, så vi to gik bort sammen.

Jeg vil ikke prøve at beskrive alle som vi forsøgte at hjælpe på vore vandringer, for så ville denne bog blive til mange bind, og det ville kun trætte læseren. Derfor springer jeg over nogle uger efter jordisk tidsregning, hvis jeg ellers har forudsætning for at kunne beregne dem. Derimod vil jeg fortælle om vor ankomst til en uhyre bjergkæde, hvis sorte tinder ragede op i nathimlen over os. Vi var begge noget mismodige over at vore anstrengelser havde givet så få resultater med hensyn til at hjælpe sjæle. Hist og her havde vi fundet nogle stykker, som var villige til at høre på os, og som vi også hjalp, men for det meste blev vore forsøg mødt med hån og latter, og ikke så få havde angrebet os når vi tillod os at give os lidt i lag med dem. Vi havde endog i visse tilfælde en del besvær med at slippe fra dem uden fortræd.

Vort sidste forsøg gjorde vi med en mand og en kvinde, som begge havde et højst modbydeligt udseende. De sloges ved indgangen til en hytte. Manden bed hende så frygteligt, at jeg ikke kunne lade være med at blande mig for at stoppe deres slagsmål. Men ved denne indblanding for de begge straks imod mig, idet den kvindelige ånd gjorde sit bedste for at krads mine øjne ud. Under dette kom Piraten mig til hjælp, og det var jeg glad for. ***Jeg havde ærlig talt mistet fatningen, da de begge overfaldt mig og på den måde trak mig ned på deres niveau, og derved blev jeg berøvet min åndelige beskyttelse, som min større udvikling udrustede mig med.***

Disse to havde gjort sig skyldige i et forfærdeligt, brutalt mord på en gammel mand, nemlig kvindens mand, for hans mange penges skyld. De var derefter blevet hængt for forbrydelsen, og deres fælles skyld skabte et bånd mellem dem, der var så stærkt, at de blev trukket ned sammen og var ude af stand til at skilles ad, trods det had de nu følte for hinanden. Den ene syntes at den anden var årsag til at de nu opholdt sig på dette sted, og hver i sær følte de at den anden var den mest skyldige. Under retsprocessen havde de begge forrådt hinanden, og det var årsagen til at forbrydelsen blev opklaret, og at de begge endte i galgen. Nu syntes de kun at eksistere for at slå løs på hinanden.

Jeg kan ikke tænke mig nogen hårdere straf end netop dette, at to sjæle, der hader hinanden, skal være tvunget til at være sammen. I den sindsstemning, de befandt sig i da vi kom til dem, var det umuligt at hjælpe dem.

Umiddelbart efter at vi havde forladt dem, kom vi til foden at de store mørke bjerge, og ved hjælp af den underlige fosforagtige glød, der skinnede fra dem, var vi i stand til at udforske dem lidt. Der var ingen regelmæssig gangsti, og klipperne var meget stejle, så vi måtte kravle op ad dem så godt vi kunne; og jeg må lige forklare, at jeg ved at underkaste mig en vis del af denne lave sfæres betingelser havde mistet evnen til at hæve mig efter behag og svæve; det var nemlig et privilegium for dem, der var kommet til Morgendæmringens Land. Efter en meget besværlig bestigning af en af de lavere bjergkæder begyndte vi at vandre langs toppen af en, der var belyst af det mærkelige fosforagtige skær, som dannede lyspletter, og vi så på hver side ned i uhyre dybe kløfter, der lignede skumle huler. Fra nogle af dem hørte vi jammerskrig og klager, lejlighedsvis bønner om hjælp. Jeg var rystet ved tanken om at der kunne findes ånder så dybt nede i dette elendighedens mørke. Jeg tvivlede stærkt på at vi kunne hjælpe dem, da min ledsager foreslog at vi kunne lave et reb af det sparsomme græs, der

voksede i smalle sprækker på de ellers øde og bare klipper. Han havde udvist en utrolig energi, når det gjaldt om at hjælpe mig i mine anstrengelser for at befri ånder, der var i nød. Det var hans mening, når vi havde lavet os et reb, at jeg skulle fire ham ned. Han mente han var mere vant til at klatre på den måde end jeg, og på den måde kunne vi hale nogle af disse ulykkelige ånder op fra deres frygtelige tilholdssted. Jeg syntes det var en god idé, og vi begyndte at flette græsset. Det varede ikke længe før vi havde lavet et reb, der var stærkt nok til at bære vægten af min ven.

Her må jeg lige indskyde, at hvad angår åndelige såvel som materielle ting er alt relativt og elastisk, og disse lavere sfæres stoflighed er af meget større fasthed og vægt end ting der hører til en højere sfære, og skønt min pirat-ven for jordiske øjne ikke ville manifestere sig som en tydelig skikkelse, der svarede til en vis vægtfylde, så ville mennesker der står på et lidt højere udviklingstrin være i stand til både at se og mærke hans nærværelse, hvorimod en ånd, der blot var en grad over i åndelig udvikling, ville være usynlig. Jeg tager ikke fejl, og jeg siger heller ikke noget der er usandsynligt når jeg taler om min ven, der med sin vægt følte, at et reb der er lavet af åndeligt græs, strammer lige så meget som et jordisk reb, der er bundet af jordisk stof.

Vi fastgjorde den ene ende af rebet om en klippeblok, og med en gammel sømands færdighed lod min ven sig fire ned i mørket. Og da han var kommet så langt ned, at han havde føling med de intelligenser, der var dernede, lagde han den frie ende af rebet om den ånd, der klynkede og bad om hjælp dernede på bunden af det uudgrundelige mørke. Da dette var sket, halede jeg i rebet, og den ulykkelige ånd fulgte med. Derpå firede jeg rebet ned igen og halede min ven op.

Da vi havde gjort hvad vi kunne for den vi havde befriet, drog vi videre, idet vi hjalp andre på samme måde. Og da vi havde trukket så mange op, som vi kunne, skete der noget højst mærkværdigt. Det fosforagtige lys slukkedes, så vi stod i buldrende mørke, hvorpå der lød en hemmelighedsfuld stemme, der sagde:

"Gå nu bort. Jeres arbejde her er udført. De som I har befriet var fanget i deres egne snarer. De fæller de har stillet for andre, er de selv gået i, og her vil de forblive til deres ønske om hjælp i forbindelse med anger tiltrækker sådanne sjæle, som kan befri dem fra dette mørke dyb; de har ved deres gerninger selv skabt disse fængsler og snarer. Mange ånder er fængslede i disse mørke regioner, og de kan endnu ikke hjælpes af nogen, for hvis de var frie, ville de være en fare for andre, og den ødelæggelse og det onde de ville skabe rundt om, gør foreløbig deres fængsling nødvendig. *Som jeg har sagt er disse fængsler deres eget værk; thi de store bjerge af elendighed er kun en manifestation af menneskers jordiske, onde gerninger og slette livsførelse, og al denne elendighed er kun en genspejling af de fortvivlelsens afgrunde, som de har styrtet deres ofre i.* Så lang tid de ikke føler trang til at gøre noget godt i stedet for ondt, og så lang tid deres hjerter ikke blødgøres, vil deres fængsler ikke åbnes, og de vil ikke blive draget ud af den åndelige død de befinder sig i."

Stemmen tav, og alene og i mørke steg vi famlende ned ad bjergsiden og nåede omsider sletten. Disse gyselige mørke dale i en evig nat og disse optårnede egoismens og undertrykkelsens bjerge fik mit hjerte til at gyse, og jeg var glad for at vide, at det ikke var min pligt at opholde mig længere der.

Vor vandring bragte os nu til en meget stor skov, spøgelsesagtige og fantastiske træer var et helt mareridt. De bladløse grene lignede arme, der gribe fast i den hjælpeløse vandrer; rødderne sammenfildrede reb der skulle få ham til at snuble nøgne sorte stammer var som forkullede af en hed ånde. Der sivede en ildelugtende slim ud fra barken, der som en klæbrig væske holdt enhver hånd fast, der rørte ved den. Et stort flagrende dække af et mærkeligt mørkt spindelvæv omgav grenene som en kappe og hjalp til at forvirre den der prøvede at trænge igennem denne spøgesskov. Der lød

svage dæmpede skrig, som om de kom fra halvkvalte, udmattede væsener, og hist og her kunne vi se de fangne sjæle indespærret i disse mærkelige bures favntag. De kæmpede for at gøre sig fri men var ude af stand til at bevæge sig et eneste skridt. Jeg spurgte mig selv, hvordan man kunne hjælpe dem. Nogle var grebet om foden, hvor roden holdt dem fast som i en skruestik, en andens hånd var limet fast til en træstamme. En tredje var indhyllet i et net af sorte masker, mens en fjerdes hoved og skuldre holdtes fast af et par grene, der havde lukket sig om ham. Glubende rovdyr gik omkring dem, og flagermus strøg med deres vinger over deres hoveder - dog som det synes ude af stand til at røre nogen af fangerne.

"Hvem er disse mandlige og kvindelige væsener?" spurgte jeg.

"Det er mennesker," lød svaret, "som med fryd var vidne til andres lidelser, og som overgav deres medmennesker til at sønderrives af vilde dyr for at tilfredsstille deres sadistiske lyst. Det er sjæle som på en, eller anden måde forlystede sig med at være grusomme mod deres medmennesker efter at have lokket dem i en fælde. Og for dem, som pines her, vil løsladelsen først komme, når de gennem deres lidelser har lært at være barmhjertige og medlidende mod og når der opstår et ønske i dem om at befri en anden for hans eller hendes lidelser, selv om det skulle være på egen bekostning. Først da vil de bånd som dem fast løsnes - først da vil de blive frie, så de kan begynde deres udsoning. Før dette er sket, kan ingen hjælpe dem. Deres frigørelse må udvirkes af dem selv, ved at de ønsker at få lejlighed til at udvise barmhjertighed.

Hvis du vil efterforske jordens historie i alle tidsaldre, vil du se hvorledes mennesker er gjort til slaver og pint af deres medmennesker i ethvert land på denne klode, som du engang har tilhørt, og så vil du ikke undres over at dette uhyggelige sted er så tæt befolket. Det blev anset for bedst for din udvikling, at du skulle se dette frygtelige sted. Men da ingen af dem du ser her har forandret sig til det bedre, sådan at du kan hjælpe dem, skal du drage til en anden egn, hvor du har bedre betingelser for at gøre godt."

Efter at have forladt Trøstesløshedens Skov, var vi ikke kommet langt, før jeg til min glæde så min ven Hassein nærme sig. Jeg huskede dog på Ahrinzimans advarsel og afgav det aftalte tegn, og jeg fik det rette svar. Han sagde at han kom med en meddelelse fra min far og fra min elskede, som i sandhed sendte mig kærlige ord og opmuntring. Hassein fortalte mig, at min mission fra nu af ville være blandt de mange ånder, hvis onde tilbøjeligheder alene svarede til deres intellektuelle evner og deres snildhed i ord og handlinger. Det er dem, sagde han, som har været herskere over mennesker og været overlegne i forstand, men som har misbrugt deres evner, indtil de blev en forbandelse og ikke til en velsignelse.

"Du må være på din post overfor alle de fælder de vil stille for at friste dig, og de vil bruge enhver slags forræderi mod dig. Der er dog nogle få blandt dem, som du er sendt for at hjælpe, og hvor du instinktmæssigt vil forstå, at dine ord vil være velkomne og din hjælp værdifuld. Jeg vil sandsynligvis ikke komme med bud til dig mere, men der vil blive sendt en anden i mit sted, og du må frem for alt huske, at du skal møde enhver henvendelse med mistænksomhed og skepsis, hvis de ikke kan give dig det samme tegn, som jeg har givet dig.

Du står nu virkelig i begreb med at trænge ind i fjendens land, og du skal være klar over at de kender til vandring, og at de vil optage din nærværelse meget unådigt, selv om de måske giver udtryk for det modsatte. Vogt dig altså for alle deres falske løfter og vær allermest på vagt, når de er allermest venlige mod dig."

Jeg lovede at huske på hvad han havde sagt og indprente mig hans advarsel. Og han tilføjede, at det var bedst for mig at skille mig af med min trofaste ledsager, Piraten, da han ikke trygt kunne følge mig hvor jeg nu skulle hen. Men han lovede at betro ham til

en andens omsorg, der kunne hjælpe ham til at forlade dette mørke land.

Efter at jeg havde givet Hassein en kærlig og opmuntrende meddelelse til min elskede og til min far, hvilket han lovede at overbringe, skiltes vi, og jeg drog bort i den angivne retning, opmuntret og styrket ved de gode nyheder og kærlige meddelelser jeg havde modtaget.

Kapitel 22

Fornøjelser i Den Store By i Helvede – Ord med advarsler

(Amusements in a Great City of Hell—Words of Caution)

Jeg var kun gået et kort stykke vej, da jeg så min ven, Trofast, som sad ved vejkanten og åbenbart ventede på mig.

Jeg blev sandelig glad for at se ham igen og få videre vejledning af ham. Vi hilste meget hjerteligt på hinanden. Han sagde at han havde fået ordre til at ledsage mig en tid på min nuværende rejse, og han fortalte mig om mange mærkelige hændelser han havde været ude for, og som jeg er sikker på ville være meget interessante for læseren af denne beretning, men da de ikke vedrører mine egne vandringer, vil jeg ikke komme ind på dem her.

”Trofast Vennen” førte mig hen til et højt tårn, hvorfra vi kunne over den by vi skulle besøge, og han sagde at dette overblik over byen var både nyttigt og interessant for mig. Vi var, som jeg før har sagt, altid omgivet af denne mørke midnatshimmel og en tung, skummel atmosfære; noget der lignede en mørk tåge, men den var dog sådan at vi kunne se frem for os. *Hist og her var mørket oplyst af dette fosforagtige lys, som jeg tidligere har omtalt, og andre steder var oplyst af de spøgelsesagtige luer der skabtes af de åndelige beboeres vilde lidenskaber.*

Da vi nåede toppen af det høje tårn, som syntes at være bygget af sorte klippesten, så vi under os en mørk egn af stor udstrækning. Tunge natskyer hang i horisonten, og tæt ved os så vi den store by, der var en ejendommelig blanding af pragt og ruin. Det var i øvrigt karakteristisk for alle de byer jeg så i dette mørke land. Den var omgivet af en træløs ørken, og store masser af blodfarvet damp rugede over denne sorgens og fornedrelsens by. Mægtige slotte, høje paladser, smukke bygninger - men alle bar de præg af ruin og forfald, alle var besudlede af det syndefulde levned der levedes dér. Hensmuldrende, men dog holdt sammen af deres lastefulde beboeres magnetisme, var disse bygninger, og de bestod så længe de bånd, der var vævede af beboernes jordiske levned, holdt dem fast til stedet. Men bygningerne ville smuldre når sjælens anger ville løsne de bånd der holdt dem fast. Dog, de hensmuldrende bygninger opstår igen, når en ny syndefuld sjæl ankommer til disse enemærker, og de bliver skabt i den form som hans jordiske liv med hans specielle fornøjelser måtte danne dem. Her var et palads - ved siden af lå en hytte. Netop sådan som de iboende ånders liv havde været indblandet i hverandres på jorden, sådan var også de her konstruerede bygninger stillet op side om side.

Bare dog mennesker, mens de lever på jorden, ville forstå, at det jordiske livs forbindelser kommer til at ligne det liv de overføres til efter døden, og at følelsesmæssige bånd på godt og ondt, der knyttes -jorden, vil forbinde ånder og skæbner i efterdød verdenerne. Her kan de kun med stor vanskelighed, under uhyre anstrengelser og megen lidelse løsrive sig af et sådant mønster.

I disse bygninger, der lå foran mig, så jeg hvorledes den stolte patriciers palads - opført i hans begær og skæmmet af hans forbrydelser - hang sammen med hans smigreres og håndlangeres beskedne boliger. Og de sidste var også skabt af *deres* ønsker og vansiret af *deres* forbrydelser. Og mellem disse bygninger og den rige patriciers eksisterede der åndelige bånd på samme måde, som der var bånd mellem ham og dem, der havde været hans redskaber og deltaget i hans begær. Han var ikke i stand til at frigøre sig for deres påtrængenhed, og de var ikke i stand til at frigøre sig for hans tyranni. Denne tilstand ville vedvare, indtil en højere og renere tankegang og en længsel efter at gøre godt indfandt sig hos den ene eller den anden af parterne og på den måde hævede dem over deres nuværende niveau.

Således gennemledede de på ny deres liv på jorden som en frygtelig karikatur af fortiden. De var tvungne til det af selve denne fortid, idet deres erindringer igen og igen opførte disse tilstande som et skuespil, der illustrerede deres slette handlinger og de slette handlingers gerningsmænd. Her kunne de imidlertid ikke styrte sig ud i vilde udsvævelser og på den måde undgå erindringens bearbejdende malende møllesten. Deres lidelsers tilstand kunne kun ophøre, når lysten til synd og laster omsider forsvandt fra deres sjæle.

Som jeg før har omtalt, hang der over denne store åndelige stad, der var opstået af forgangne jordiske liv, pletter af et tåget lys, der mindede om svagt lysende stålgrå røg. Det blev fortalt mig, at dette lys udsprang af indbyggernes forstandsevner, som ikke var ringe; sjælene var degenererede men ikke uudviklede, intelligensen var stor men omfattede lavere ting, således at det sande sjælelys manglede. På den måde blev dette ejendommelige genskin af intelligensernes intellektuelle evner alene tilbage.

Andre steder i staden var det som om selve atmosfæren var i brand. Der hang flammer i luften som svingede fra sted til sted som spøgelsesagtig ild, hvor det, som tilsyneladende brændte, blev til aske efter at ilden var gået ud af mangel på brændsel. Og hvor de svævende flammer bevægede sig frem og tilbage af luftstrømmene, så jeg grupper af mørke ånder vandre op og ned ad gaderne, tilsyneladende ubekymrede eller måske ubevidste om disse flammer, som opstod af deres egne vilde lidenskaber og kastedes ind i atmosfæren om spøgelsesagtige flammer.

Som jeg stirrede på denne mærkelige stad af døde og ruinerede sjæle, kom der en mærkelig følelse over mig, for i disse hensmuldrende volde og øde bygninger anede jeg en lighed med den by på jorden, som jeg var mest fortrolig med, og som stod mit hjerte nærmest, fordi jeg havde været en af dens indbyggere. Jeg råbte højt på min ledsager for at få at vide, hvad dette skulle betyde, eller hvad det var for et syn jeg så for mig. Var det min elskede bys fortid, nutid eller fremtid?

Han svarede: "Det er dem alle tre. Det, du ser foran dig, er bygningerne og ånderne fra dens fortid - de som er onde, som de selv var på jorden - og mellem dem findes der ufuldendte bygninger, som de, der nu bor der, opfører til sig selv. Og som disse fortidens boliger er, således vil disse halvt opførte bygninger være i de kommende dage, når enhver skaber af bygningerne har fuldført sit liv i synd og undertrykkelse. Se godt på det og gå tilbage til jorden med et advarende budskab, der vil få det til at ringe i dine landsmænds ører om den skæbne som venter de mange. Hvis din stemme vinder genklang i blot ét hjerte og standser opførelsen af blot ét af disse ufuldendte huse, vil du have udført noget godt, og dit besøg her vil være værd, hvad det måtte koste dig. Dette er dog ikke den eneste grund til at du skal komme her. For dig og mig, min ven, er der arbejde at udføre selv i denne by. Der er sjæle som vi kan redde fra deres formørkede liv, og som vil gå tilbage til jorden og med basunrøst tale til menneskene om de gengældelsens rædsler de har erfaret.

Tænk på hvor mange tidsaldre der er gået siden verden var ung, hvor megen fremgang der er sket i menneskers liv og tanker. Er det så ikke rimeligt at antage, at fremgangen må skyldes indflydelsen fra dem, som er vendt tilbage til jorden for at advare andre mod den afgrund, de selv engang var faldet i på grund af deres synder? Er det ikke en langt smukkere tanke, at Gud sender disse sine børn, som engang var syndefulde og ulydige, og som nu har forbedret sig, tilbage til jorden for som tjenende ånder at advare og styrke dem, som nu kæmper med deres lavere natur? Er dette ikke langt bedre at tro end at han vil fordømme nogen af dem til den evige strafs håbløse elendighed? Du og jeg har begge været syndere og begået det, som ifølge en og anden af jordens retfærdige var utilgiveligt. Og dog har vi fundet barmhjertighed hos Gud, selv i den ellefte time. Skal der da ikke også være håb for disse sjæle? Og hvis de nu er sunket lavere end vi, skal vi derfor i vor snæverhed sætte grænser for hvor højt de kan nå op? Nej, forkast den tanke, at de rædsler vi har været vidne til i disse helveder skal vare evigt. Gud er god, og hans barmhjertighed kan ingen mennesker begrænse."

Vi steg nu ned fra tårnet og gik ind i byen. På en af de brede åbne pladser, hvis jordiske genpart jeg var godt bekendt med, fandt vi en mængde mørke ånder, der var forsamlede og lyttede til en eller anden proklamation. Det var antagelig en der vakte deres vrede og hån, for der lød en hulen og skrigen fra alle sider. Og da jeg kom nærmere, opdagede jeg at det var en, der for nylig var blevet berømt i den tilsvarende by på jorden på grund af hans frihedselskende tanker og ideer om fremskridt; og det var noget der her nede i denne undertrykkelsens og tyranniets verden vakte ét eneste ønske, nemlig at modarbejde ham så langt man kunne. Jo mere undertrykte folk var, jo voldsommere blandede de sig her i deres egne affærer og hidsede hinanden til indbyrdes kamp. Jo mere frigjorte og oplyste folk blev på jorden, des mindre var chancerne for disse mørke ånder for at i den jordiske sfære at ophidse til lignende følelser hos mennesker der var lige så onde som de selv. Disse mørke ånder finder deres glæde i krig, elendighed og blodsudgydelser, og de er stadig opsat på at vende tilbage til jorden for dér at ophidse mennesker til at begå frygtelige overgreb.

På de tidspunkter, hvor der på jorden hersker national undertrykkelse og oprør, og hvor menneskers glødende lidenskaber er steget til feberhede, da bliver disse dybets beboere draget til jordens overflade i kraft af beslægtede følelser. De ophidser og tilskynder til en revolution, der først maskerer sig med ædle motiver af ophøjet renhed, men som under lidenskabernes pres forvandles af disse mørke væsener fra en lavere sfære, så de bliver et påskud for vilde myrderier og voldshandlinger af enhver art. Under sådanne frygtelige tilstande kommer der så en reaktion, og disse mørke dæmoner bliver da overvundet af højere magter, men der efterlades et bredt spor af den ødelæggelse og de lidelser, som disse mørke kræfter har opægget til. Under alle omstændigheder får disse laveste helveder en rig høst af ulykkelige sjæle, der blev magttaget af de onde ånder; som fik dem i deres garn.

Som jeg stod der og iagttog mængden, henledte min ven Trofast min opmærksomhed på en gruppe ånder, der pegede på os og så ud til at ville give sig i samtale med os.

"Nu forlader jeg dig et øjeblik, for at du kan tale med dem alene," sagde han. "Det er bedre sådan, for de kan muligvis genkende mig, fordi jeg har været her før, og jeg vil gerne have at du selv skal lære dem at kende. Jeg skal dog ikke fjerne mig langt fra dig, og jeg skal møde dig senere, når jeg ser jeg kan være dig til hjælp. I dette øjeblik er der noget der siger mig, at jeg skal lade dig alene en stund."

Han trak sig tilbage, da de mørke ånder venligt kom mig nærmere. Jeg tænkte det var klogest at modtage dem med høflighed, selv om jeg inderst inde følte væmmelse ved deres selskab. De virkede frastødende ved deres hæslige udseende, og de havde et forfærdeligt udtryk af lurende underfundighed.

En af dem rørte ved min skulder, og da jeg vendte mig om, havde jeg en tåget fornemmelse af at have set ham før. Han lo og råbte: "Goddag min ven! Jeg kan se at du ikke rigtig kan genkende mig, selv om vi har kendt hinanden på jordplanet. Jeg har sammen med andre af al magt prøvet at tjene dig, men du ville aldrig tage imod vores hjælp, og du holdt os for nar i stedet for. Sådan oplevede jeg det. Men vi har ikke desto mindre tilgivet dig, vi er fromme som lam, hvis du bare kendte os."

Der kom også en anden hen til mig og så op i ansigtet med et modbydeligt smil, idet han sagde: "Nå, du er også her, min ven - i dette yndige landskab sammen med os. Så må du uden tvivl have gjort noget, der fortjener en sådan udmærkelse? Sig mig, hvem har du dræbt, eller hvem har du sørget for at få slået ihjel? Der kan nemlig ikke være nogen her uden at de i det mindste har slået mindst én ihjel. Vi andre kan rose os af, at vi har dræbt lige så mange, som der kan være i Macbeths storslåede procession af genfærd. Og de andre borgere her i byen kan tælle deres ofre i skarer. Slog du alligevel en ihjel? Hi-hi!"

Han brød ud i en så vild latter, at jeg prøvede at komme væk fra dem, som havde omringet mig. Men før det skete, havde de givet mig råd om, at jeg kunne få hævn over en eller anden, som tidligere havde fortrædiget mig og hvordan jeg skulle bære mig ad.

Jeg veg tilbage for dem, men de havde ikke i sinde at lade mig slippe. Jeg *var* jo her, trukket her ned, som de troede. Og nu tænkte de at de kunne beholde mig til deres egen fornøjelse, så de kunne hævne sig for deres tidligere nederlag. Jeg læste disse tanker i deres sind, selvom de forsikrede mig om deres hjertelige venskab. Et øjeblik var jeg i vildrede med, hvad jeg skulle gøre. Så besluttede jeg at gå med dem for at se, hvad de havde i sinde, idet jeg samtidig passede på en lejlighed til at slippe fra dem. Jeg lod dem altså tage mig i armen, og vi gik frem mod et stort hus på den anden side af den åbne plads, som de sagde var deres, og hvor de ville have fornøjelsen at præsentere mig for deres venner.

Min ven Trofast kom lige hen til os, og idet han så på mig gav han mig ved en indre indskydelse denne advarsel: "Gå kun med, men vogt dig for at tage del i deres fornøjelser eller lade dit sind trækkes ned på deres niveau."

Vi trådte ind i huset og gik op ad en bred trappe af grå sten, som i lighed med alt andet her bar spor af skam og forbrydelser. De brede trin var sønderbrudte og havde huller alle vegne - nogle så store at et menneske kunne falde igennem dem og havne i et fængselsagtigt dyb nedenunder. Mens vi gik op, mærkede jeg at en af dem gav mig et skub, netop som vi gik forbi et sådant hul, og hvis jeg ikke havde været forberedt på et sådant bagholdsangreb, kunne jeg let være havnet i dybet. Jeg veg imidlertid til side, og den der havde skubbet mig var lige ved at plumpe i selv. Dette fremkaldte en vild latter fra hele gruppen, undtagen fra ham der havde skubbet mig; han skulede vildt og hævngherrigt til mig. Og jeg genkendte ham nu. Det var ham, hvis hånd blev forbrændt og sammenskrumpet af den ring af ild, der beskyttede min elskede, da hendes kærlighed havde draget mig til sig og frelst mig for at give efter for disse mørke djævels fristelser. Han holdt sin hånd omhyggelig skjult under sin sorte kappe, men jeg kunne se igennem den, og jeg så den indskrumpede hånd og arm, og jeg var i samme øjeblik klar over, at jeg virkelig måtte tage mig i agt for den ånd, der bar den sorte kappe og skjulte sin vansirede hånd under den.

Trappen førte os op til et pragtfuldt rum, der var oplyst af levende ild og beklædt

med mørke draperier, som var fuldstændig pjaltede og lasede og ganske overstænkede med røde pletter af blod, som om det havde været en scene for mange morddramaer. Rundt om i de tilstødende værelser var der opstillet spøgelsesagtige genfærd. Disse værelser var fulde af mandlige og kvindelige væsener. Mænd - ak! Kvinder -ak! De havde mistet alt hvad der var tiltrækkende ved deres køn. Kun i helvede kunne mænd og kvinder synke så dybt, som disse væsener var sunket. Jeg savner ord til bare tilnærmelsesvis at beskrive de forhold der herskede her. De spiste, drak, råbte, dansede og spillede kort og trættedes over spillet. De gebærdede sig på en sådan måde, at kun de laveste scener af jordiske udsvævelser kan give en svag idé om det liv jeg så her.

Jeg kunne se et svagt genskin af det jordiske liv hver enkelt havde ført, og jeg vidste, at alle disse mænd og kvinder havde gjort sig skyldige, ikke kun i et skamløst levned men også i mord af den ene eller anden grund.

Til venstre for mig så jeg en kvinde, der i sit jordiske liv havde været hertuginde i det sekstende århundrede, og jeg så at hun havde dræbt ikke færre end seks personer med gift. Motivet var jalousi og begær. Ved siden af hende var der en mand, der havde levet i samme periode. Han havde været årsag til, at flere personer, som han hadede, var blevet myrdet af folk, som han havde betalt for at udføre mordene. Desuden havde han med egen hånd dræbt et andet menneske. En kvinde havde dræbt sit eget barn, der var født uden for ægteskabet. Dette barn havde været en hindring for at hun kunne opnå ære og magt og rigdom. Hun havde imidlertid ikke været længe på dette sted og syntes nu mere end nogen anden at være overvældet af skam og samvittighedsnag. Derfor besluttede jeg at nærme mig hende for eventuelt at komme på talefod med hende.

Min ankomst blev hilst med store lattersalver og vilde gebærder, mens et halvt dusin eller deromkring tog fat i mig og trak mig hen til bordet. De råbte: "Lad os drikke på denne nye broders fordømmelse! Lad os døbe ham med en slurk af denne kølende vin!" Og før jeg rigtig forstod deres hensigt, løftede de deres glas under vilde hyl og skrål, mens en greb et glas, der var fyldt med en brændende væske, og prøvede at hælde det ud over mig. Jeg havde åndsnærværelse nok til at træde til side, så det meste af væsken spildtes på gulvet, og kun en lille del faldt på min kappe, som den brændte hul i som saltsyre; selve vinen blev til en blålig flamme, som når man sætter ild til sprit. Til sidst forsvandt den med en eksplosion, som når krudt eksploderer ved en gnist. Nu satte de en præsenterbakke fuld af retter foran mig. Først syntes de at ligne jordiske delikatesser, men ved nærmere eftersyn så jeg, at de var fulde af maddiker (larver).

Da jeg vendte mig bort, greb en kvinde fat i mig. Hun lignede en heks - hun var hæsligere at se på end den mest svinagtige person på jorden, og hendes djævelske udtryk fik mig til gysende at vige tilbage for hende, men hun greb mig om halsen og forsøgte med mange tegn, som hun selv mente var kokette smil (hun havde været en stor skønhed på jorden) at få mig til at slutte mig til hendes selskab for at spille kort. Hun sagde: "Indsatsen er den tabende parts frihed. Vi har opfundet dette behagelige tidsfordriv her, fordi det genopliver fortidens adspredelser for os. Da vi ingen penge har at spille om, og som vi kan vinde og bruge, fordi de smuldrer og bliver til støv i vore hænder, har vi fundet på at spille om hverandres frihed, og den der taber skal være vor lydige slave, og han kan kun få sin frihed tilbage ved at få modparten til at tabe, så taberen igen bliver hersker og den tidligere hersker slave. Det er et fortryllende arrangement, som du vil finde behag i, hvis du vil slutte dig til vort selskab for en tid. Disse andre her," tilføjede hun, "er bare noget rak (pak), stedets udskud. Du gør klogt i at vende dig fra dem og deres fornøjelser. Jeg for mit vedkommende er fyrstinde, og disse mine venner er alle adelige og fyrstelige. Og vi optager dig gerne i vor kreds, fordi vi føler du hører til her."

Hun gav med en dronnings mine tegn til at jeg skulle tage plads ved siden af hende, og hvis hun bare havde været nogle grader mindre gyselig, kunne jeg af nysgerrighed have haft lyst til at se hvad deres spil gik ud på.

Men den ækelhed der udstrålede fra hende var mig for stærk. Og jeg rystede hende af mig, idet jeg sagde at kortspil aldrig havde interesseret mig. Derimod samlede min opmærksomhed sig om den kvinde, som jeg ønskede at tale med. Og der blev meget snart en åbning i skaren, så jeg kunne komme i forbindelse med hende.

Da jeg kom på talefod med hende, spurgte jeg med lav stemme, om hun var ked af at hun havde ombragt sit barn, og om hun ønskede at forlade dette sted, selv om vejen herfra var lang og forbundet med lidelser.

Hendes ansigt lyste, da jeg talte til hende, og hun fremstammede febrilsk: "Hvad mener De?"

"Vær overbevist om at jeg mener det godt med Dem," sagde jeg. "Og hvis De vil holde øje med mig og følge efter mig, kan jeg uden tvivl finde en måde at befri både Dem og mig selv fra dette frygtelige sted."

Hun trykkede min hånd men vovede ikke at tale, for de andre ånder trængte nu ind på os på en sådan måde, at situationen blev mere og mere faretruende, til trods for at deres tilnærmelser skete under fordragelighedens maske.

Fyrstinden var vendt tilbage til kortene igen. Hendes selskab skændtes og beskyldte hinanden for at spille falsk og meget andet, og jeg tvivler heller ikke på, at det de beskyldte hinanden for var rigtigt. Det så også ud til at der var ved at bryde et slagsmål løs i det hjørne hvor spillerne sad, og det var antagelig noget som ofte skete som en afveksling på tilværelsen. Men nu lagde jeg mærke til, at andre ånder samlede sig rundt om ved dørene for eventuelt at holde mig tilbage, hvis jeg skulle prøve på at slippe ud. Jeg så også min fjende med den indskrumpede hånd hviske til nogle andre. Derpå kom en hel skare ånder af begge køn hen til mig og opfordrede mig til at deltage i deres dans, som de hele tiden havde været optaget af. Disse danse lignede meget beskrivelserne af hekse-sabbaternes obskøne orgier, som jeg afstår fra at beskrive.

Da disse skabninger nærmede sig, så jeg at de forsøgte at komme bag om os for at omringe os. Og det var som om et hemmeligt instinkt sagde mig, at det ikke måtte ske. Jeg trak mig derfor tilbage mod væggen, idet jeg stadig holdt fast i kvindens hånd og hviskede til hende, at hun under ingen omstændigheder måtte forlade mig. Hele skaren af ånder samlede sig nu i det hjørne af rummet, hvor vi stod. Deres vilde ansigter og den utæmmelige ild i deres øjne var i stærk modsætning til deres tilsyneladende lystighed. Tættere og tættere pressede de sig sammen om os - en bevægelig masse af personificeret ondskab.

For en gangs skyld holdt de op med deres indbyrdes kiv og jalousi og forenede sig i et fælles ønske om at gøre mig fortræd. Disse dansende dæmoners løsslupne og hadefulde ord var som at høre stormens hvinen, mens de opførte deres vilde narrestreger overfor os. På én gang brød de ud i et vildt hyl. Raseriet lyste som flammer fra hver enkelt af dem. De skreg rasende: "En spion! En forræder! Det er en fjende som er kommet til os! Det er en af de forbandede brødre oppefra, som er kommet ned for at udspionere os og stjæle vores ofre fra os! Ned med ham! Tramp på ham! Knus ham! Kast ham i gravhvelvingen nedenunder. Bort med ham! Bort! Bort!"

De styrtede sig over os som en lavine fra en bjergside, disse rasende dæmoner. Og for én gangs skyld troede jeg at det var forbi med os. Jeg angrede at jeg var blevet

trukket ned i dette helvede, og var overbevist om, at vi ikke stod til at redde. Men netop som de nærmeste skulle til at gribe os, åbnede væggen sig bag os. Min ven Trofast og en anden ånd trak os til sig, og væggen lukkede sig så hurtigt igen, at den hylende skare ikke begreb hvor vi var blevet af.

Da vi først var udenfor, blev vi båret et stykke væk, hvorfra vi kunne se igennem væggen, der nu var blevet gennemsigtig for os. Vi så hvorledes de alle sloges med hinanden og anklagede hinanden for at vi var undslupne.

"Ser du," sagde min ven Trofast, "hvis I bare for et øjeblik var gået ind på at deltage i noget af det, de beskæftigede sig med, ville vi ikke have været i stand til at befri jer; for så ville I for en tid have været genstand for deres materielle magnetisme. Og så ville disse vægge have holdt jer fangne som med dem derinde, og I ville selv have været for grove til at passere gennem væggen. Du er endnu ikke færdig med disse ånder, og du må være forberedt på at se dem igen. Bare den korte tid på jordplanet, hvor du gav efter for deres indflydelse og tænkte på at følge deres forslag, har skabt et bånd mellem dig og dem, som det vil være svært at rive over, indtil du selv står på et højere åndeligt udviklingstrin, der skaber et svælg mellem jer. Det er blevet mig fortalt, at du endnu ikke helt har overvundet dine egne lidenskaber. Du har ganske vist lært at undertrykke og kontrollere dem, men endnu er ikke ethvert ønske om hævn over dem, der forurettede dig i fortiden, helt dødt, og før det er sket, vil du ikke være i stand til helt at frigøre dig for disse væsener, og særlig ikke så længe du befinder dig i deres særlige sfære. Jeg for min part har kæmpet en kamp, der har meget til fælles med den du nu fører, og jeg véd hvor svært det er at tilgive, hvor vi er blevet dybt forurettet og krænket. Men jeg véd også, at du vil gøre det helt og holdent en dag. Og så vil disse mørke ånder have mistet deres magt, så de ikke mere kan krydse din vej.

Jeg har nu fået besked på at føre dig til en bestemt ånds palads. Og du vil blive overrasket, for dets ejer er en du er fortrolig med, skønt han levede på jorden længe før din tid. Du vil undre dig over at se, hvor lidt disse væsener, du har stiftet bekendtskab med, er i stand til at skjule deres virkelige åndelige tilstand. Men du skal vide, at den evne til at se klarere og renere i de mange tildragelser du bliver stillet over for, skyldes hende hvis rene kærlighed stadig svæver over dig som en vedblivende strøm af krystalklart vand. Det er hende der giver dig evnen til at opfatte højere ting og til at gennemskue disse lavere ånders mentalitet.

Der er nu så stærkt et bånd mellem dig og din elskede, at du ubevidst har del i hendes højere naturs evner, på samme måde som hun gør dig delagtig i sin styrke. Din nuværende åndelige udviklingstilstand ville nemlig kunne give et falsk skær ved at blandes med disse væseners nederdrægtigheder, som er så kunstfærdigt skjult under ærlighedens og oprigtighedens maske. Men ved din forbindelse med hende har du fået en klarere og renere opfattelse samt evnen til at opfatte tingene, som de virkelig er og må se ud for en ren ånd. Hendes kærlighed til dig er stor, min ven; den har en beskyttende magt over dig. Således er det blevet sagt mig. Den vil være som et skjold der beskytter dig i alle dine genvordigheder.

Før vi forlader denne sfære skal jeg vise dig et andet billede, som jeg er bange for vil bedrøve dig, men det vil belære dig om hvordan du ville have været, hvis du havde været overladt til dig selv uden din elskedes kærlighed; for uden den havde du måttet kæmpe alene med dine egne synder og lidenskaber, som det ville have været håbløst for dig at bære. Uden hende ville du kun være i stand til at se så langt som din egen synsevne rakte, uden intuition og uden det væld af renhed og kærlighed, som hun stedse sender dig.

Når din rejse i dette land er forbi, skal du følge med mig et sted, hvor et andet billede vil blive vist dig. Og vi véd at synet af dette vil gøre dig bedrøvet og dobbelt øm

og medfølelse overfor de ulykkelige mennesker, som du da vil være i stand til at hjælpe bedre end nogen anden; du skal nemlig vide, at hendes frelsende kærlighed har reddet dig for at synke lige så dybt som de ulykkelige sjæle du er sendt for at hjælpe. Og i den taknemmelighed, der vil opfylde dig, ved vi, at du vil søge at gøre for andre, hvad andre har gjort for dig."

Da han havde sagt dette, drog vi i tavshed bort fra stedet, og jeg var så overvældet at jeg ikke kunne sige et ord.

Vi havde overladt den stakkels kvinde til en lys engels omsorg, en intelligens fra de højere sfærer. Og vi var sikre på at hun ville få al den hjælp der kunne gives hende på vejen fremad og opad.

Kapitel 23

Mine forgængeres Palads - Falske Brødre Forbløffes

(The Palace of My Ancestors—False Brothers Baffled)

Ved udkanten af staden kom vi til et prægtigt palads. Det forekom mig at jeg havde kendt det før. Jeg både kendte det og ikke kendte det. Men under vandringen i denne stad blev jeg dog erindret om dens jordiske genpart; det var ligesom jeg så et kendt elsket et nærmest i et mareridt -syn; for nu så jeg alt det, som før var så vanskabt og hæslig skikkelse. Jeg havde ofte i min ungdom stirret op mod dette skønne palads og været stolt over at høre til den slægt, som engang havde ejet det og dets vidtstrakte omgivelser. Og nu så jeg det igen, men da var al dets skønhed falmet, dets hvide marmor var besudlet og beskadiget, dets terrasser og statuer slået i stykker og ødelagte, dets skønne facade spoleret med gamle forbrydelsers røgsværtede pletter. Det skyldtes alt sammen noget, der var begået inden for dets mure.

Dets før så yndige haver lignede en ørken, som vinden som en pestbefængt ånde var draget hen over. At dette som mødte mine øjne, fyldte mig med sorg og modløshed, og jeg var syg i sindet da jeg fulgte min ven derind.

Vi gik op ad den store, brede trappe og gennem de skønne døre. De åbnede sig af sig selv ved vort komme. Rundt om os ilede mange mørke ånder fra og til. De syntes *alle at vente os; de hilste os som velkomne gæster*, hvis komme var imødeset. Ved den sidste dør forlod min ven Trofast mig igen, men forinden sagde han, at han ville slutte sig til mig på et andet sted.

Et stort blus af rødt lys mødte mine øjne, da jeg trådte ind gennem denne dør, og det var som om den blev åbnet til en smelteovn, så hed og kvælende var atmosfæren. Først troede jeg næsten at der var udbrudt ildebrand, men senere døde flammerne hen i en mat gløden, og en bølge af grå tåge trak ind gennem hallen, mens en iskold vind fik blodet til at stivne i mine årer. Disse mærkelige fornemmelser, der nærmest kan sammenlignes med varme og kolde luftbølger, var et sindbillede på den ånds dobbeltnatur, der herskede her som en fyrste. De umætteligste lidenskaber forenedes i ham med den grådigste egoisme og den højeste forstand. Ligesom disse egenskaber beherskede ham i hans jordiske liv og forårsagede vældige omskiftelser og heftige lidenskaber og kold beregning i hele hans måde at *være på, således manifesterede de samme egenskaber sig* også i hans åndelige liv og udstrålede fra ham som en varme og

en kulde, der ikke havde nogen mellemting i temperaturen. Og som han havde hersket over alle mennesker i sit jordiske liv og enhver som kom under hans indflydelse, således herskede han også over de åndelige væsener, der omgav ham nu. Og han regerede over dem som absolut hersker, som han havde regeret over *sine jordiske* undersåtter.

Jeg så ham sidde i sin kongelige værdighed på sit højsæde i salen. Væggene var behængt med noget der lignede tapeter fra gammel tid. Men ak, hvor var det falmet og laset alt sammen! Det var som om mandens tanker og livsførelse og magnetisme var indvævet i disse draperier, der helt var fordærvet af hans slette levned. Som en erstatning for de malerier, der havde forestillet jagt, svævende nymfer og kronede søguder, skiftede billederne nu til et panorama af denne mands forbigangne liv i al dets hæslighed og nøgenhed. De store vinduer, som dagslyset aldrig trængte ind gennem, var behængt med noget der lignede ligklæder, og som dækkede skeletter der skulede hævnøst frem fra folderne. Det var de ofre, som denne mand havde brugt til at tilfredsstille sine onde lyster, og som nu søgte at hævne sig ved at vise, at de eksisterede endnu. Store sølvglødende drikkekar, der synes at være hvidglødende af hede, samt meget store og kostbare vaser prydede bordene. Her som de andre steder var der det samme hæslige skygebillede af en fest og det samme falske skin af fornøjelser.

Ved min indtræden rejste denne rædselsfulde hersker sig fra sit sæde og hilste mig med velkomst ord, og til min forfærdelse så jeg, at han var en åndelig dublet af min stamfader, som vi alle havde været så stolte af at nedstamme fra. Det var ofte blevet mig fortalt, at jeg havde en umiskendelig lighed med ham, når hans billede blev stillet ved siden af mig. Ja, det så virkelig ud til at være den samme mand - jeg genkendte ham efter maleriet. Men hvor frygtelig forandret var ikke hans ansigtsudtryk! Hvert eneste træk var som brændemærket af skammens, vanærens og fordærvsens stempel. De lyste gennem den maske han prøvede at skjule sig under. **Her i dette helvede ses alle menneskers dårlige egenskaber som de er, og ingen magt er i stand til at skjule et atom af deres nederdrægtigheder.** Og denne mand var i sandhed et slet menneske at se på. Selv i en sanselighedens tidsalder havde han udmærket sig ved sine udskjelser, og i den tidsalder, hvor mennesker kun gjorde lidt væsen af grusomhed, havde han været ganske blottet for medlidenhed og samvittighedsnag. Jeg så det alt sammen afspejlet i billederne omkring ham, og jeg blev helt sønderknust ved tanken om, at der kunne være lighedspunkter af nogen som helst art mellem ham og mig. Jeg gøs ved det tomme overmod hos os, der havde følt det som en ære at være i slægt med et sådant menneske, fordi han i sin tid havde været i besiddelse af en næsten kongelig magt.

Og denne mand talte nu til mig som en han interesserede sig for, fordi jeg var af hans slægt.

Han bød mig velkommen og opfordrede mig til at tage ophold hos ham. I kraft af det hemmelighedsfulde bånd, som jordisk slægtskab skaber, havde han knyttet sig til mig under mit jordiske liv og havde fra tid til anden været i stand til at påvirke mig. På det tidspunkt, hvor jeg havde været mest ærgerrig og næret et forfængeligt ønske om at tilhøre jordens stores kreds, som mine forfædre havde været det, havde denne sjæl søgt op til mig og ansporet min hovmodige ånd, der til en vis grad var beslægtet med hans egen. Han fortalte mig at det var ham der havde tilskyndet mig til visse handlinger, (nogle som jeg nu skammede mig mest over og gerne have givet mit hele liv for at de skulle være ugjorte). Han fortalte endvidere, at det var ham der fra tid til anden havde forsøgt at indgive mig det magtbegær, der kunne have skaffet mig den magt og indflydelse, der var vejen til målet: at herske og regere som en konge i et jordisk rige, således som han selv havde gjort. Han havde håbet på, at han gennem mig igen kunne erhverve sig magt over mennesker. Dette skulle da være en erstatning for den magt han havde mistet ved sin forvisning til dette mørkets og forfaldets sted.

"Åh!" udbrød han, "dette er et lighus af skimlede ben og skeletter! Men nu, hvor du er kommet for at forene dig med mig, kan vi i fællesskab gøre noget for at få beboerne på jorden til at frygte os, ja til at adlyde os. Du har mange gange været en skuffelse for mig! Åh, du søn af vor ædle race, jeg var til sidst bange for at du skulle slippe mig ad hænde. Jeg har i årevis forsøgt at drage dig herved, men er altid blevet slået tilbage af en eller anden usynlig magt Den ene gang efter den anden, hver gang jeg syntes jeg havde gjort det rigtigt, rystede du mig altid af dig, og du gjorde dig fri af den kontrol jeg troede jeg havde over dig, indtil jeg næsten opgav kampen. Men jeg giver ikke gerne op overfor nogen, og når jeg ikke selv kunne være hos dig, sendte jeg en af mine følgesvende til dig for at de kunne betjene dig. Ho-ho! Tjeneste - jo tjeneste - og så er du her til sidst, og jeg giver dig mit ord på at du ikke skal forlade mig. Nu skal du se hvilke herlige fornøjelser jeg har beredt til dig."

Han tog min hånd - den brændte med mere end feberhede - og førte mig op til sædet ved hans side. Jeg tøvede, men besluttede mig til at sætte mig ned og se hvad enden ville blive på dette eventyr, men indvendig bad jeg en bøn om hjælp til at modstå fristelserne.

Jeg lagde mærke til at han ikke bød mig vin eller mad - hans instinkt og kundskab sagde ham, at jeg blot ville foragte disse ting. Derimod fik han en i allerhøjeste grad yndefuld og smuk musik til at lyde i mine ører, og det havde jeg i lang tid måttet undvære; musik var mig en trøst, fordi den talte til mine sanser på en ejendommelig måde og førte mig til en himmelsk sfære. Men denne musik var vild og trolddomsagtig og blandet med vellyst; tonerne svulmede op og døde hen for atter at bruse frem på ny. Ingen jordisk musik kunne som denne på én gang være så skøn og så frygtelig. Somme tider var den indsmigrende og ophidsende, berusende og beåndet -og alligevel fyldte den mit hjerte, min hjerne og min sjæl med både frygt og afsky. Og midt under det hele rejste der sig foran os et spejl, hvori jeg så jorden og livet på denne sfære, og jeg så mig selv beherske tusinders sind og sjælsstemning i kraft af denne feberagtigt fortryllende musik. Hvis jeg ville, kunne jeg gøre den til min, og med den kunne jeg opvække de mest raffinerede og lave lidenskaber, indtil de, som lyttede til musikken, bukkede under for dens trolddomskraft.

Han viste mig armeer og nationer, der i deres ærgerrighed beherskedes af hans indflydelse, så at han kunne tilfredsstille sin herskertrang gennem en jordisk tyrans organisme.

Her skulle jeg også dele hans magt, sagde han.

Han viste mig det ene billede efter det andet, der viste mig hvorledes mennesker på jorden kunne bruges af ånder, der ejede tilstrækkelig viljekraft og kundskab, og som kunne bruge disse mennesker som redskaber for alle slags nydelser, hvorved de var i stand til at tilfredsstille deres perverse begær og meget andet. Meget af dette vidste jeg godt, men jeg havde dog aldrig helt forstået hvor udstrakt denne magt var, og den skade den forvoldte. Det var mig ufatteligt at den sjæl, jeg nu var i selskab med, havde en sådan viljestyrke, at han havde magt over disse ulykkelige der kom i hans indflydelsessfære. Men alligevel måtte han underkaste sig en anden, der var stærkere end han, og som derfor var i stand til at begrænse hans virke. Han kendte denne magt som en usynlig kraft der bekæmpede ham. Himlen være lovet at der nu bliver færre af sådanne lave intelligenser, efterhånden som menneskeslægten og de åndelige sfærer bliver rensede ved oplysning og de højere sfærers lærdom.

Til sidst viste der sig en kvindeskikkelse for os af en så overvældende ynde og forførende tiltrækning, at jeg et øjeblik rejste mig for bedre at kunne se hende, og for at se om hun i det hele taget var virkelig. Men i samme øjeblik stod der mellem mig og troldspejlet et tåget omrids af en engel med min elskedes ansigt, og ved siden af hende

syntes denne kvinde mig at være så tarvelig, at den sanselige illusion øjeblikkelig forsvandt, og jeg indså at hun var en af den slags kvinder, som styrter mennesker i fordærv, og som selv knap har nogen sjæl.

Dette omslag i mine følelser fik de magnetiske vibrationer, gennem hvilke musikken og disse billeder nåede mig, til at forstyrres og opløses, så jeg blev alene med min frister endnu en gang og kun hørte hans stemme. Han forklarede mig, at disse glæder stadig kunne nydes af mig, hvis jeg ville slutte mig til ham og blive hans elev. Men han talte for døve øren, og hans løfter lokkede mig ikke. Jeg følte kun rædsel for alle disse ting og en vild længsel efter at befri mig for hans nærværelse og indflydelse.

Jeg rejste mig og vendte mig om for at gå, men opdagede at jeg var ude af stand til at bevæge mig et skridt. En usynlig lænke holdt mig fast, og med en spottende latter, rasende og triumferende, råbte han ironisk til mig: "Jamen så gå bare, siden du ikke vil modtage nogen af mine begunstigelser eller tro på mine løfter. Gå du bare og se hvad der venter dig!"

Jeg kunne ikke gå et skridt, og nu begyndte jeg at føle en mærkelig angst komme over mig i forbindelse med følelseløshed i lemmerne og tomhed i hjernen. En tåge syntes at indeslutte mig i sin kolde favn, mens gyselige og kæmpemæssige spøgelsesskikkelser kom nærmere og nærmere. Oh rædsel! Det var mine egne misgerninger fra fortiden, mine egne onde tanker og ønsker, som netop denne mand havde tilskyndet mig til, og som havde knyttet disse bånd imellem os, som holdt mig fast.

Han brød til min yderligere forvirring ud i en frygtelig latter. Han pegede på de uhyggelige skikkelser og bad mig indse, hvem jeg virkelig var. og hvorfor jeg anså mig for at være for god til hans selskab. Der blev mørkere og mørkere i hallen, og de frygtelige skikkelser flokkede sig tættere og tættere om os. For vore fødder åbnede der sig en afgrund hvori jeg så - eller mente at se - en masse af kæmpende menneskeskikkelser. Min frygtelige stamfader rystede af djævelsk latter, og idet han henvendte sig til fantomerne om os, bad han dem slynge mig ned i den sorte afgrund.

Men pludselig glimtede der en stjerne over mig. Den sendte et lysstribe, der lignede et reb, ned til mig. Jeg greb om det med begge hænder, og idet lysstrålerne spredte sig om mig, blev jeg trukket op fra dette mørke sted i det frygtelige palads.

Da jeg kom mig efter min forbavselse over at blive udfriet af helvedet, så jeg at jeg befandt mig på en åben mark sammen med min ven Trofast og selveste min østerlandske leder, som foretog strygninger over mig. Jeg var nemlig rystet og udmattet efter kampen. Ahrinziman talte til mig på sin ømme og hjertelige måde, og han fortalte mig, at han havde tilladt denne prøve, for at jeg ved at lære denne mand og hans sande natur til bunds at kende i fremtiden ville være så godt beskyttet, at han ikke ved sine listige anslag mere kunne få mig i sin magt.

Han sagde: "Så længe du tænkte på denne mand med stolthed og agtelse som din stamfader, og som en der havde krav på dig, ligeså længe havde han magt til at påvirke dig. Men nu vil din rædsel og din modbydelighed for ham **virke som en afvisende magt, der vil være i stand til at holde hans indflydelse borte fra dig.** Din vilje er ligeså stærk som hans. Og du behøvede ingen anden beskyttelse, hvis du bare havde været klar over det. I det netop overståede møde med ham lod du, inden du var klar over det, dine sanser betages af ham og din vilje lammes, og hvis jeg ikke havde befriet dig, vilde han have haft dig i sin magt for en tid. Og så længe han var i stand til det, kunne han have tilføjet dig meget fortræd. Så længe du befinder dig i hans sfære skal du passe på at du ikke mister herredømmet over dig selv. Herredømmet over dig selv er din ejendom, og det kan ingen røve fra dig, hvis du ikke frivilligt giver det fra dig. Jeg

forlader dig igen, min søn, for at du kan gennemføre din pilgrimsgang, som snart vil være til ende. Vær ved godt mod. Din belønning vil komme fra hende, som elsker dig og stadig omfatter dig med de ømmeste tanker."

Han forsvandt ligeså hemmelighedsfuldt som han var kommet, og min ven Trofast og jeg drog videre for at se, hvilke erfaringer vi ville gøre i den nærmeste fremtid. Jeg spekulerede på hvad vort næste eventyr ville blive, da et par ånder kom løbende hen til os og med alvorlige miner spurgte, om vi ikke var medlemmer af Håbets Broderskab, da de i så tilfælde havde en meddelelse til os fra en højt elsket ven på jorden. De var sendt fra en af vore ledere for at aflevere dette budskab. Først blev jeg meget glad. Jeg tænkte straks på min elskede, og jeg troede de kom fra hende, da de ikke havde samme udseende som størsteparten af de mørke ånder hernede. Deres kapper skinnede med et særegent blå skær, der næsten så ud som om de var omgivet af tåge, og som gjorde at jeg havde svært ved at se deres ansigter. Da jeg prøvede på det, kunne jeg ikke lade være med at fare sammen, for det flagrende slør af gråblåt flor blev af og til så tyndt, at jeg kunne se et par højst frastødende mørke ånder under det. Min ven trykkede i stilhed min arm til advarsel, og jeg henvendte mig derfor til dem med forsigtighed og spurgte, hvad budskabet gik ud på.

"I profetens navn," begyndte den ene, "meddeler vi dig, at din elskede er meget, meget dårlig, og hun beder om at du uopholdeligt vil vende tilbage til jorden for at se til hende. Og hvis du ikke gør det, ser hun sig nødsaget til at drage til egne, hvor du ikke kan nå hende."

Hans ord fyldte mig med en stærk frygt. "Hvor længe er det siden I forlod hende?" spurgte jeg ivrigt.

"Det er ikke to dage siden," svarede han. "Og vi skulle tage dig med, med det samme. Din østerlandske leder er hos hende og har specielt sendt os."

Da vidste jeg at de løj, for min østerlandske leder havde lige forladt os, og han havde ikke sagt et eneste ord om at min elskede var syg. Men jeg lod som ingenting og sagde: "Giv vort broderskabs hemmelige løsen; ellers er jeg naturligvis ikke i stand til at gå med jer."

Det floragtige tågeslør var nu næsten gledet af dem, og jeg kunne tydeligere og tydeligere se de mørke skikkelser under det. Jeg røbede ikke at jeg så det, og da de ikke straks svarede, men hviskede sammen, vedblev jeg: "Hvis I er sendt af min leder, kan I sikkert give vor ordens løsen?"

"Selvfølgelig kan jeg det. Her er den 'Håb er evigt'," sagde han og smilede frimodigt.

"Godt," sagde jeg, "fortsæt til enden."

"Til enden? Hvad mere ønsker du?"

Og han så forvirret ud. Den anden puffede til ham og hviskede noget, hvorefter den første tilføjede: "Håb er evigt og sandhed er... og sandhed er ... ha!hvad mere amico?"

"Uundgåelig," sagde den anden.

Jeg smilede venligt til dem begge: "I er så elskelige, venner, nu kan I uden tvivl også give mig symbolet?"

"Symbolet? For satan! Hvad for et symbol?"

"Ikke det? Jamen så må jeg give jer det."

Begge løftede armene for at gribe mig. Jeg så at en af dem havde en vissen hånd, og jeg vidste derfor straks, hvem jeg kunne takke for det lille listige anslag. Da de sprang ind på mig, trådte jeg tilbage og gjorde korsets tegn - det hellige symbol på sandheden til alle tider og i alle verdener.

Ved synet af dette faldt de ned som om jeg havde slået dem bevidstløse, og vi

efterlod dem her for at de kunne tænke lidt over hvad der var sket.

Jeg spurgte min ven, da vi drog videre, hvad han troede de nu ville gøre.

"De kommer til bevidsthed om et øjeblik igen," sagde han. "Du har givet dem et stød og bedøvet dem for et øjeblik, men de vil snart være efter os med en eller anden djævelsk list, som de har fundet på. Hvis du var gået med dem, ville de have ført dig ud i sumpen derhenne og ladet dig vade halvkvalt rundt i den. Du må huske på, at de har stor magt i deres egen sfære, hvis du på en eller anden måde lader dig lede af dem."

Kapitel 24

Historien om Benedetto – Komplot-deltagerne Forvirret igen

(The Story of Benedetto—Plotters Again Baffled)

Min ven foreslog mig nu, at vi skulle besøge en by i dette besynderlige land, hvor jeg kunne få den mand at se, hvis skæbne havde været min, hvis ikke *hendes* kærlighed havde holdt mig oppe. Vor jordiske tilværelse havde på mange måder været forskellig, men der var i mangt og meget lighedspunkter i vore tilbøjeligheder. Ved at stifte bekendtskab med denne mand og de kundskaber han sad inde med, kunne jeg blive beriget på forskellig måde, så at jeg engang i fremtiden ville være i stand til at hjælpe ham.

"Det er nu over ti år siden denne mand forlod jorden," sagde han, "og det er først i den senere tid at han har næret et ønske om fremgang. Jeg fandt ham her under mit første besøg på dette sted, og jeg var i stand til at hjælpe ham en smule og til sidst indskrive ham i vort broderskab, og jeg har fået at vide, at han om kort tid skal forlade denne sfære og drage mod en højere."

Jeg samtykkede i den foreslåede rejse, og efter en kort men meget hurtig flugt, befandt vi os svævende over en vidtstrakt lagune, på hvis mørke grund der lå en by. Den syntes at flyde i vand med sine tårne og paladser hævet over vandet, som de spejlede sig i. Det man kunne se lignede sort marmor isprængt røde årer, der på en eller anden måde fik mig til at tænke på blodstrømme, der flød igennem det. Over vore hoveder var der mørke skyer, der hist og her oplystes af pletter af de stålgrå og ildrøde dampe, som jeg havde set i den forrige by. Synet af dette sted fik mig til at tro, at vi besøgte disse lavere sfærers Venedig, og da jeg nævnte det for "Trofast Vennen", svarede han:

"Det er ganske rigtigt, og her vil du finde mange berømte mænd, hvis navne er skrevet i disse tiders historie med blodige bogstaver."

Vi befandt os nu i byen og gav os til at spadsere langs hovedkanalerne, for at jeg kunne få paladserne at se. Ja, dér var de, disse fordærvede kopier af alle de smukke steder, som berømte malere havde gjort en så fortrolig med. Deres ry indridsede hver for sig en niche i historiens tempel. Men her flød kanalerne som mørkerøde strømme af blod, der ligesom strømmede ud fra uhyre slagtehuse, hvor det rislede og plaskede op ad paladsernes marmortrin og efterlod en fed snavset farve; selv stenene i bygningerne og brolægningerne syntes at svede blod. Luften var tung af den røde farvetone. Dybt nede i de karmoisinrøde vande så jeg skikkelser i tusindtal, der lignede benrade af dræbte eller snigmyrdede, og som havde fundet deres grave her nede. I fængslernes undergrund, der lignede huler under hele byen, så jeg ånder der var stuvet sammen som vilde dyr -jeg så tigerens vildskab i deres stikkende øjne, og den menneskelige tyrans hævn-gerrige

ondskab manifesterede sig i disse krybende skikkelser.

Processioner af rigmænd og deres følge, hovmodige adelsmænd med deres brogede hale af soldater, sømænd og slaver, købmænd og præster, beskedne borgere og fiskere, mænd og kvinder af alle samfundslag passerede til og fra, og næsten alle så lige frastødende ud. Og som de kom og gik, syntes det mig som om deres skelethænder stak op gennem gadens brolægning for at gribe andre og trække dem ned til sig, for at de skulle dele deres elendighed med dem. Der var et jaget og forfulgt udtryk i manges ansigter, og de syntes grebne af en vedblivende græmmelse.

På en af de mindre broers brystværn fandt vi en mand siddende i en klædning, som Håbets Brødre bar. Hans mørkegrå frakke lignede den jeg havde båret under mine tidligere vandringer. Hans arme var foldet over brystet, og hans hoved var så skjult under hættten, at vi ikke kunne se hans ansigtstræk, men jeg vidste straks, at det var den mand vi var kommet for at besøge, og jeg så straks at han var identisk med en berømt venetiansk maler, som jeg havde kendt i min ungdom, dog ikke i et tæt venskab. Vi havde ikke mødt hinanden senere, og jeg vidste ikke at han havde forladt jorden, før jeg nu så ham sidde her på broen i denne by i helvede.

Jeg må indrømme at jeg var rystet over genkendelsen, for den mindede mig om min ungdom, hvor jeg også studerede kunsten med de tilsyneladende lysende fremtidsudsigter. Og nu! At se ham og tænke på, hvordan hans liv måtte have været, siden det havde bragt ham til dette sted. Han så os ikke, og min ven foreslog for mig at vi for en stund skulle gå lidt til side, mens han fortalte mig denne sjæls historie. Derefter kunne vi gå hen og tale med ham.

Denne mand, (jeg vil bruge hans navn i den åndelige verden: Benedetto, eftersom hans jordiske navn helst bør glemmes) syntes at være blevet hurtigt berømt efter at vi havde kendt hinanden. Og han havde i høj grad været heldig med at sælge sine malerier. Men Italien er ikke noget rigt land, og Benedettos rigeste mæcener (finansierer) var englændere og amerikanere, som kom for at besøge Venedig. I huset hos en af dem mødte Benedetto den kvinde, der skulle formørke hans liv med sin fordærvende indflydelse. Han var ung og smuk, talentfuld, højt kultiveret og af en gammel, anset familie, som dog samtidig var meget fattig. Men Benedetto blev modtaget af det bedste selskab i Venedig, og det var til en kvinde på det højeste trin af den sociale stige at Benedetto tabte sit hjerte og i sin ungdommelige og romantiske tåbelighed drømte om, at hun ville være tilfreds med at blive hustru til en kæmpende kunstnerspire, der intet ejede udover sit talent og sit voksende ry.

Damen var knap tyve år gammel, da de mødtes første gang, og hun var begavet med alle de yndigheder, som kan gøre en mand kuldret (forhekset). Hun opmuntrede Benedetto på enhver måde, så at den stakkels fyr troede fuldt og fast på, at hendes kærlighed til ham var ligeså oprigtig, som hans kærlighed til hende. Men med hele sin naturs tørst efter beundring og kærlighed var hun kold og beregnende, ærgerrig og verdslig. Hun var ude af stand til at forstå endsige gengælde en kærlighed som hans, hun lod sig smigre af hans opmærksomheder og fortrylle af hans lidenskabelige hengivenhed, og hun var stolt over at have erobret en så smuk og begavet mand. Men det faldt hende ikke ind at ofre noget for hans skyld, og selv når hun var ømmest og mest forførende, brugte hun alle sine kunster for at blive en midaldrende venetiansk adelsmands hustru, hvis rigdom hun eftertragtede, selv om hun foragtede manden selv.

Benedettos drøm endte meget bråt. Han vovede at røbe sine fremtidsplaner for hende og lægge alt for hendes fødder, idet han lod hele sin kærlighed strømme ind i hendes sjæl.

Og hun?

Hun hørte køligt på ham og sagde, at han måtte være en nar, hvis han ikke kunne

indse, at hun umuligt kunne leve uden penge og position. Hun afskedigede ham til sidst med en ligegyldighed overfor hans følelser, som næsten gjorde ham vanvittig. Han flygtede fra Venedig og rejste til Paris, hvor han styrtede sig ud i alle de fornøjelser, som denne by kunne byde ham, idet han forsøgte at begrave erindringen om sin ulykkelige lidenskab. I nogle år så de ikke hinanden, men da førte skæbnen Benedetto tilbage til Venedig endnu en gang, og nu syntes det som om han var helbredet - det håbede han....

- han var næsten ved at foragte sig selv for sine tåbeligheder. Han var nu blevet en berømt maler og kunne selv bestemme prisen for sine billeder. Han hørte at omtalte dame havde giftet sig med den hun efterstræbte, og hun regerede nu som en skønhedens og modens dronning i selskabslivet, omgivet af en mængde beundrere, som hun ikke altid fandt det nødvendigt at præsentere for sin mand. Benedetto havde besluttet at behandle hende med kølig ligegyldighed, hvis de skulle mødes, men det var ikke efter hendes ønske; én gang hendes slave skulle han også vedblive at være det. Ingen elsker skulle vove at bryde hendes lænke, før hun selv gjorde det og afskedigede ham.

Hun gjorde derfor alt hvad hun kunne for *igen* at erobre Benedetto's hjerte - og desværre! Han var kun alt for rede til at overgive sig, da hun fortalte ham hvor inderligt hun angrede den vej hun havde valgt. Og derpå blev Benedetto hendes ukendte elsker og levede for en tid i beruset lykkelstand. Men kun for en tid. Damen blev ked af enhver efterhånden. Hun elskede at gøre nye erobringer: nye slaver der ville hylde hende. Hun holdt af ophidselse, og Benedetto blev med sin jalousi, der altid nagede ham, alt for trættende for hende; hans nærværelse kedede hende til sidst. Der var dukket en anden beundrer op, der tillige var rig og smuk, og som damen interesserede sig for, og dette fik Benedetto at vide. Han fik med andre ord sin afsked for anden gang. Hans lidenskabelige bebrejdelser, hans voldsomme protester og heftige vrede plagede i høj grad damen, og det førte til at hun blev kølig og arrogant overfor ham. Dette gjorde ham kun mere ophidset. Han truede, han bønfuldt hende, svor at han ville skyde sig hvis hun svigtede ham. Det endte med at de skiltes efter en voldsom scene, og Benedetto gik hjem. Da han næste dag kom for at besøge hende, sagde tjeneren at damen nægtede at modtage ham mere. Uforskammetheden i denne besked, hjerteløsheden, den bitre skam over at han for anden gang blev kastet bort som en gammel handske, var for meget for hans lidenskabelige natur, og han gik tilbage til sit tilholdssted og skød sig.

Da hans ånd vågnede til bevidsthed, fandt han sig selv som fange i sin egen kiste i graven. **Han havde ødelagt sit fysiske legeme, men han kunne ikke befri sin ånd fra det, før det var gået i opløsning.** Disse væmmelige partikler af det rådnende legeme indhyllede endnu ånden; båndet mellem kødet og ånden var endnu ikke løst.

Hvilken rædselsfuld skæbne! Man gyser ved at tænke på, hvad trætheden og misfornøjelsen ved livet og et letsindigt ønske om at befri sig for det, kan styrte sjælen ud i. *Hvis jordens beboere ville være rigtig barmhjertige mod selvmorderen, ville de brænde dennes legeme og ikke begrave det, for så ville sjælen hurtigt befries fra sit fængsel.* En selvmorders sjæl er ikke færdig til at forlade legemet, den er som en umoden frugt, der ikke så let falder fra det træ der ernærer den. Et stort chok har slynget den af sted, men den forbliver knyttet til det, indtil det sammenholdende bånd opløses.

Fra tid til anden plejede Benedetto at synke hen i ubevidsthed og for en stund tabe følelsen af sin frygtelige situation, og efter disse barmhjertige glemselstilstande plejede han at vågne for at opleve, at det jordiske legeme lidt efter lidt mistede sit tag i ham, idet det smuldrede hen og blev til støv, men så længe processen stod på, måtte han lide den pine, der ledsagede den gradvise opløsning. En brat ødelæggelse af det jordiske legeme ville have givet hans ånd en stærkere og mere pinefuld rystelse, men den ville have

sparet ham for den langsomme opløsningstortur. Omsider hørte det fysiske legeme op med at holde ånden fast, og han steg op fra graven, men svævede fremdeles over den, skønt han dog ikke længere var fængslet til den. Det sidste bånd var løst, og han var i stand til at vandre omkring på jordplanet. I begyndelsen var hans evner til at se og høre meget svage, men omsider udvikledes de, og han blev sig sine omgivelser bevidst. Med disse evner kom hans jordiske lidenskaber og begær tilbage, sammen med kundskaben om hvorledes han kunne tilfredsstille dem. Og atter søgte han, som i sit jordiske liv, at finde glemsel i sanselige nydelser. Men det var forgæves.

Fortiden pinte ham stadig. I hans sjæl var der en vild tørst efter hævn, efter magt til at lade hende lide, som han havde gjort, og denne vedholdende tanke bragte ham hen hvor hun opholdt sig. Han fandt hende som i gamle dage omgivet af et hof af lystige beundrere, måske en smule ældre at se på men ellers den samme. Endnu lige hjerteløs, endnu ubekymret om sin skæbne og ligegyldig for den. Og det gjorde ham *afsindig* at tænke på de lidelser han havde pådraget sig af kærlighed til denne kvinde. Til sidst gik alle hans tanker ud på dette ene: hvorledes han kunne finde midler til at trække hende ned fra hendes position, berøve hende alle de ting hun satte mere pris på end kærlighed eller hæderlighed og deres liv der blev hendes ofre.

Og han havde heldet med sig, for ånder har større magt end dødelige drømmer om. Trin for trin så han hende komme ned fra hendes høje position i samfundet; først mistede hun sin formue, dernæst sin hæder tilligemed enhver forklædning hun havde brugt, og som skjulte alle hendes dårlige egenskaber. Hun blev kendt som den hun var, en ussel forførrerke som legede med mænds sjæle, som en anden leger med terninger, uden bekymring for hvor mange hjerter hun knuste, hvor mange eksistenser hun ødelagde, ligegyldig overfor sin mands hæder og sit eget rygte, så længe hun kunne skjule sine intriger for verdens øjne og hæve sig et trin højere i rigdom og magt på sine ofres bekostning.

Selv i sit mørke og sin elendighed følte Benedetto sig stolt og trøstet ved at tænke på, at det var *hans* hænder der trak hende ned og demaskerede hendes egoisme og dårlige egenskaber. Hun spekulerede på hvad der vel kunne være årsagen til, at så mange begivenheder ligesom sammensvor sig mod hende og fuldførte hendes rum. Hvordan det kunne være, at hendes omhyggeligt lagte planer altid blev krydsede, hendes forsigtigt vogtede hemmeligheder altid blev opdagede og kom for dagens lys. Det kunne hun ikke fatte. Hun begyndte til sidst at skælve for, hvad dagen ville bringe. Det var som om en usynlig magt arbejdede på at knuse hende. Og da kom hun til at tænke på Benedetto og hans sidste trusler, at han, hvis hun drev ham til fortvivlelse, ville styrte sig selv i helvede og drage hende med sig i faldet.

Dengang havde hun troet at han ville myrde hende, og da hun hørte at han havde dræbt sig selv med et pistolskud, åndede hun lettet op og tænkte ikke mere på ham, undtagen når en eller anden begivenhed mindede hende om ham. Men nu tænkte hun altid på ham og kunne ikke frigøre sig for den tanke, at han hjemstøgte hende som spøgelse.

Og det skælvede hun for.

Og hele tiden stod Benedettos ånd ved siden af hende og hviskede sit navn i hendes øre og fortalte hende, at dette var hans hævn. Han hviskede til hende om fortiden og om den kærlighed, som havde syntes så sødmefuld, men som havde vendt sig til et brændende had, der fortærede ham som en helvedes ild, og hvis flammer også ville svide hendes sjæl og bringe hende til en ligeså stor fortvivlelse, som han selv led under.

Hun mærkede tydeligt hans nærværelse, selv om hendes øjne ikke kunne se ham. Forgæves flygtede hun til selskabssalen og alle steder, hvor der var masser af mennesker - bare for at slippe fra ham. Men han var i hendes nærværelse overalt hvor

hun færdedes. Det blev hende efterhånden helt klart, så hun ikke kunne slippe tanken, at han altid var tæt ved hende. Og en aften så hun ham i tasmørket. Hans øjne var vilde af et had, der prægede hvert af hans ansigtstræk og hele hans holdning.

Det var for meget for hendes oprevne nerver; hun fik et chok og faldt død om på gulvet.

Da vidste Benedetto, at det var lykkedes ham at dræbe hende, Og fra dette øjeblik havde han kainsmærket stemplet på sin pande. Han blev grebet af rædsel over sin gerning. Han havde haft til hensigt at dræbe hende, og når hendes ånd forlod legemet, ville han drage den med sig ned i mørket og pine og plage hende, så hun aldrig mere skulle få fred og ro på denne side af graven. Men nu havde han kun denne ene tanke at komme bort fra sig selv og den rædsel hans gerning havde bragt ham. *Alt godt var nemlig ikke dræbt i denne mand, og rystelsen ved at have dræbt kvinden havde fået ham til at se sin egen hævnfølelses natur.* Da flygtede han bort fra jorden, nedad stadig nedad, indtil han kom til denne by i helvede, der var et passende opholdssted for en sjæl som hans.

"Det var her jeg fandt ham," sagde min ven, "og jeg var i stand til at hjælpe den nu dybt angrende sjæl og vise ham, hvorledes han bedst kunne gøre godt for alt det onde han havde forvoldt. Han venter nu på denne kvindes ankomst, som han har elsket og hadet, for at bede hende om tilgivelse og tillige selv tilgive hende. Hun er også blevet draget til denne sfære, for hendes liv var, som vi véd, meget syndigt. Og det er i genparten af den by, der var vidne til deres jordiske kærlighed, at de nu skal mødes igen. Og derfor venter han på hende på denne bro, hvor de i fortiden så ofte mødtes."

"Og vil de snart mødes?"

"Meget snart. Og da vil denne sjæls opholdssted i denne sfære være til ende, og det vil stå ham frit for at gå over i en højere sfære, hvor hans forvirrede ånd vil tilbringe en tid i ro, før den gennem langsomme og pinefulde skridt betræder fremskridtets vej."

"Vil hun også forlade dette sted med ham?"

"Nej og atter nej! Hun vil også blive hjulpet fremad, men deres veje vil ligge vidt adskilte fra hinanden. Der var intet virkeligt og sandt slægtskab mellem dem, kun lidenskab, stolthed og krænket egenkærlighed. De vil skilles her for aldrig mere at mødes."

Vi nærmede os Benedetto, og da jeg rørte ved hans skulder, for han sammen og vendte sig om. Han genkendte mig ikke straks, men jeg fortalte hvem jeg var og sagde at jeg glædede mig til at forny vort venskab i de højere sfærer, hvor jeg håbede vi ville mødes igen. Jeg fortalte ham, at jeg også havde syndet og lidt for det, men at jeg nu var i færd med at bane mig vej opad. Han så ud til at være glad for at se mig, og han trykkede min hånd inderligt og varmt, da vi sagde farvel til hinanden.

Min ven Trofast og jeg gik bort og efterlod ham på broen, hvor han ventede på sin sidste sammenkomst med hende, som engang havde været ham så dyrebar, men som nu kun var ham en pinlig erindring.

Da vi var på vej fra Venedig til hvad jeg forstod som den åndelige genpart af Lombardiets sletter, hørte jeg pludselig en ynkelig stemme kalde på mig. Jeg forlod vejen og gik hen til to ånder, der lå tilsyneladende hjælpeløse på jorden. De vinkede til mig om at komme hen til dem. Og da jeg troede det var nogle, der trængte til min hjælp, lod jeg min ven gå videre og gik hen til dem for at se hvad det var.

Den ene ånd rakte hånden op mod mig og mumlede til mig om at hjælpe ham, så han kunne rejse sig. Jeg bøjede mig ned for at hjælpe ham Op, men til min forbavselse greb han fat i mine ben og gjorde forsøg på at bide mig i armen. Den anden sprang op

for at gribe mig i struben.

Med besvær og ikke så lidt vrede rystede jeg dem af mig og trådte et skridt tilbage. Derved kom jeg til at snuble, men til alt held så jeg mig tilbage, og ikke et skridt bag mig så jeg en vældig afgrund, som jeg nær var styrtet i.

Da huskede jeg på de advarsler, jeg havde fået med på min rejse, om ikke at lade mine lavere lidenskaber få magt over mig og derved stille mig på Samme niveau som disse væsener. Jeg angrede straks min vrede og prøvede at blive rolig og lidenskabsløs.

Jeg vendte mig igen mod de to, og jeg så at den ene, som jeg troede var kommet til skade, krøb hen ad jorden for at ni mig igen, mens den anden krummede sig sammen som et vilddyr for at springe på mig.

Jeg fæstnede mine øje stift på dem begge to, hvoraf jeg genkendte den ene som manden med den visne hånd og den anden, der for kort tid siden havde forsøgt at narre mig med det falske budskab. Jeg vedblev at se på dem, mens jeg lagde hele min viljekraft i mit blik. Det gjorde dem usikre; de væltede omkuld, snerrede og viste tænder, men var ude af stand til at komme nærmere. Som de lå der, forlod jeg dem og ilede efter min ven, som jeg snart indhentede. Jeg fortalte ham hvad der var sket.

Han lo og sagde: "Jeg kunne have fortalt dig hvem de var, men jeg syntes ikke du ville tage skade af denne lille oplevelse. Og så lærte du samtidig hvilken beskyttelse din karakterstyrke er for dig. Du har af naturen en stærk vilje, og så længe du ikke benytter den til at herske over andre og overtræde deres rettigheder, er den en meget nyttig og værdifuld egenskab. Du vil i dit arbejde i den åndelige verden erfare, at den er et udmærket redskab, som du kan virke med, ikke alene på dine omgivelser men også på tilsyneladende livløst stof. Jeg tror også at disse to vil krydse din vej fra tid til anden. Derfor var det godt at du nu afgjorde hvem af jer der er den stærkeste. De vil altid være bange for at give sig direkte i kast med dig. Men så længe du arbejder på jordplanet, vil du ved enhver lejlighed finde dem parate til at komme på tværs af dine planer."

Kapitel 25

At gå løs i kamp i helvede

(A Pitched Battle in Hell)

Foran os lå en vældig bølget slette, hvor der færdedes store masser af mørke ånder. På Trofasts initiativ steg vi op på en lille høj for at kunne iagttage deres bevægelser.

"Vi vil nu," sagde min ven, "blive vidne til et af de store slag, som finder sted her mellem de mørke ånder. Det er dem som fandt behag i krige, og som følte vellyst ved overfald og blodsudgydelser. I denne mørke tilstand, som er resultatet af deres grusomheder og ærgerrighed på jorden, fører de ustandselig krig mod hinanden og kæmper om herredømmet over disse kongeriger i helvede.

Se hvordan de samler sig til angreb på deres modstandere til højre for os. Og læg mærke til hvor dygtige de er til deres manøvrer. De mægtige ånder, som hersker over armeer på jorden, hersker over sådanne ulykkelige væsener her, som ikke er stærke nok til at modstå deres magt. **Sådan tvinger de disse mindre modstandsdygtige ånder til at kæmpe under deres bannere, hvad enten de vil eller ej, på samme måde som de gjorde med de dødelige på jorden.** Du vil se hvorledes disse mægtige førere indlader

sig i kamp mod hinanden, værre end de dødelige. *Og fordi der ingen død er til at standse krigen, gentager de den igen og igen, så den næsten synes at vare evindelig - eller i det mindste indtil en af disse mægtige førere til sidst bliver træt af det og begynder at længes efter en eller anden ædlere kampmåde, en eller anden triumf der mere har nyhedens interesse end disse elendige væseners kampe, hvor en sejr kun giver ret til at pine og undertrykke den besejrede.*

De samme instinkter og naturlige åndsevner, som de nu bruger af personlig ærgerrighed eller bare aflyst til grusomhed, vil engang når de er lutrede (afrensede) gøre disse ånder til mægtige hjælpere i stedet for som nu, hvor de kun har lyst til at ødelægge. Og den samme viljekraft vil befordre de fremskridt, som de nu forhaler. Hvornår dette fremskridt finder sted, afhænger af hvornår den sovende kærlighed til godhed, retfærdighed og sandhed vågner, der er nedlagt i alle sjæle. Det er ligesom med sæden, der er lagt i jorden; de gode kim der er nedlagt i menneskene kan ligge længe skjult i et mørke og en ondskab, der hæmmer det gode, men der må og vil komme en tid for alle, hvor de bedre følelser vågner, og så vil også spiren til det gode vokse til det der bærer angerens og de gode handlingers frugt."

Vi så ud over den vældige slette og tog de store åndehære i øjesyn. De tog opstilling i slagorden lige over for hinanden. Hist og her så jeg mægtige ånder, der hver førte deres eget regiment. I spidsen for de to kæmpende hære sås to majestætiske skikkelser, som begge kunne stå model til Miltons Lucifer - så stærkt var det indtryk af magt og intelligens, som disse væsener indgav mig. Der var en vis skønhed og storhed i deres ansigtstræk - de var kongelige majestæter selv i disse nedværdigende skikkelser. Men ak! Ved nærmere eftersyn var skønheden som rovdirets griskhed, når det lurder på sit bytte. Disse væseners holdning var mørk og truende, deres øjne var grusomme. Der var en slanges list i deres blik og gribbens ubarmhjertige hunger i deres måde at bevæge sig.

Begge kørte de i deres egen kampvogn, der ikke var trukket af heste men af forkuede ånder, som de piskede frem i rasende tempo, og som senere blev trampet ned under sammenstødet. Melodier, der skulle forestille at være musik, lød som skrig fra de fordømte sjæle, og en buldren som en storm rejste sig, da armeerne tørnede mod hinanden. Luften fyldtes af vilde skrig og forbandelser der var rædselsfuldere end selve helvede. Og op over dem alle havde disse to mørke ånder hævet sig. De var ikke længere tilfredse med at se deres soldater kæmpe mod hinanden, de drev hver enkelt kæmpende sjæl til det yderste for at få ham til at ødelægge den anden part. Omsider blev den hadske spænding så stærk, at den pressede de kæmpende i vejret, så de fløj gennem luften i deres flagrende kapper, der lignede udspilede vinger, mens de greb fat hverandre og kæmpede om herredømmet. Det var som at se ørne kæmpe i luften, mens ådselsravnene stredes ormene under dem. Og når de kæmpende havde fået hinanden, var det som om deres kvælertag aldrig skulle ophøre. Deres blikke gennemborede hinanden som dolke.

Der var langs slagmarken en dyb kløft; her blev besejrede kastet ned og holdt fanget.

Jeg blev syg af væmmelse ved at se på dette og ville til at forlade stedet, men min ven rørte ved min skulder og sagde: "Nu er tiden inde til vort arbejde. Lad os gå derned og se om der er nogen vi kan hjælpe. Mellem de faldne og besejrede er der måske en og anden der er lige så ked af krigens rædsler som du, og som vil være glad for vores hjælp.

Og med det i tankerne gik vi ned på sletten. Den var som en slagmark må være, når natten har sænket sig over den, og der kun er sårede og faldne tilbage. Alle de andre ånder var forsvundne. Jeg stod blandt en mængde væsener, der vred og vandede sig, og

jeg vidste ikke hvor jeg skulle begynde mit arbejde, for der var så mange, at jeg ikke kunne se nogen ende på opgaven. Dette var værre, tusinde gange værre end en jordisk slagmark. Jeg har set døde ligge på gaderne i min fødeby tæt ved hinanden som faldne soldater, og mit hjerte har blødt ved synet af deres lidelser og over at sådan noget kan ske. Men dér var dog dødssøvnen og dødsfreden, der bragte en ende på kvalerne, og dér var der håb om at kunne hjælpe dem, som endnu levede. Men her - her syntes der hverken at være håb eller nogen død, der kunne mildne disse sjæles smerter. Her var der ingen morgen der ville dæmre efter natten og tænde et håb efter elendigheden. For når de levede op på ny, var det for at finde sig omgivet af denne skrækkelige nat blandt vilde menneskesjæle.

Jeg bøjede mig ned og forsøgte at løfte hovedet på en stakkel, der lå og klynkede ved min fod. Han var i den grad ille tilredt at han lignede en formløs masse. Og idet jeg gjorde dette, talte den hemmelighedsfulde stemme i mit øre:

"Selv i helvede er der håb. Hvorfor skulle du ellers være kommet her? Den mørkeste time er altid lige før morgendemringen, og for disse overvundne og faldne er timen kommet til deres omvendelse. Det samme som var årsag til deres fald skal nu opløfte dem. Ønsket om et højere og bedre liv og afskyen for alt det onde, som de har været vidne til og deltaget i, har gjort dem svage i ondskabens tjeneste, og det er den som er helvedes indbygges styrke. Det er netop fordi de har længtes efter et bedre liv, at de er blevet overvundne. Men en stærkere magt ovenfra vil åbne døren for dem til en højere tilstand. Og derefter vil der dæmre et håb for dem. Derfor skal du ikke sørge over dem men prøve at lindre deres lidelser, så de kan falde hen i dyb søvn for senere at vågne til nyt liv i en sfære, der ligger over denne."

"Og hvad vil der ske med den mægtige ånd, som jeg så blive kastet i afgrunden?"

"Han vil blive hjulpet når timen er inde, men hans sjæl er endnu ikke moden til hjælp. Og du skal ikke spille din tid med et forgæves forsøg på at hjælpe ham."

Stemmen tav, og min ven Trofast, som stod ved min side, viste mig hvordan jeg skulle bære mig ad med at få disse stakler til at falde hen i søvn. Så pegede han mod himlen og viste mig talrige stjerner, der lyste meget stærkt, og som havde samlet sig netop over dette smertens sted. Og han sagde at disse stjerner var sendt af vort broderskab, der har medlemmer der ligesom vi er draget herved på en kærlighedens og barmhjertighedens mission.

Det varede ikke længe, så var de lidende sjæle gledet ind i bevidstløshedens dulmende tilstand, og snart så jeg et i sandhed vidunderligt syn. Over alle de tavse slumrende skikkelser hævede der sig en svag, tågeagtig damp - det er noget jeg før har oplevet, når jeg har befriet en ånd. Dampen fik gradvis skikkelse og fasthed, og alle blev båret bort af lyse æteriske ånder, der havde samlet sig over vore hoveder.

Omsider forsvandt de, og deres og vort arbejde var til ende.

Kapitel 26

Farvel til det Mørke Land

(Farewell to the Dark Land)

Nu opdagede jeg, at disse Håbets Brødre, der sammen med os havde hjulpet sårede ånder, alle tilhørte min egen brigade. Jeg kunne kende dem på de små stjerneagtige lys, som vi alle bar. Det lignede emblemer der lyste i mørket. Og dette var en stor opmuntring.

”Trofast Vennen” og jeg sluttede os til de andre, og vi udvekslede hilsener og lykønskninger. Det var som vi tilhørte et kompagni, der vendte sejrrikt hjem fra et felttog.

Inden vi trængte gennem den ildmur, der omslutter helvedes regioner, førte vor chef os op på toppen af en høj klippe, hvorfra vi kunne overskue byer, bjerge og sletter i dette mørke og skumle land, som vi hver især havde gennemstrejft på vore vandringer. Her oppe fra så vi ud over dette mægtige Helvedes panorama, der lå udstrakt for vore fødder.

Vor chef sagde i dyb alvor: ***"Det I nu ser ud over, er kun en brøkdal af den store sfære, som menneskene kalder helvede.*** Men de kender intet til dets rædsler af skyld og lidelse, og til hvor dybt en sjæl kan synke. Det mørke stof, som de laveste af jordsfærerne er sammensat af, strækker sig over uoverskuelige vidder. Inden for dette område er alle syndige sjæle samlede, der har tilbragt deres fysiske liv på jorden fra da der begyndte at leve selvbevidste dødelige på denne planet; de har syndet og lider for deres synder, men vil dog alle sammen til sidst arbejde sig frem til frelse og lutres gennem hvert jordisk liv de måtte leve, indtil den sidste rest af dårlige egenskaber er fjernet. **Vejnen frem mod målet er lang, men målt med evighedens målestok er målet dog i sigte og et håb at leve i.**

Eksistenserne er talløse som havets sand. Hver bygger sig ved sit liv en bolig i de højere sfærer, hvis deres gerningers materialer er tilstrækkelige, og på samme måde en bolig i de lavere sfærer, hvis gerningerne trækker dem nedad; boligerne bygges nemlig af gerningernes materiale. Sådan befolkes de vidtstrakte sfærer, og sådan dannes deres boliger og byer.

Hvert sted og hver bolig bærer præg af den ånd der har skabt dem; thi alt er individuelt. Som to ansigter og to sind aldrig er ens, sådan er der heller ikke to ens boliger og to ens byer i den åndelige verden, uanset hvilken sfære de enkelte måtte høre til.

Hvert sted, ja hver sfære er skabt af de ånder der bor der. Ved vibrationernes magnetisme drages de beslægtede ånder mod hinanden. De samles i grupper og byer, men selv de enkelte boliger og opholdssteder er individuelle og bærer præg af det enkelte individs særegenhed og personlige virke i gerning og mentalitet. Nuancerne er utallige indenfor samme sfære. Hvis I vil beskrive denne eller en hvilken som helst anden sfære, som I har stiftet bekendtskab med, kan I naturligvis ikke meddele andet end hvad I har set. Og de ånder, der har besøgt andre dele af samme sfære, kan derfor komme ud for at beskrive den helt anderledes, da de forskellige dele af den afviger meget fra hinanden. *Når derfor mennesker på jorden med deres begrænsede meninger, der tillige er begrænset af deres fysiske legeme, får forskellige beskrivelser af sfærene forelagt, vil de med god grund være tilbøjelige til at sige, at intet af det kan være rigtigt.* De glemmer at Rom ikke er Genua, Milano eller Venedig - og dog ligger de alle i Italien. Eller for at sige det mere præcist: New York og Konstantinopel er begge byer på Jorden, men forskellene mellem disse to byer er så store, at de kun har dette til fælles, at

de er byer på jorden.

Og jeg vil henlede jeres opmærksomhed på, at hos alle de ulykkelige væsener, som I har truffet på jeres vandringer, og som var nedsunket i deres egen uretfærdigheds hængedynd, findes der en guddommelig kim, som altid vil leve, og som aldrig kan tilintetgøres. Og jeg vil håbe at I har lært, at hvor lang en sjæls læretid end kan være, hvor meget sjælen ved misbrug af sine kræfter end kan forhale sin egen forløsning, så er håbet dog alles umistelige fødselsret. Der vil komme en opvågningens time for alle, og de som er sunket dybest vil hæve sig som et pendul, der har svunget sig fra det laveste punkt til det højeste.

Den regning en syndefuld sjæl vil blive præsenteret for er forfærdelig, hvis den uden beherskelse og mådehold har hengivet sig til det onde. Men når regnskabet først er gjort op, så er det udslettet for altid. Der findes ingen, som har fået det hverv at være fordringshaver for en retfærdighed, der er ubønhørlig for en angerfuld søn eller bror. Hvis denne ønsker at få muligheden for at gøre godt hvad han har forbrudt og angerfuld beder om tilgivelse, da skal svaret være: din bod og gode gerninger skal løskøbe dig fra din dom og brøde. Der er en tid til at rejse sig og til at genløses.

Tro ikke, mine venner, at mennesket i sin lidenhed kan fatte den Almægtiges magt; hans veje er uransagelige. Ingen kan bestemme grænsen for hans barmhjertighed, for hans tilgivelse er evig. Kun Gud kan bedømme vore virkelige bevæggrunde, og han alene kan tilgive ud fra disse bevæggrunde. Og alt - hvert græsstrå, hver lysstråle taler om ham, og stemmen siger:

”Hvor stor er ikke hans godhed og langmodighed! Selv på den anden side af graven - ja, helt i de mørkeste regioner bag helvedes porte - trænger hans barmhjertighed ind og åbner tilgivelsens port og giver håb for alle ulykkelige sjæle, blot de vil vende sig til ham. Ikke et atom af den udødelige ånd, som blev indblæst i mennesket, som er blevet levende ved den levende Gud og blevet en selvbevidst individualitet - ikke en gnist vil nogen sinde gå tabt. Og ingen vil blive, hverken til tilintetgørelse eller evig pine i helvede, uigenkaldelig fordømt.

De som lærer menneskene anderledes farer vild og begår en stor synd, for ved deres lære om helvedes evige pine tager de håbet fra mennesker og gør de ulykkelige endnu mere ulykkelige.

Når I nu vender tilbage til jordplanet, skal I forkynde det, som I har lært, og som I véd er sandhed. Alle som I kommer i berøring med skal I indgive håbets trøst, men I må samtidig lære dem hvordan de skal leve deres liv på jorden, så at den tid de opholder sig dér kan bære den rette frugt, når de efter endt jordisk liv vender tilbage til de åndelige sfærer. Det er nemlig langt lettere for mennesker at gøre deres fejl gode igen, mens de er på jorden, end når døden har skilt dem fra alt det de har forsømt eller forbrudt.

De dele af helvede, I har set, er alle et produkt af det onde og dårlige liv mennesker har ført på jorden; de omgivelser, sjælen befinder sig i, er alle skabt af sjælen eller mennesket selv. Hvor misdannede og frygtelige væsenerne her er, så skal I huske at de selv har dannet sig således. Deres guddommelige ophav har ikke lagt denne byrde på dem, det har de selv gjort ved deres dårlige gerninger. Og enhver må også ved sit eget arbejde gøre det godt igen, som han har forbrudt; enhver må genopbygge hvad han selv har revet ned, rens hvad han selv har snavset til.

Når det er sket vil disse elendige tilholdssteder, disse vanskabte skikkelser og disse forfærdelige omgivelser ombyttes med en lysere og gladere tilværelse, renere legemer og lysere hjem. Og når den tid kommer, hvor jorden og dens sfærer har besejret det onde, da vil disse forfærdelige tilstande vejres bort, som skummet i havstokken glider bort med den stigende flod, og livets rene vand vil strømme over disse steder og rens dem.

De sorte klipper, den tunge kvælende atmosfære, disse væmmelige tilholdssteder - alt dette vil forsvinde i angerens flod. Men intet tilintetgøres, alt er uforgængeligt. De atomer, som nu danner et legeme, vil på et vist tidspunkt gå bort og siden gå til andre legemers bygning - og sådan i det uendelige. Så længe menneskenes åndelige natur er lavtstående, udsender den disse grove udstrømninger, som nu danner de laveste sfærer, men når jordmenneskets magnetisme ikke længere er så grov, at den holder de partikler sammen som disse sfærer er opbygget af, da vil de stødes bort fra jorden og dens sfærer og ile videre gennem rummet, hvor de forbliver svævende i æteren, indtil de tiltrækkes af en anden planet, hvis sfærer de harmonerer med og hvis beboere står på et tilsvarende lavt niveau.

Sådan har atomerne i de klipper og i det land, I her har set, engang tilhørt de lavere sfærer på andre planeter, som nu er udviklede til en sådan højde, at de ikke længere tiltrækker dem.

På lignende måde er vore højere sfærer dannet af mere forfinet materiale, men dog af stof, som er afsondret fra andre planetsfærer, der er langt foran vore. Og engang vil vi, når turen kommer til os, bortkaste de samme atomer, som da optages af vore efterfølgere. Intet mistes, intet går til spilde, intet er virkelig nyt. Hvad vi kalder nyt er blot nye kombinationer af, hvad der før har eksisteret, og som ifølge sin natur er evigt. Jeg aner intet om hvilken udviklingshøjde vi til slut vil nå. Ingen kan vide det, eftersom der ikke kan sættes nogen grænse for vor kundskab og fremadskriden. Men hvis man kunne forudse vor lille planets endelige skæbne - og det kan vi til en vis grad når vi ser hen til de mere udviklede planeter i solsystemet - så tror jeg, at selv det mest lavtstående jordiske liv og de mørkeste tilstande i disse skumle sfærer blot er trappetrin, ad hvilke menneskene omsider vi stige op til englens troner.:

Det vi kan se, det vi véd og kan fastholde, er den store sandhed, at håbet er evigt, og at det stedse er muligt at gøre fremskridt, selv for den mest nedværdigede og syndige sjæl.

Det er denne store sandhed, som vi ønsker at enhver af jer skal prædike for både det dødelige og det udødelige menneske, når I vender tilbage til jordens sfære og genoptager jeres arbejde dér. Og ligesom I er blevet hjulpe og styrkede og oplærte, sådan vil I også føle jer bundne af taknemmelighed og forpligtigelser i det universelle broderskab, som vil være jer en spore til at hjælpe andre.

Lad os nu sige farvel til dette mørke land - ikke i væmmelse over dets dysterhed og synd, men med et håb og en alvorlig bøn for deres fremtid, der endnu holdes fangne her."

Vår chef sluttede sin tale til os. Vi kastede et sidste blik på det mørke land, der lå udstrakt for os. Så steg vi ned ad bjerget og brød gennem ildmuren, der ligesom trængtes til side af vore viljers kraft, så vi uskadte kunne passere.

Således endte mine vandringer i helvedes regioner.

4. Del

Gennem guldportene

Kapitel 27

Velkomsten ved vår tilbagekomst – Et magisk spejl – Arbejde i byer på Jorden – Landet av anger – Dalen av Fantom-tåge – Et hjem for Hvile

(Welcome on Our Return - A Magic Mirror - Work in the Cities of Earth - The Land of Remorse - The Valley of Phantom Mists - A Home of Rest)

Ved vor ankomst tilbage i Dæmringens Land fik vi en kongelig modtagelse. Der blev afholdt en fest til ære for os.

Da vi trådte ind i vore små værelser, lå der en ny klædning til os, som vi skulle iføre os. Den var lysegrå, perlehvid af farve. Og porten og bæltet og vor ordens mærke: et anker og en stjerne på venstre side, var af dyb gyldengul farve.

Jeg var meget glad for denne nye klædning, fordi dragten i den åndelige verden symboliserer åndens udvikling, og den betragtes som et tegn på hvad enhver har opnået. Men hvad jeg satte endnu mere pris på var en skøn krans af rene hvide roser, som jeg fandt ophængt omkring billedet af min elskede. Og det var en ramme af et materiale, som aldrig tørrede eller falmende, og hvis duft var om mig, når jeg hvilede på mit leje og så ud over de fredfulde højder, bag hvilke man anede den gryende dag.

Jeg blev revet ud af mine drømmerier af en ven, som kom for at hente mig til festen. Og da jeg trådte ind i den store hal, traf jeg min far og nogle af mine venner fra vandringerne. De havde alle ventet på mig. Vi hilste meget bevægede på hinanden, og efter at have nydt et traktement, der meget lignede det jeg tidligere har beskrevet ved min første indtræden i denne sfære, blev vi alle forsamlet i den nedre ende af hallen foran et bredt forhæng i grønt og gult, der fuldstændig dækkede væggen.

Mens vi i spænding ventede på hvad der ville ske, nåede en blid melodi vores ører. Den forstærkedes langsomt, indtil den slog over i en højtidelig og bevægende majestætisk rytme. Det var ikke en triumfmarch hvor man fryder sig over en sejr, men den var en sådan som spilles af kæmper i en hær, der sørger over en kammerats død - så stor og fuld af patos var denne ejendommelige melodi.

Forhænget gled til side, og vi så ind i et stort spejl af sort marmor. Musikken skiftede til en anden rytme, fremdeles højtidelig og af en ubeskrivelig fylde. Men pludselig slog den om i disharmoni. Den blev ujævn i takt og rytme, som om den haltede med usikre trin, snublede og nølede.

Det blev mørkt omkring os. Vi kunne knap se hinandens ansigter. Lyset svandt langsomt bort, og til sidst kunne vi kun se den sortpolerede overflade af det gigantiske spejl, og i dette så jeg billedet af to skikkelser - to af vor ekspeditions medlemmer. De bevægede sig og talte sammen, og omgivelserne blev nu tydelige for mig -det var netop det inferno jeg havde forladt. Den trolddomsagtige musik ophidsede min sjæl til det yderste, og mens jeg betragtede dramaet for mine øjne, glemte jeg hvor jeg var - jeg glemte alt, og det forekom mig at jeg stadig vandrede i helvedes dybeste mørke.

Billederne skiftede; der blev vist os de mangeartede erfaringer som vor forsamlede skare havde oplevet, lige fra det ringeste medlem til vor chef, indtil det øjeblik hvor vi

alle stod på klippe -tinden, med landet liggende under os, og lyttede til hans tale, da han sagde farvel til os.

Det var omtrent som koret i en græsk tragedie; den vilde musik syntes at forklare det hele med enhver variation i de forskellige hændelser. Snart var den trist og sorgfuld, snart triumferende, dernæst i samme åndedrag klagende eller skrigende. Derpå forandrede den sig til en nynnende vuggesang, hvor en eller anden befriet sjæl fandt hvile. Derpå hævdede den sig igen til en støjende melodi for i et nu at dø hen i disharmoniske toner, der lød som fra brudte strenge på et instrument.

Ved slutscenen sank tonerne hen i en mild, klagende melodi af overordentlig skønhed for derefter at dø bort tone for tone. Derpå forsvandt mørket, forhænget gled hen over det mørke spejl. Vi vendte os alle om med et lettelsens suk, idet vi lykønskede hinanden med at vore vandringer i dette mørke land var forbi.

Jeg spurgte min far hvordan dette skuespil gik for sig, om det var en illusion eller hvad?

Han svarede: "Det du har set er en videnskabelig anvendelse. Dette spejl er indrettet sådan, at det kan modtage og gengive de billeder, som kastes på det fra en række tynde metalplader, eller rettere genparten af jordiske metalplader for at bruge det rigtige udtryk. Disse metalplader er så følsomme, at de er i stand til at modtage og opbevare billederne. De optager både lydbølger og billeder.

Da I vandrede om i disse mørke sfærer, var I sat i magnetisk forbindelse med dette instrument, og det hver især oplevede blev overført til en af disse plader, mens jeres sindsbevægelser fik lydbølgerne i musikkens og litteraturens sfære til at vibrere tilsvarende.

Du hører til i kunstens, musikkens og litteraturens sfærer, derfor er du i stand til at se og føle og forstå disse sfærens vibrationer. I den åndelige verden reproduceres alle sindsbevægelser og begivenheder og bliver til billeder, musik og poesi for dem som er i harmoni med hverandre. De åndelige verdener er skabt af sjælenes tanker og handlinger, og derfor danner enhver handling eller tanke sin genpart eller kopi. I denne sfære vil du finde mange ting, som mennesker på jorden endnu ikke kender. Her er mange mærkelige opfindelser, som med tiden vil blive overført til jorden og dér få en materiel form.... Men se! Nu skal I hver modtage en palmegren som belønning for jeres sejr."

I dette øjeblik blev hallens fløjdøre åbnet, og vor stormester trådte ind, fulgt af den samme skare unge mænd, jeg før havde set, men i dag bar hver af dem en palmegren og ikke en laurbærkrans, som sidst jeg så dem.

Da stormesteren havde taget plads under sin tronehimmel, blev vi kaldt hen til ham for hver at modtage en palmegren, og da dette var sket og vi igen havde indtaget vore pladser, sang vi alle i kor en frydefuld sejrshymne, idet vi svingede vore palmegrene i takt til musikken, og vore glade stemmer fyldte rummet med en overjordisk, himmelsk harmoni.

*

Jeg nød nu en lang og rolig hviletid, der havde meget til fælles med den halvvågne tilstand man befinder sig i, når man er for sløv til at tænke på noget konkret, selv om man er fuldt bevidst om sine omgivelser. Efter denne tilstand, som varede et par uger, var jeg fuldstændig restitueret, og jeg mærkede ikke mere til virkningerne af mine vandringer i de mørke sfærer.

Min første tanke var at besøge min elskede for at erfare om hun kunne se mig og opfatte mit nye udseende. Men jeg skal ikke dvæle ved dette besøg; glæden vedkommer kun os. Jeg vil kun sige til læserne af denne bog, at døden ikke afbryder kærligheden

mellem to, der i deres jordiske liv elskede hinanden, og hvor den ene måtte blive tilbage. Døden udelukker ikke muligheden for at to mennesker kan dele sorger og glæder, selv om graven adskiller dem.

Jeg erfarede, at jeg nu var meget bedre i stand til at komme i forbindelse med hende gennem hendes egen mediumitet, så vi ikke behøvede nogen tredjeperson til at hjælpe os. Mine anstrengelser blev hjulpet af hendes blide ømhed og hendes bevidste erkendelse af min nærværelse.

På dette tidspunkt var mit arbejdsområde endnu det jordiske plan og de byer, hvis pendent jeg havde set i helvede. Jeg havde min gerning blandt disse dødelige og de ånder som klumpede sig sammen dér. Jeg skulle indgive deres sind en fornemmelse af, hvad jeg havde oplevet i den mørke sfære nedenunder. Jeg vidste godt, at det var svært at få dem til at forstå, at der ventede dem nogle uundgåelige karmiske følger af de misgerninger de nu begik. Men selv om det kun var lidt jeg kunne udrette, kunne jeg dog afskrække en og anden fra at hengive sig alt for hæmningsløst til egoistiske forlystelser og samvittighedsløs udnyttelse af mennesker der var dem betroet. Ind imellem fandt jeg nogle af de jordbundne ånder, som var knyttet til disse steder, og som jeg kunne hjælpe i kraft af den viden og styrke, jeg havde erhvervet på mine rejser.

Der er altid rigeligt at gøre for dem som arbejder på jordplanet. Ligeså mangfoldigt arbejdet er dér, ligeså meget trænges der til væsener, der vil tage gerningen op med at hjælpe andre, idet der hver time og hvert minut er mennesker der forlader det jordiske liv, og de har brug for al den hjælp de kan få.

Sådan gik der nogle uger, og jeg begyndte nu at mærke den gamle, hvileløse længsel efter at stige til højere sfærer og nå mere, end jeg nu havde nået. Jeg længtes efter at nærme mig den sfære, hvor min elskede ville komme, når hendes jordiske liv var til ende. Kun ved at nå den kunne jeg opnå den usigelige lykke at blive forenet med hende i den åndelige verden, hvor hun hørte hjemme. Når jeg fik sådanne tanker, levede jeg i en stadig frygt for at hun skulle forlade jorden, før jeg havde nået hendes niveau, så jeg derved ville blive skilt fra hende.

Det var denne frygt som fik mig til stadig at stræbe efter at overvinde mig selv, så jeg kunne nå mit mål i rette tid. Jeg var utilfreds med de fremskridt jeg havde gjort. Jeg var nok klar over at jeg havde kæmpet hårdt og overvundet meget og derved havde forbedret mig, men selv om det var sket forholdsvis hurtigt, var jeg endnu plaget af den jalousi og mistanke, som mine tilbøjeligheder og min jordiske erfaring havde samlet om mig. Der var endda øjeblikke, hvor jeg begyndte at tvivle på min elskedes standhaftighed, trods alle de beviser på ægte kærlighed hun havde givet mig. Ja, jeg var bange for at en eller anden i kødet skulle vinde hendes kærlighed fra mig, mens jeg var borte fra hende.

Således stod jeg i fare for at blive en jordbunden ånd på grund af mit uværdige begær efter hele tiden at våge over hende.

Åh, I som tror at en ånd har forandret alle sine tanker og ønsker! Hvad kender I til tilstanden i dette andet liv hinsides graven! Hvis I vidste hvor langsomt vi forandrer de tankevaner vi har skabt i vort jordiske liv, og hvor lang tid de klæber ved os i vor åndelige tilstand!

Selv mens jeg tvivlede og frygtede skammede jeg mig over min tvivl. Jeg vidste hvor uretfærdig den var, men kunne alligevel ikke befri mig for den. Mine jordiske erfaringer havde gjort mig mistroisk, det var noget der klæbede ved mig fra mit køds dage, og det var ikke let at frigøre sig for.

Det var mens jeg befandt mig i denne tilstand af selvpineri, at Ahrinziman kom og fortalte mig, hvordan jeg skulle befri mig fra disse fortidens skygger, der plagede mig. "Der findes," sagde han, "et land, som ikke ligger langt herfra, og som kaldes

Samvittighedens Land. Hvis du vil besøge det, vil rejsen være meget nyttig for dig; for når først dets bjerge og dale er passerede og dets øvrige vanskeligheder overvundne, vil dit jordiske livs sande natur med alle dets fejlgreb klart blive vist dig, og det vil betyde stor fremgang for din sjæl. En sådan rejse vil være fuld af bitterhed og sorg, for du vil da se din fortids handlinger i al deres nøgenhed, nogle du allerede har sonet, men som du ikke har mulighed for at se under samme synsvinkel, som højere intelligenser ser dem.

Det er ikke mange, som kommer fra det jordiske liv, som er opmærksomme på de sande motiver til deres handlinger. For nogles vedkommende varer det år, før de bliver klar over dem. De undskylder sig derfor deres samvittighed. Et sådant land, som jeg her taler om, vil være meget nyttigt for dig. Rejsen må imidlertid foretages af fri vilje, men den vil forkorte dit fremskridt med år.

I dette land er menneskers levnedsløb arkiveret som billeder, der gengiver deres bevæggrunde til de mange fejl de har begået. De afspejles i en vidunderlig åndelig atmosfære, der samtidig viser at de mest ubetydelige årsager kan have de største virkninger, fordi de former ethvert liv og skaber karakteregenskaber, der udspringer af sjælens dybeste gemme. Du vil komme til at gennemgå en hård og skarp selvransagelse, men des mere helbredende for din sjæl vil den være."

"Vis mig det land; hvor det end findes vil jeg derhen," bad jeg.

Ahrinziman tog mig med op på tinden af de slørede og fjerne højder, som jeg kunne se fra mit vindue. Vi så ud over en slette, som var omgivet af en række bjerge langt, langt borte. Da vi havde betragtet panoramaet en tid, sagde Ahrinziman

"På den anden side af disse fjerne højder ligger det vidunderlige land, vi taler om; det er et land, som de fleste ånder har måttet passere, hvis mentalitet har været af en sådan art, at deres samvittighed har tynget dem. De hvis vildfarelser bare har været hverdagsagtige, og som er fælles for så godt som alle mennesker, behøver ikke at gå igennem her. Der er andre måder, hvorpå sådanne ånder kan oplyses om kilden til deres vildfarelser. Dette land er mere nyttigt for sjæle med en stærk vilje, og som er rede til at erkende og frit indrømme, hvori de har handlet urigtigt, så de på den måde kan hæve sig til højere sfærer. Og du hører til dem. Vibrationen i denne sfære vil være alt for stærk for sjæle, der ikke har styrke nok til den alt for hurtige og skarpe afsløring af de synder de har begået. De vil sønderknuzes og overvældes af mismod. Sådanne sjæle må langsomt og gradvis belæres. Men du som har dette stærke sind, den kraftige vilje og modet, vil meget hurtigt stige; for jo mere det går op for dig, hvad årsagen er til at du bærer disse lænker der tynger din sjæl, des hurtigere vil du frigøre dig for dem."

"Vil det tage lang tid at gøre denne rejse?"

"Nej. kun kort tid - to til tre uger efter jordisk målestok; for når jeg skitserer den for dig, ser jeg også billedet af dig, hvor du vender hurtigt tilbage til dette land, og det siger mig at tidspunktet for din afrejse og din tilbagekomst ikke er langt fra hinanden.

I den åndelige verden, hvor tiden ikke regnes i dage eller uger eller tælles i timer, beregner vi efter det mellemrum der er mellem to begivenheder. Og vi ser hvor tæt eller fjernt de givne tidspunkter er fra hinanden. Og så forsøger vi, så godt vi kan, at anvende den jordiske målestok for tiden her i den åndelige verden, selvom den ikke kan måles helt korrekt. **Det vil derfor være tilrådeligt for dem der har venner på jorden, når de forudsiger en eller anden begivenhed, der ventes at finde sted inden for et bestemt tidsrum, at de ikke fastslår det bestemte tidspunkt, da de imødesete begivenheder godt kan variere tidsmæssigt. Og det kan virke forstyrrende på sådanne menneskers sjæleliv, som er særlig modtagelige for meddelelser fra det åndelige plan og gerne vil tro på dem. En begivenhed kan synes meget nær**

forestående, men den kan forsinkes eller opholdes - ja, undertiden kan den helt drejes i en anden retning af en magt, der er stærkere end den der satte den i bevægelse."

Jeg takkede min vejleder for hans anvisninger, og vi skiltes.

Jeg var imidlertid stærkt opsat på at komme videre, og kort tid efter tiltrådte jeg min rejse.

Mine fremskridt gik imidlertid ikke så hurtigt på denne rejse, som det var tilfældet med de foregående rejser, for nu havde jeg taget den fulde byrde af mine tidligere fejltrin og synder på mine skuldre. Og ligesom den kristne pilgrim, der knuges til jorden af sin skyld, sådan var det også med mig. Den syndens last jeg nu bar på, gjorde min vandring og alle mine bevægelser langsomme og besværlige.

Som en rigtig pilgrim bar jeg en grov, grå kjortel; mine fødder var nøgne og mit hoved ubedækket, for i den åndelige verden er det sindstilstanden der skaber klædedragten og omgivelserne. Og jeg havde det som om jeg var klædt i sæk og aske.

De jeg langt om længe var kommet over de fjerne højedrag og bjerge, så jeg foran mig en hvid sandslette -en stor ørken. Her så jeg mit jordiske livs golde gerninger udstrøet som sand og atter sand. Ingen træer, ingen buske, ikke så meget som en gren eller noget der kunne ligne grønt løv var at se. Mit blik flakkede rundt i denne intethed, hvor der ikke fandtes en nok så lille kilde, som jeg kunne forfriske mig ved, eller lidt skygge hvor jeg kunne hvile mine trætte ben.

De sjæle, som havde gennemstrefjet denne ørken i søgen efter det der kunne bringe dem fred - og det var jo formålet med at rejse i dette land, hvor de skulle lutres -havde alle været blottet for sand og uselvvisk kærlighed. Og den selvfornegetelse, som ene kan få en ørken til at blomstre, kan kun skabes af gode og næstekærlige tanker. Ingen, ikke en eneste af de sjæle, der havde været her før mig, havde efterladt sig spor af lidt kærlige følelser mod andre, noget som kunne have skabt en smule vækst i dette ørkenhav.

Der var intet.

Jeg slog ind på en smal sti, der syntes at føre mod højderne på den anden side af ørkenen. Den byrde jeg bar på var nu næsten blevet umulig at bære. Jeg længes efter at kunne lægge den fra mig. Men nej, jeg kunne ikke frigøre mig for den et øjeblik, og det brændende sand fik mine fødder til at svulme op. Hvert skridt var pinefuldt og anstrengende.

Mens jeg vandrede, eller rettere slæbte mig af sted, dukkede billede på billede op fra min fortid sammen med billeder af dem jeg havde kendt. Disse fantomer syntes at svæve foran mig i luften, noget lignende de spejlbilleder ørkenvandrere ser. Det var som tågebilleder, der smeltede ind i hinanden for atter at give plads for andre, som nu trådte frem og skabte nye scener. Og gennem dem alle færdedes de venner og bekendte og fremmede, jeg havde mødt i min tid, og som jeg kendte når jeg så dem. De for længst glemte, uvenlige tanker om dem og de ord jeg havde talt til dem, stod nu anklagende op foran mig. Jeg havde fået andre til at græde, jeg havde sagt grusomme ord der var hårdere end noget slag, alt det jeg havde såret mine omgivelser med mødte mig nu igen. I tusindtal rejste disse hårde tanker og egenkærlige handlinger fra min fortid sig op og anklagede mig. Episoder jeg for længst havde skudt til side, glemt eller undskyldt, rullede forbi mig.

Ville det da aldrig få ende?

Omsider blev jeg så overvældet af alt det der blev rullet op for mig, at jeg brød sammen, gav slip på min stolthed, bøjede mig mod jorden og græd af skam og sorg.

Men se! Dér hvor mine tårer faldt og blev opsugt af det varme sand, voksede der små hvide blomster op. Og hver lille blomst bar i sit bæger en krystalklar dugdråbe. Jeg

følte mig som i et eventyrland, for stedet hvor jeg var sunket sammen, og som jeg havde vædet med mine angrende tårer, blev nu til en lille skøn oase midt i den golde ørken.

Jeg bøjede mig ned og plukkede en buket af disse yndige blomster og gemte dem ved mit bryst. Jeg ville gemme dem som en erindring om dette sted.

Og så rejste jeg mig og vandrede videre. Til min overraskelse så jeg ikke flere billeder.

Pludselig så jeg foran mig en kvinde, der bar på et lille barn. Det syntes at overstige hendes kræfter trods barnets ringe størrelse. Både kvinden og barnet jamrede af udmattelse og frygt. Jeg ilede efter dem og tilbød at bære barnet, for jeg kunne ikke udholde af se barnets forskræmte ansigt.

Kvinden stirrede på mig et øjeblik. Så lagde hun barnet i mine arme. Jeg dækkede det til med min kappe, hvorpå den lille skabning faldt i dyb søvn i mine arme.

Hun fortalte mig at barnet var hendes, men i sit jordiske liv havde hun ikke følt nogen særlig kærlighed til det. Og hun sagde endvidere, at hun slet ikke havde ønsket det barn, og at hun aldrig havde elsket børn. Og da så dette ene barn kom, brød hun sig ikke om det og forsømte det derfor. Da det voksede til, straffede hun det hårdt, spærrede det inde i et mørkt værelse og var på alle måder hård og uvenlig mod det. Da barnet var fem år, blev det sygt og døde. Umiddelbart efter døde hun selv af samme sygdom. Da hun kom over i den åndelige verden, hjemsogte barnet hende, og hun kunne ikke gøre sig fri af det. Til sidst blev hun rådet til at foretage denne rejse sammen med barnet, som hun stadig måtte bære på.

"Og du føler stadig ingen kærlighed til dette stakkels lille menneske?"

"Nej, jeg kan ikke sige at jeg er kommet til at holde af det. Måske vil jeg aldrig komme til at elske det, som mange mødre elsker deres børn. Jeg hører til de kvinder, som aldrig skulle betroes til at være moder. Jeg er ganske blottet for moderlig følelse - endnu da. Jeg holder ikke af barnet, men jeg er ked af at jeg ikke har været venligere mod det. Og nu ser jeg, at når jeg foregav at være pligtopfyldende, og når jeg gav udseende af at ville vejlede barnet og rette dets forskellige fejl blot var en undskyldning for mit eget onde lune og en tilfredsstillelse af mine dårlige egenskaber, når jeg trængte til at få afløb for min vrede. Jeg kan se at jeg har handlet forkert, men jeg kan ikke sige at jeg holder særlig meget af dette barn."

"Og skal du så tage det med dig under hele vandringen?" spurgte jeg, idet jeg fik tårer i øjnene og kyssede det lille forskræmte væsen. I det samme kom jeg til at tænke på min elskede på jorden. Hun ville have været lykkelig for et sådant barn, og hun ville have givet det en mors ømmeste kærlighed. Da jeg kyssede barnet, vågnede det og slog sine arme om min hals og smilede til mig i halvsøvne. Og det var et smil der ville have gået enhver mor til hjerte. Selv om det ikke skete i dette tilfælde, blev kvindens ansigt dog mildere ved det, og hun sagde med en venligere stemme end før:

"Jeg tror ikke jeg skal bære det så længe mere. Det vil snart blive optaget i en sfære for børn, hvis forældre ikke har været gode mod dem, og dér vil det blive plejet af ånder som er glade for børn."

"Det er jeg glad for at høre," sagde jeg.

Derpå traskede vi videre sammen, indtil vi kom til en lille bjerggruppe, hvor der var en vand-dam. Vi satte os ved bredden for at hvile os. Og her faldt jeg i en dyb søvn.

Da jeg vågnede var kvinden og barnet forsvundet.

Jeg rejste mig og fortsatte min vej. Straks efter kom jeg til de klipper, der var rejst af menneskers hovmod og ærgerrighed.

Stien der førte over dem var stejl, hård og stenet og med dårligt fodfæste for vandreren. Jeg følte at her var alt for vanskeligt at gå; men da jeg med besvær klatrede op, måtte jeg erkende, at jeg på en eller anden måde havde lod og del i disse klippers

sammensætning af selvglæde, hovmod og egenkærlighed. Materialet til disse klipper, som jeg åbenbart havde været med til at skabe, var af kræfter jeg ikke kendte sendt til dette sted, hvor jeg nu mødte mit eget værk, og som jeg med grænseløst møje og besvær måtte bestige.

Der er ikke mange af os som kender hemmelighederne i vore egne hjerter. Vi synes ofte, at vores ærgerrighed er langt ædlere end den selvforherligelse, der faktisk får os til at stræbe efter et højere niveau, end det vore medmennesker står på - mennesker som ikke er ligeså vel udrustede til at tage del i kapløbet i livets mangeartede kampe.

Jeg så med skamfølelse tilbage på min fortid, for i alle disse forskelligartede klipper så jeg mine fejltrin og egoisme - faktisk henledte hver nuance i dem på det ene og det andet. Som små symboler lyste mine gerninger mig i møde, og navnlig dem der mindede mig om de mennesker, som jeg for at berige mig havde haft forbindelse med, og som jeg havde bragt lidelser over, uden at min samvittighed i mindste måde havde reageret.

Og mens jeg vandrede på denne stenede sti, der var så vanskelig at gå på, havde jeg kun et eneste ønske: at jeg kunne leve mit liv om, så jeg kunne handle bedre, opmuntre andre hvor jeg havde forsømt at gøre det, hjælpe til hvor jeg havde ødelagt noget.

Jeg havde været så ivrig efter at nå toppen, at jeg aldrig havde været tilfreds med mine resultater - selv ikke når alle standsfæller roste mig og jeg havde vundet en sejr på mine konkurrenters bekostning. Og jeg mente mig også berettiget til at bedømme andre, som studerede den skønne kunst, efter min egen målestok. Jeg kunne ikke se noget fortjenstfuldt i anstrengelserne hos de stakkels mennesker, der forekom mig bare at være børn i sammenligning med de store kunstnere og mestre. Talent og geni kunne jeg beundre og åbent lovprise, men for middelmådigheder havde jeg ingen sympati. Og de middelmådige havde jeg ingen lyst til at hjælpe. Jeg *overså* at disse *svage* evner var som sædekorn, der engang ville vokse op og blomstre.

I mine tidlige dage, hvor heldet var begyndt at følge mig, og før jeg var begyndt at lide skibbrud, havde jeg haft de ærgerrigste drømme. Men i de senere år, hvor sorger og skuffelser havde lært mig i nogen grad at have medlidenhed med andre i deres kampe, havde jeg dog ikke lært at have sand sympati med dem, der var udrustede med ringe evner. Nu erkendte jeg, at det var min mangel på sympati som havde rejst disse høje klipper. Jeg havde selv skabt dem.

Tynget af denne sørgelige erkendelse så jeg mig om efter nogen jeg kunne hjælpe, nogen der var svagere end jeg, og som jeg eventuelt kunne hjælpe lidt på vej. Og det var der pludselig. Lige overfor mig, på den samme sti hvor jeg gik, så jeg en ung mand, der var helt medtagen; det så ud som om han havde mistet alle sine kræfter under bestigningen af klipperne. Også for hans vedkommende var disse hindringer skabt af hans eget familiehovmod og ærgerrighed, og han havde af overmod ofret alle dem der var ham kærest. Han klyngede sig til en klippeafsats, men han var så mat at det så ud som om han kun kunne holde sig fast i et lille stykke tid.

Jeg råbte til ham at han skulle holde fast, og så hurtigt jeg kunne klatrede jeg op til ham. Det lykkedes mig under store anstrengelser at hale ham op til klippens top. Da min styrke åbenbart var dobbelt så stor som hans, var det også muligt for mig at hjælpe ham, og samtidig følte jeg også en lettelse i min samvittighed over de mange svage sjæle jeg havde knust i fortiden.

Da vi nåede toppen og sad et øjeblik for at hvile os, så jeg ned ad mig selv og derefter på ham. De skarpe sten vi var snublet over havde sønderrevet os begge. Men min egoismes tunge byrde var nu væk.

Da jeg så ned ad den sti jeg var klatret op ad, klædte jeg mig på ny i sæk og aske, symbolet på ydmyghed. Og jeg besluttede at gå tilbage til jorden for at opsøge en eller

anden, som jeg kunne være til hjælp. Det var navnlig svage individer jeg ville hjælpe til en bedre forståelse af kunst. Så længe jeg kunne ville jeg nu yde dem al den hjælp jeg kunne med den indsigt jeg havde. Hvor jeg havde rendt en beskeden sjæl over ende, ville jeg nu opmuntre, hvor mit skarpe vid havde såret, ville jeg prøve at læge. Jeg var nu klar over, at ingen skulle vove at foragte en svagere broder eller tage hans forestillinger fra ham, selv om de for en mere ånds - udviklet intelligens syntes små og trivielle.

Jeg sad længe på klippe - toppen og tænkte over disse ting. Den unge mand, jeg havde hjulpet, var gået videre alene. Omsider rejste jeg mig og gik langsomt og eftertænksomt ad en vej, der førte til en dyb kløft, hvorover der var spændt en skrøbelig bro, men foran den var der en høj port, hvor en del ånder ventede. De prøvede på forskellige måder at åbne porten, så de kunne komme indenfor. Nogle prøvede at bruge magt, andre at klatre over muren, og andre igen udtænkte et eller andet trick, der kunne åbne porten. Og når den ene eller den anden havde gjort nogle forsøg, der alle mislykkedes, søgte de andre at trøste de skuffede.

Da jeg ankom, var der en seks syv ånder der trak sig tilbage for at se hvad jeg ville gøre. Det var en stor port, der syntes skabt af et materiale der lignede jern, men jeg var ikke sikker på hvad den virkelig var lavet af. Den var så høj og glat, at ingen kunne forcere den, og så solid at det var umuligt at slå den ind; dertil var den så solidt lukket, at det var umuligt at åbne den. Jeg var fortvivlet over opgaven og spekulerede på hvad i alverden man skulle gøre. Mellem de forsamlede så jeg en stakkels kvinde græde fortvivlet. Hun havde opholdt sig her i lang tid og havde forgæves søgt at åbne porten. Jeg forsøgte at trøste hende og indgive hende håb. Da jeg vendte mig om var porten væk. Den var ligesom smeltet.

Bag os rejste porten sig igen. Jeg blev meget forundret over dette, og kvinden der havde grædt så fortvivlet var også borte. Ved siden af broen stod en gammel, krumbøjet og svag mand. Jeg blev endnu mere forundret, og da jeg atter kom til at tænke på porten, der forsvandt og atter kom til syne, lød en stemme i mit øre:

"Den er de venlige handlingers og tankers port. De som er på den anden side må vente til deres venlige tanker og handlinger er stærke nok til at åbne den. Det var dine tanker og beslutningen om at hjælpe andre der åbnede den - du som sled så hårdt for din unge kammerat på klippen!"

Jeg gik frem til broen, hvor den gamle mand stod. Han bankede på fjeldene med sin stok, som om han følte sig for, og sukkede dybt over sin hjælpeløshed. Jeg var bange for at han skulle falde igennem hullerne i den ødelagte del af broen, og skyndte mig hen for at hjælpe ham over. Men han rystede på hovedet: "Nej, nej, unge mand! Broen er så elendig at den aldrig kan bære vægten af os begge to. Gå hellere til side og lad mig klare mig så godt jeg kan."

"Ved du hvad, du er så gammel og svag at du kunne være min bedstefar, og hvis du går alene, styrter du sandsynligvis igennem på det ødelagte sted. Jeg er ung og kraftig, og jeg skal nok finde en måde at komme over."

Uden at vente på svar tog jeg ham på mine skuldre og bad ham holde godt fast, hvorpå jeg trådte ud på broen. Men hvor han dog tyngede mig! Og broen knagede og gav ligesom efter for vor vægt. På et vist tidspunkt var jeg bange for at vi begge skulle styrte i kløften nedenunder. Hele tiden bad den gamle mig om endelig ikke at slippe ham. Jeg holdt fast på ham, så godt jeg kunne, men nu krøb jeg på alle fire. De vi skulle passere det ødelagte sted, så jeg at der var et stort hul, som man bare havde lagt nogle rådne brædder hen over. Det var en vanskelig situation. Jeg kunne godt have svunget mig over alene, men med en sådan byrde på skuldrene var det næsten håbløst, og - ærlig talt strejfede den tanke mig, at jeg skulle lade ham blive tilbage. Men det var så grusom

en handling mod den stakkels sjæl, at jeg besluttede mig til at løbe risikoen. Den gamle mand sukkede, da han blev klar over hvordan det stod til, og han sagde:

"Du må hellere lade mig blive tilbage. Jeg er for svag til at komme over, og du vil spolere dine egne chancer ved at bære mig. Sæt mig af her og gå videre selv."

Hans stemme lød så sørgmodig og fortvivlet, at jeg ikke kunne tænke mig at lade ham i stikken. Jeg ville gøre et fortvivlet forsøg og bad ham bare holde godt fast. Så greb jeg om den itubrudte bjælke med den ene hånd og foretog et vældigt spring over hullet med en sådan viljestyrke, at vi begge fløj gennem luften.

Og så stod vi begge uskadede på den anden side. Vi var frelst.

Jeg så mig tilbage for at se hvilken ulykke vi havde undgået. Og hvor blev jeg forbavset! Broen var ikke gået i stykker på noget sted; den var så solid at jeg aldrig har set noget så stærkt bygget. Jeg var målløs. Jeg vendte mig om igen for at tage omgivelserne i øjesyn. Og ved siden af mig stod - ikke den gamle mand men Ahrinziman i egen person. Han smilede over min forbavselse og lagde sin hånd på min skulder:

"Franchezzo, min søn! Det var kun en prøve som du skulle bestå. Du skulle åbenbare hvad der bor i din sjæl, og det viste sig at du var villig til at hjælpe en svag gammel mand, selv når dine egne chancer var små. Jeg forlader dig nu, men du vil senere blive stillet overfor den sidste af dine prøvelser, og da vil du få lejlighed til selv at dømme om den tvivl og den mistænksomhed du har næret. Farvel, og lykken være med dig!"

Væk var han.

Og jeg var igen overladt til mig selv. Alene vandrede jeg af sted gennem en anden dyb dal, der lå foran mig.

*

Dalen lå mellem to højdedrag og kaldtes Spøgelsestågernes Dal. Store hvirvler af grå damp svævede frem og tilbage, og det var som om disse tåger dannede mystiske skikkelser, der krøb op langs bjergsiderne og smøg sig omkring mig hvor jeg gik. Jo længere jeg vandrede frem gennem denne hulvej, desto fastere blev skikkelserne, indtil de til sidst lignede levende væsener.

Jeg vidste godt at det ikke var andet end mit jordiske livs tankefostre, der nu formede sig som levende skikkelser. Det var genfærdene fra min fortid, som nu anklagede mig. Den mistænksomhed jeg havde næret, de tvivl jeg havde haft, de uvenlige og stygge tanker jeg havde udsendt - alt dette syntes nu at samle sig om mig for at true mig, drille mig, håne mig. Det var som om de hviskede mig i øret, mens de samlede sig over mit hoved i store skyer af mørke. Da mit liv havde været fuldt af sådanne tanker, omsluttede de mig, indtil de spærrede stien for mig. Det var nogle forfærdelige, hadefulde gespenster der viste sig for mig. Og det var alt sammen mine egne skabninger, som nu mødte mig, så jeg kunne se hvordan jeg havde været.

Sådan var disse tankefostre blevet til, og da jeg nu måtte kæmpe med dem, prøvede de for enhver pris at overvælde mig. Forgæves søgte jeg at slå dem tilbage og ryste dem af mig. De kredsede om mig på samme måde, som min tvivl og mistænksomhed overfor mennesker havde belejret mig i min jordiske tid og havde gjort mig hård og kynisk. Jeg blev grebet af rædsel og kæmpede som en vanvittig mod alt dette, som syntes at skulle trække mig ned i fordærv og elendighed. Og midt i det hele åbnede der sig et dybt svælg, som væsenerne søgte at drage mig hen imod. Jeg kæmpede som en vanvittig for mit liv, men jo mere jeg kæmpede, desto mere syntes mine modstandere at få tag i mig og trække mig hen til svælget. Da skreg jeg højt i sjæleangst om hjælp, og idet jeg

åbnede mine arme var det som om jeg greb fat i en af skikkelserne og slyngede den fra mig.

Da svajede den mægtige tvivlens sky og opløstes som om vinden havde spredt den, og jeg sank overvældet og udmattet sammen i bevidstløshed. Mens jeg lå i denne tilstand havde jeg en kort men dejlig drøm, hvori jeg følte at min elskede var kommet til mig og havde drevet de hæslige tanker bort. Jeg syntes hun knælede ned ved min side og lagde mit hoved til hvile ved sit bryst, som en moder tager sit barn ind til sig. Det var som om jeg mærkede hendes arme omslynge mig og holde mig oppe.

Da jeg kom til mig selv igen, lå jeg stadig i dalen, men tågerne var ligesom rullet bort, og mit liv i tvivl og mistænksomhed var overstået. Jeg lå på en bænk af grønne græstørv for enden af hulvejen, og foran mig så jeg en eng, som gennemstrømmedes af en flod med krystalklart vand. Jeg rejste mig og fulgte floden et stykke vej, hvorefter jeg kom til en smuk lille lund. Mellem stammerne skimtede jeg en dam, og på dens blanke overflade var der et væld af åkander. Der var en kilde ved siden af dammen, og fra den spredtes vandet som små diamanter ud over vandfladen. Over den bøjede sig træer af en vidunderlig skønhed, og højt oppe mellem grenene skimtede jeg den blå himmel.

Jeg gik nærmere for at hvile mig og forfriske mig ved kilden. En kvinde af overjordisk skønhed nærmede sig mig; hun havde en krans af vandliljer om sit lange blonde hår og var iført et fjerlet grønt gevandt. Det var kildens vogtende ånd, og hendes hverv var at hjælpe alle trætte vandrere. Hun fortalte mig i samtalens løb, at hun i sit jordiske liv havde levet i en skov, og her i den åndelige verden havde hun fundet et hjem, der var omgivet af de samme træer, hun havde elsket så højt på jorden.

Hun gav mig både noget at spise og drikke. Da jeg havde hvilet mig lidt, viste hun mig en bred sti, der gik ind mellem træerne og som ville føre mig til et sted, hvor jeg kunne hvile mig en tid. Men hele mit hjerte takkede jeg denne lysets ånd, og efter at have fulgt stien kom jeg et øjeblik efter til en stor bygning, der var omgivet af skovliljer og beklædt med noget der lignede vedbend. Bygningen havde mange vinduer og vidt åbne døre, som bød alle indenfor. Jeg nærmede mig den store port, der lignede en port af smedejern, men ornamenterne forestillede her fugle og blomster og var så livagtige, at de så ud som levende fugle, der havde sat sig her. Mens jeg betragtede porten, åbnede den sig som ved et trylleslag, og jeg gik ind i huset. Her kom en skare ånder i lyse klæder mig i møde og bød mig velkommen; de førte mig ind i et nydeligt værelse, fra hvis vinduer jeg kunne se ud over en græsplæne omgivet af træer, og her fik jeg lov at slå mig til ro.

Da jeg vågnede, så jeg at nogen havde fjernet min pilgrimsdragt og i stedet for lagt min lysegrå kjortel, der nu havde fået tre borter af rent hvidt. Glad og fornøjet iførte jeg mig den, for jeg følte at det hvide var et tegn på at jeg havde gjort fremskridt, da hvidt i den åndelige verden symboliserer renhed og lyksalighed, mens sort repræsenterer det modsatte.

Jeg blev ført til et stort værelse, hvor der var forsamlet en del ånder. De var klædte som jeg, og mellem dem opdagede jeg kvinden med barnet, som jeg havde hjulpet på Samvittighedsnagets og Tårernes Slette. Hun smilte nu mere venligt til barnet og hilste på mig, idet hun takkede mig for den hjælp jeg havde givet hende. Barnet satte sig på mit skød.

Der blev sat et rigeligt måltid af frugt og andre ting frem for os, og vi slukkede tørsten med den åndelige verdens rene vin. Efter en takkegudstjeneste lyste den præsiderende broder velsignelsen over os, og vi tog afsked med hinanden med taknemmelighed i vore hjerter, hvorefter vi vendte tilbage til vore egne hjem.

Kapitel 28

Mit hjem og Arbejde i Morgenlandet

(My Home and Work in the Morning Land)

Det var ikke meningen at jeg skulle blive i Morgendæmringens Land. Mit hjem skulle nu være i Morgenlandets Kreds, og jeg blev derfor ledsaget derhen af nogle venner.

Stedet lå på den anden side af den fredelige sø og de bjerge, bag hvilke jeg plejede at iagttage det dæmrende dagslys, som i Morgendæmringens Land aldrig syntes at blive klarere eller at vokse.

Dette land lå i modsat retning af Samvittighedsnagets Slette.

Her i Morgenlandet erfarede jeg, at jeg havde fået et lille hus for mig selv. Og det havde jeg selv gjort mig fortjent til. Den lille villa, som var såre enkel, var jeg meget glad for. Det var i sandhed et fredfyldt sted. Der voksede grønne træer på hver side, og foran var der udsigt til et grønt bakkelandskab. Men der var ingen blomster, som kunne fryde øjet; dette havde jeg med den fortid, jeg stadig havde besvær med, ikke gjort mig fortjent til. Der var dog en lille skovlilje, der sendte sin vidunderlige duft gennem mit vindue, så mit værelse var fyldt med blomsterduft.

Skovliljen var en gave fra min elskede; den var en åndelig vækst af hendes blide og elskelige tanker, som slyngede sig om mit lille hus, og hviskede om hendes vedvarende kærlighed.

Der var kun to små værelser. Det ene brugte jeg til at modtage mine venner i og tillige som arbejds- og studereværelse, det andet var sovekammer, hvor jeg kunne hvile når jeg var træt af arbejdet på jordplanet. Og i dette værelse var min elskedes maleri indfattet i de roser, som aldrig visnede. Her opbevarede jeg også en hel del af mine småskatte.

Den blå himmel sendte sit rene og klare lys ned til mine øjne, som så længe havde længtes efter at se den.

Det grønne græs og den duftende skovlilje - ja, det var alt sammen så herligt for mig, at jeg har svært ved at beskrive det, træt som jeg var af mine lange vandringer i mørket.

Jeg var overvældet af taknemmelighed og sinds-bevægelse.

En blid hånd vækkede mig af mine tanker, og jeg hørte en kær røst. Jeg så op og fik øje på min far. Åh, hvilken glæde, hvilken lykke følte jeg ikke ved at se ham. Og større blev min glæde, da han bad mig følge med ham ned til jorden for i en vision at vise hende jeg elskede dette hjem.

Når jeg går tilbage i erindringen bliver jeg altid så bevæget ved at mindes de lykkelige timer i dette mit første hjem i den åndelige verden. Jeg var så stolt over at have erhvervet mig det. Mit nuværende hjem er langt finere, min nuværende sfære langt skønnere i enhver henseende, men jeg har aldrig følt større lykke end over dette mit første hjem.

Jeg vil ikke trætte læseren af denne beretning med at skildre alt hvad jeg foretog mig på jordplanet i denne tid, og hvor mange sørgende sjæle jeg fik lejlighed til at opmuntre og lede ind på en bedre vej. Der er en sådan ensformighed i dette arbejde, at et enkelt tilfælde kan gøre det ud for mange.

Tiden går for ånder såvel som for dødelige og bringer stadig nye forandringer og nye fremskridt. Og mens jeg således arbejdede på at hjælpe andre, lærte jeg lidt efter lidt den kunst, som havde været det sværeste for mig at tilegne mig: kunsten at kunne tilgive sine fjender og tilmed give dem den fulde forståelse af, at vi ikke ønsker

dem noget ondt, men tværtimod noget godt og af et oprigtigt hjerte gengælde ondt med godt. Det havde været en hård kamp at overvinde min tørst efter hævn - eller i hvert fald ønsket om at en eller anden straf måtte ramme den, der så dybt havde forurettet mig. Og det var ligeså svært og måske endnu sværere at ønske, at jeg kunne få lejlighed til at gavne denne person.

Gang på gang, mens jeg arbejdede på jordplanet, indfandt jeg mig hos dette menneske, ubemærket og uset. Og når jeg således en tid havde stået ved siden af ham, så jeg alle de situationer hvor vi havde været i forbindelse med hinanden, og da de ikke var behagelige, blev tankerne bitre. I min åndelige kundskabs klare lys så jeg hvor mine fejl havde ligget, og ofte mere klart end min fjendes fejl. Og fra sådanne besøg vendte jeg så tilbage til mit lille hus i Morgenlandet aldeles overvældet af samvittighedsnag og kval, men altid ude af stand til at føle andet end bitterhed og vrede mod den, som havde fyldt min tilværelse med sorg og uret.

Men en dag, da jeg stod ved siden af denne dødelige, blev jeg mig en ny følelse bevidst. Der var noget i mig, der ligefrem fremtvang en følelse af medlidenhed mod denne person, hvis sjæl på sin side var blevet overvældet af et stærkt psykisk pres, der gav sig udslag i medlidenhed med mig ved tanken om vor fælles fortid. Der opstod et ønske hos ham om at finde en måde, hvorpå han kunne befri sig for det samvittighedsnag, der tyngede ham så hårdt.

Der opstod på den måde et ønske hos os begge om at løse op for vore negative følelser og nære gensidige venlige tanker overfor hinanden. Og selv om disse gensidige følelser kun var et svagt ønske om forandring mellem os, så var de dog et første skridt fremad og opad for os begge. Det var spirer der engang kunne vokse op og nedbryde den hadets mur, der skilte os fra hinanden. Og netop i det øjeblik, hvor jeg fik lejlighed til at gavne min gamle fjende, netop i samme øjeblik hvor jeg også havde lejlighed til at skade ham, hvis jeg ville, var jeg bedre udrustet til at overvinde mit had og drage fordel af min sejr over mig selv. Og det blev min hånd, der før havde været løftet til slag, forbandelse og fordærv, som nu var den eneste der kunne hjælpe ham ud af hans vanskeligheder.

Min fjende var ikke klar over min mellemkomst til hans fordel, men han følte at hadet mellem os på en eller anden måde var borte, og at det også var bedst at lade vor kamp mod hinanden fare, når jeg nu var død. Sådan kom det omsider til en gensidig tilgivelse mellem os. Og det bevirkede at de bånd, som så længe havde knyttet os sammen i vort jordiske liv, blev løsnet. *Jeg véd at vi på det jordiske plan ikke mere vil krydse hinandens vej, men netop som i tilfældet med Benedetto vil vore ånder, når vi engang mødes i den åndelige verden, gensidigt kunne bede hinanden om tilgivelse. Først til den tid vil alle bånd være løste, så enhver kan gå til sin egen sfære.*

Kærlighed og had har så store og varige virkninger på vor sjæl, at de længe efter at det jordiske liv er forbi vil hefte sig ved os, og jeg har set mange ånder, som er bundet til hinanden - ikke af gensidig kærlighed men af gensidigt had.

Kapitel 29

Dannelsen af Planeter

(The Formation of Planets)

Da jeg omsider havde lært lektien om selvovervindelse, var mit sind blevet lettet for en stor og tyngende byrde. Og nu kastede jeg mig med fornyet interesse over studiet af den åndelige verden og dens vilkår.

Min ven Hassein mødte jeg ofte i denne periode af mine vandringer, og han hjalp mig til at forstå mange ting, som havde forvirret mig i mit jordiske liv.

Da vi engang sad hyggeligt sammen i mit lille hjem og talte om mange ting, bad jeg ham fortælle mig noget mere om de forskellige sfærer og deres forhold til jorden.

"Udtrykket *sfærer*," sagde han, "bruges om de steder, hvor åndeligt stof omkredser jorden og andre planeter.

Det bruges også om endnu større og mere udstrakte tankebølger, som cirkulerer gennem hele universet. Man kan derfor sige, at der er to slags sfærer, nemlig de som til en vis grad er stoflige og omkredser hver planet eller hvert solsystem, og som er opholdssteder for hver planets åndelige beboere. De er opdelt i kredse og angiver ligesom trin på en stige, åndernes fremskridt.

Den anden slags sfærer er mental - ikke materiel i sine bestanddele, og den hører ikke til nogen som helst planet eller noget solsystem og er lige så ubegrænset som rummet. Den bevæger sig i strømme af tanker, der stadig udvider sig fra det centrale punkt, hvor det menes at Den Højeste findes, og hvorfra disse tankebølger menes at have deres udspring. Jeg kan måske bedre forklare det på en anden måde. **Forestil dig, at der findes en stor sfære af det væsentlige i sjælens intellektuelle evner eller egenskaber, og inddel så denne sfære i kredse, der hver for sig er udspring for alt det, der kan fremme udviklingen og forskønne tilværelsen gennem filosofien, musikken, litteraturen, poesien - alt det som kan forsøde vandringen på udviklingens stige opad mod det guddommelige.**

Man kalder dem almindeligvis sfærer, men jeg synes det er mere korrekt at kalde dem kredse (ringe). Disse intellektuelle kredse er hver for sig et stort drivhjul, som andre små hjul er afhængige af, og hvert hjul har sit eget solsystem, hvorom andre små kredse drejer sig - og så videre i alle størrelser og variationer, der hver er omgivet af sin egen spiral - ring og sit eget system, men de er alle afhængige af den store kraftkilde, det store guddommelige drivhjul.

I den åndelige verden bliver alle, som er knyttet til hinanden ved sympatiens bånd, sammen - uanset kødeligt familieskab. Ånder, der på jorden har været forbundet på den måde, kommer kun på flygtige besøg hos hinanden, hvis sympatiens bånd forbinder dem med hinanden. **Ellers vender alle tilbage til deres egen kreds og sfære, idet de drages mod hinanden af et åndeligt slægtfællesskab i de kredse, hvor de føler de hører hjemme.** Således drages nogle til musikkens sfære, nogle til filosofiens, andre igen til litteraturens osv. Alle drages til de steder, hvor de føler sig hjemme og er i harmoni med deres omgivelser, og hvor fælles interesser af enhver art skaber et lykkeligt samvær og samarbejde. Og det bærer velsignelsen i sit skød, idet alle uhindret kan udvikle de muligheder, der er nedlagt i hver enkelt intelligens.

Centralsolene i alle de uhyre intellektuelle kredse i de mentale sfærer, stråler som lysende magneter. De er prismer der gløder af renhedens og sandhedens himmelske ild og udslynger til alle sider stråler af den højeste kundskab, og i dette lyshav samles de skarere af ånder, der søger at tænde deres sjæls lampe ved kærlighedens og kundskabens glødende arnesteder. Fra dette kundskabens lyshav udsendes til den mørke jord disse ædelstene af sandhed og kærlighed, som gennem alle tidsaldre har oplyst jordens

mennesker om de evige sandheder. De bliver så optaget af enkelte menneske – hjerner, for atter at udsendes til masserne. Men i massernes mørke bliver de evige sandheder splittet ad, så jordens mennesker i dag lever i vildfarelse om det lys, der har sit udspring i Lysenes Fader, som er kærlighed. Og de ånder, som står på de høje udviklingstrin, er dem som er nærmest centralkraften fra det høje, og som er disse stjernelignende centres blændende lys.

De intellektuelle og moralske evners store sfærer, kan man kalde universelle sfærer, og de andre, som omgiver planeterne, kan kaldes planetariske sfærer. De første består af tanke- og sjæleessens, de andre af forskellige grader af spiritualiseret stof," sluttede han.

"Og hvordan vil du da beskrive skabelsen af en planet og dens sfærer?"

"Man kan sige at skabelsen af en planet begynder, når den afkastes fra modersolen som en tåget masse af ild - damp. På dette stadium udgår der fra den en stærk magnetisk kraft, der tiltrækker de små stofpartikler, der svæver i rummets æter. *Man har hidtil ment, at der ikke fandtes sådanne materielle atomer i planetens atmosfære, men man er ikke klar over, at atomerne simpelthen består af endnu mindre partikler.* Jorden er kun som et sandkorn i forhold til lyshavet, og disse atomdele findes overalt i rummet; først senere bliver de af planetens tiltrækningskraft samlet til atomer, som dem der svæver som støv i jordens atmosfære; de er ikke blot usynlige for øjet men også for videnskaben. (I teosofien kaldes de urstoffet).

De er i sandhed æterbestemte og er blevet den første grad af åndelig materie som følge af den sum af sjæleessens, som er blevet forenet med grovere elementer. Ved at blive tiltrukket af embryo - planetens glødende masse, bliver disse atomer så tæt blandet sammen, at de mere æteriske elementer presses ud og forsvinder i rummet igen, efterladende den faste, grove del til dannelse af klipper osv. ved den bestandige tiltrækning af nye atomer og den nødvendigvis således skabte forøgelse af trykket. Disse uratomer er evige og ligeså uforgængelige som alle de andre elementer der danner universet, og de absorberes og bortstødes på ny af planet efter planet, når disse passerer gennem de forskellige stadier af eksistens og udvikling.

De stofflige atomer kan klassificeres under tre hovedgrupper, og hver af dem kan igen deles i et uendeligt antal grader af tæthed, der udgør de forskellige grader af forædling, hvortil de er nået. De tre hovedgrupper kan benævnes som planetarisk stof, åndeligt eller sjæleomgivende stof, der ikke er synligt for det fysiske øje, og endelig sjæleessensen; denne sidste er så fin, at jeg ikke kan give dig en beskrivelse af dens natur. Det laveste og tætteste stof er de mineralske substanser som jord og sten er dannet af; de afkastes som støv i atmosfæren og reabsorberes ustandselig for at omdannes til planter osv. i den proces, der foregår overalt i naturen. Mellemgraden mellem mineralerne og planterne er den fluidiske, hvor de mere faste partikler holdes i opløsning i de forskellige kemiske luftarter de består af. Den anden grad af stof er det vegetabiliske liv, som næres af den tætte materie i forbindelse med den fluidiske. Sådan kommer vi gennem uendelige grader af jordisk stof fra det laveste til det højeste, nemlig kød og ben. Uanset om det beklæder menneskesjælen eller dyret, udgør det den højeste grad af jordisk stofflig udvikling.

Den anden eller åndelige grad af stof er, som jeg har sagt, blot en æterisk udvikling af stoffets første, jordiske form, mens sjæleessensen er begges livgivende princip, uden hvilket de to første former af stof ikke kan eksistere.

Det er en del af loven, at de to første klasser af stof skal beklæde det højere sjæleprincip; hvis det ikke sker mister de deres kraft og opløses i elementære dele igen. Sjælematerien er den eneste, som besidder nogen permanent identitet. Den er det sande Selv, eftersom den ikke af nogen magt kan opløses eller miste sin individualitet. Den er det virkelige liv i hvilken som helst lavere form for stof, og den forandrer og omdanner

dette lavere stof til lighed med sig selv. Sjæleessensen findes i enhver livs - type fra det mineralske gennem det vegetabiliske til mennesket, som er den højeste type i dyreriget, og enhver af disse typer er egnet til udvikling til den højeste eller himmelske form, hvor som helst den findes i en planets eller et solsystems sfære.

Da vi altså kan gå ud fra, at enhver ting har en sjæl af en højere eller lavere type, bør det ikke vække bekymring i nogen dødeliges sind, når vi meddeler, at der er planter og blomster, sten og ørkener, dyr og fugle i de åndelige verdener. De findes der i deres spiritualiserede tilstand og bliver mere æteriske efterhånden som de skrider højere op i overensstemmelse med den samme lov, som styrer menneskets udvikling. Når en plante dør eller den faste klippe er opløst til støv eller smeltet og opvarmet til gas, går dens sjæleessens, dens tilhørende åndelige materie, over i den åndelige verden til den sfære, som den er nået til i sin udvikling. De stofflige dele af den absorberes af jorden, og de finere partikler føler mindre af jordens tiltrækning og svæver derfor længere bort fra den. I de tidligere stadier af en planets liv er det således, at hvis den kun er i besiddelse af en lille del sjæleessens og en stor del tung materie, afkastes den i sfærer der er længst borte fra dens sol; den er meget materiel og udviklingen af dens åndelige beboere er meget lav.

På dette tidlige stadium har planteriget, såvel som dyreriget og menneskeriget, en grovere form for sjæleliv, idet de mangler den finhed og skønhed, som de senere får når evolutionen skrider frem. Så forandres vegetationen gradvis, dyrene udvikles og menneskeracerne bliver mere højtstående og fuldkomne, og som en konsekvens heraf bliver de i åndelig tilstand afkastet til højere sfærer. Under de første stadier af en planets liv eksisterer der næppe nogen sfærer; de kan sammenlignes med en kegles form, hvor den smalle ende er den højeste sfære, og den brede del – på grund af planetens beboeres lave udvikling - er som den brede del af keglen. Efterhånden som planeten udvikler sig ved sine beboere, vokser sfærerne i størrelse og antal; de højere begynder at danne sig, idet keglens top trækker sig bort fra planeten hen mod solen.

Således er sfærerne dannet under og over planeten ved den konstante indstrømning af de atomer, der afkastes fra moderplaneten. På et vist tidspunkt i dens historie sker det, at menneskenes intellektuelle og selviske egenskaber er mere udviklede end deres moralske og uselviske sind, og så bliver de lavere sfærer større end de højere, og det kan man kalde de mørke tids aldre i planetens historie, hvor undertrykkelse og begær og grusomhed kaster sin skygge over menneskeheden.

Men efterhånden som tiden går, bevirker den evige lov, der driver altings udvikling frem, at de højere og lavere sfærer bliver lige i udstrækning og antal. Så ser vi at der er balance mellem de gode og onde kræfter, og den periode kaldes meredianen i planetens liv. Så følger en periode hvor keglen ved menneskehedens gradvise forbedring bliver vendt om, idet jordplanet igen bliver den smalle ende af keglen på grund af at de lavere sfærer krymper sammen og forsvinder, mens de højere stiger mod den højeste sfære, og planeten selv skrumper ind, indtil alle de grove stofpartikler afkastes fra den, og den ophører med at eksistere; dens atomer svæver umærkeligt bort og absorberes af andre planeter, der er under dannelsesproces.

Så vil denne planets sfære sammen med dens beboere overgå til de store sfærer i solsystemet, og dens beboere vil blive optaget dér på samme måde som alle andre åndelige samfund, når deres planeter er ophørt med at eksistere. Men de planetariske samfund vil beholde deres særpræg og individualitet, på samme måde som de forskellige nationer på jorden har deres nationale særpræg. Endelig går alle gradvis ind i solsystemets store nation. **Så gradvise og langsomme og umærkelige er disse udviklingsprocesser, og så uhyre lange er tidsperioderne før de når fuldkommenheden, at man må tilgive mennesker på jorden, som har svært ved at**

fatte de forandringer der finder sted.

De forskellige planeter har ikke samme varighed; deres størrelse og placering i solsystemet såvel som andre årsager gør at de varierer i udvikling, men i store træk sker den på samme måde, idet det stof, hvoraf hver planet består, ikke har nogen kemisk substans som ikke også findes i større eller mindre grad hos de andre. På den måde er vi i stand til at forstå jordens tilblivelseshistorie når vi sammenligner os med de planeter der ér omkring os."

"Hvis vore sfærer absorberes af vort solsystem, vil vi da som individualiteter gå op i solsystemet?" spurgte jeg.

"Nej, ikke helt. Sjælens individualitet kan hverken forandres eller ødelægges. Ganske vist er den kun en lidenhed i verdenssjælens store ocean, men den er dog en distinkt enhed, da enhver sjæls personlighed i virkeligheden er dens ego.

Det er netop denne individualitet, og det umulige i at opløse eller tilintetgøre sjælen, som konstituerer dens udødelighed, og som adskiller den fra al anden materie. Og det er dette som gør det så svært at forklare eller analysere dens natur.

Du er et medlem af Håbets Broderskab, men alligevel beholder du din individualitet, og sådan er det også med sjælen i al evighed, ligegyldig hvilke vilkår den kommer ud for. **Prøv at forestille dig et legeme, der er så let at den fineste damp er tung i sammenligning med det - et legeme der er i besiddelse af en sådan sammenhængskraft, at det er umuligt at opløse det i partikler. Det har en modstandskraft overfor alle materielle eller åndelige former for materie, som står overfor damp. Forestil dig det, så vil du forstå hvorfor du som ånd kan passere gennem solide døre og tykke mure af jordisk materiale, og hvorfor en højere ånd end du, - med samme lethed kan passere gennem disse vægge af åndeligt materiale som omgiver os her.**

Jo mere sjælen er frigjort fra groft stof, jo mindre kan den bindes af noget element, og desto større bliver dens magt, for det er ikke sjæleessensen, men dens tætte hylster, der kan bindes til eller fængsles af jorden eller i sfærerne. De jordiske huses vægge er nu ikke mere nogen hindring for dig. Du går igennem dem med samme lethed, som dit jordiske legeme gik gennem tåge. Tågens tæthed kunne være ubehagelig for dig, men den kunne ikke standse din gang."

"Jeg forstår på dig, at hver type sjælessens har sin egen individualitet, men mener du også at et dyrs sjæl kan overgå til et menneskes og omvendt?"

"Absolut ikke. Vi antager at hver sjæletype kan udvikles til den højeste grad af fuldkommenhed. *Men menneskesjælen, der er den højeste type af alle, er i stand til at nå den højeste udvikling, nemlig det vi kalder englenes udviklingstrin eller de meget fremskredne væseners.* Engle er sjæle som har passeret fra de laveste grader af menneskeligt planetarisk liv gennem alle dets sfærer til de har nået solsystemets himmelske sfærer eller himlens himmel, som er ligeså højt hævet over vores planetariske sfæres himmel, som denne er hævet over planeten selv. Vi tror at sjælen vedblivende vil stige ligesom i spiralringe, der stadig udvider sig, indtil den til sidst har nået universets centrum, men om vi da, når vi når dette vore længsels højeste mål, vil finde, at dette kun er et punkt, der kredser rundt om et endnu større centrum, det kan jeg ikke udtale mig om. Men min egen opfattelse er, at vi skal passere gennem centrum efter centrum, stadig forblivende dér gennem millioner af år, til vor længsel igen driver os til højder der ligger ligeså højt over os igen. Jo mere man tænker over det, des mere umådeligt og ubegrænset bliver det. Hvordan kan vi nogen sinde bare strejfe håbet om

at se en ende på vore vandringer gennem alt det, som ingen ende har og ingen begyndelse har haft. Og hvordan kan vi nogen sinde danne os et klart begreb om dette højeste væsen, som vi anser for at være kosmos' almægtige hersker, når vi ikke engang kan fatte storheden i hans skaberværk?"

Kapitel 30

Materialiseringen af Ånder

(Materialization of Spirits)

Da vi en anden gang talte sammen, spurgte jeg Hassein om hans mening om de spiritistiske fænomener, som jeg naturligvis var dybt interesseret i, specielt vedrørende materialisation, som jeg gerne ville vide alt om.

Hassein svarede: "Det kan være på sin plads at belyse den fulde betydning af atomteorien, som giver en forklaring på stoffets passage gennem stoffet. Der er mange mennesker som ikke har ofret det en tanke, og som heller ikke bryder sig om at se det forklaret som en enkel sag, at delingen af stoffet er så uendelig, at selv det støvgran, vi ser svæve i en solstribbe, består af et uendeligt antal mindre partikler, som tiltrækkes og holdes sammen af de samme love, som styrer klodernes tiltrækning og frastødning.

Det er kendskabet til disse love, som giver ånderne magt til at bruge sådanne atomer til eget brug, når de fremkalder de manifestationer, man kalder materialisationer, og som de der studerer spiritismen er fortrolige med. De ånder der ønsker at materialisere sig, bruger de dertil egnede atomer. Stoffet hentes fra atmosfæren, som er vrimplende fuld af det materiale de skal bruge til formålet, men også fra de emanationer der udgår fra mænd og kvinder i den spiritistiske kreds. Disse atomer bliver i kraft af åndernes vilje dannet i den skikkelse deres jordiske legemer havde, og de bliver holdt sammen af en kemisk substans, der i større eller mindre grad findes i alle levende tings legemer. Hvis jordens kemikere kendte til det, kunne de uddrage dette kemikalium fra ethvert levende væsen i naturen og opmagasinere det til senere brug.

Denne substans eller essens er i virkeligheden den hemmelighedsfulde livs - eliksir. Og det har til alle tider været videnskabsmænds ønske at opdage hemmeligheden ved at kunne uddrage og opbevare disse kemiske stoffer, som de vidste måtte findes i naturen. De er imidlertid så fine og æteriske, at ingen dødelig endnu har været i stand til at finde denne essens og gøre den til genstand for undersøgelse, så den kunne analyseres, selvom den har været kendt og klassificeret under betegnelsen "magnetisk aura". Den findes i solens livgivende stråler, men hvem kan opsamle dele af solens stråler og opbevare dem i flasker? Kundskaben findes dog hos fremskredne væsener, og når verden engang er længere fremme i udvikling, vil kendskabet til processen blive givet menneskene, på samme måde som elektriciteten blev opdaget og udnyttet på forskellig måde, noget som i tidligere tider blev betragtet som trolddom.

Der er væsener i de højere sfærer, som er i stand til at skabe sig et fysisk legeme uden hjælp fra noget medium. Deres kendskab til kemiens love og deres egen vilje kan uddrage den substans fra jordens atmosfære, som er nødvendig. Det menneskelige legeme er jo en kombination af alle de materialer der findes på jorden og i dens atmosfære, og der behøves kun et kendskab til sammensætningen for at kunne skabe et legeme, der ligner det jordiske menneskes. De kan således iføre sig det efter

behag og holde det sammen i kortere eller længere tidsrum.

Alt dette er endnu ukendt undtagen i de højere sfærer; der kræves nemlig en meget høj åndelig udvikling før man kan forstå alle detaljer og de mangfoldige naturlove, som sagen omfatter. De gamle havde ret når de hævdede, at de kunne skabe et menneske. De kunne skabe det og endda til en vis grad believe det med det astrale og lavere livsprincip, men de kunne ikke vedblivende opretholde dets liv på grund af den store vanskelighed, der var forbundet med at samle dette lavere livsprincip. **Og når de havde dannet det på kunstig måde, var det blottet for intelligens og fornuft, egenskaber der udelukkende tilhører sjælen.** Et kunstigt legeme kunne tjene som klædedragt for en ånd eller sjæl, der kunne bruge det til at samtale med mennesker i kortere eller længere tid i kraft af åndens magt til at holde dette hylster sammen i komplet stand. De gamle kunne således uden tvivl efter forgodtbefindende, forny *deres legemers materielle* klæder og virkelig leve på jorden i ubegrænset tid - eller de kunne opløse dem og færdes på deres eget plan, samt rekonstruere dem når det passede dem.

Der er en vældig bevægelse i gang i den åndelige verden i den hensigt at udbrede kundskaben om alle disse ting. Der arbejdes på den af både inkarnerede og diskarnerede. Og den gejstlighed i kirkernes og templernes verden, som vil modsætte sig kundskaben herom, kan måske for en tid kæmpe mod bevægelsen, men den vil kæmpe forgæves. Den kraft der udsendes er for stærk. Mennesker drives ind på kundskabens veje fra alle sider og samler sig foran dørene til kundskabens rige. Og før eller senere vil dørene sprænges.

Ingen kan undertrykke kundskaben. Den er enhver sjæls fødselsret. Den kan heller ikke gøres til nogen klasses ejendom. Så snart mennesket begynder at tænke, vil det søge efter viden og næres af de krummer der falder på dets vej. Og det er sikkert bedre at oplyse om den omhyggeligt og skønsomt valgte kundskab, så den kan blive tilegnet, end det er at undertrykke ønsket om at komme i besiddelse af den, så den tørstende sjæl selv må finde den frem i vildfarelsernes affaldsdyng.

Menneskeslægten skrider evigt fremad, og man skal ikke bruge barnets formynderskab på den opvoksende ungdom. Den kræver frihed, og den vil engang rive sig løs af de snærende bånd, så den kan vandre ad kundskabens vej så langt den ønsker og formår. Er det da ikke godt at slægtens vise kommer denne tørst efter lys i møde ved at åbne enhver kanal til kundskabens rige og derved give tidsalderens visdom en sådan form, at den lettest kan begribes og tilegnes?

Denne planet er kun en prik i universet, og den videnskab den sidder inde med svarer til den plads den optager i rummet. Hver time kræver at det menneskelige sinds horisont udvides ved hjælp af de kilder, som nye kundskaber og lys alene er i stand til at yde. Dog ikke sådan at forstå, at alt gammelt skal kasseres, hvor den nye kundskabs lys er for skarpt for sjæle, der i åndelig udvikling ikke kan tilegne sig det. Men selv om dette er rigtigt, bør modstanderne af kundskabens udbredelse ikke frit og uhindret fare frem med deres undertrykkelse."

Kapitel 31

Hvorfor Sfærerne er Usynlige - Åndsfotografier

(Why the Spheres Are Invisible - Spirit Photographs)

"Og nu er der noget andet, Hassein, som jeg vil spørge dig om. Jeg har ofte hørt mennesker på jorden sige, at de gerne vil vide, hvorfor de ikke kan se sfærerne omkring jorden - hvis de altså eksisterer - og hvorfor de heller ikke kan se de ånder, som siges at befinde sig i samme værelse som de selv. Folk er naturligvis ikke altid tilfreds med at få at vide, at det er fordi de ikke er klarsynede eller har sjælesyn. De ønsker en tydelig forklaring. Jeg er selv en ånd, og jeg ved at jeg eksisterer, og det er også tilfældet med min bolig. Men jeg kan ikke besvare spørgsmålet. Kan du?"

Hassein lo. "Jeg kunne give dig mange lærde forklaringer, men hverken du eller disse dødelige, som er ude af stand til at se ånderne, vil blive meget klogere af dem. Jeg vil hellere svare dig uden tekniske forklaringer. **Dødelige kan også se de afdøde.** Prøv at tænke tilbage i dit jordiske legeme, hvor du var ude af stand til at se ånder. Lad os sammenligne det materielle og åndelige syn med to øjne. Det ene kalder vi det venstre, det andet det højre, og lad så det venstre repræsentere det materielle syn og det højre det åndelige. Antag nu at du står med ryggen mod lyset og holder pegefingern for det højre øje, hvor den alene kan ses af dette øje, idet det venstre kun ser væggen foran dig.

Luk så det højre øje, og fingeren er usynlig - alligevel er den der, kun ikke i synslinjen for det venstre øje eller det materielle syn. Luk nu begge øjnene op på en gang, og se din finger; du vil sikkert se den, men på grund af en besynderlig optisk illusion ser den ud som om den var gennemsigtig. Den ligner skyggen af en finger, idet væggen ses gennem den, og den kan lignedes med en spøgelsesfinger, skønt du véd at den er virkelighed.

På den måde kan du forestille dig, hvordan et menneske, som bruger sit materielle syn, ikke kan se hvad der kræver klarsyn. Og du kan forestille dig hvorledes et menneske, som har sit materielle syn og åndelige syn åbent på samme tid, kan se en ånd, men med samme gennemsigtige udseende som din finger netop nu havde. Dér har du den populære opfattelse af *spøgelset En klarsynet der betragter en åndelig genstand med det åndelige syn, kan lukke sit materielle syn ved en viljesakt.* Derfor ses den åndelige genstand som en absolut virkelighed, omtrent som om en materiel finger viser sig når den ses alene af det materielle øje.

Det er de færreste mennesker der véd, at deres materielle syn afhænger af de materielle atomer, der fylder jordens atmosfære, og uden disse atomer ville der ikke været noget lys at se ved.

Om natten kan de dødelige se stjernerne, endda sådanne fjerne som ikke er sole, fordi de er materielle genstande, der reflekterer sollyset. Om dagen er stjernerne der stadigvæk, men den umådelige masse af materielle partikler i jordens atmosfære, der er belyst af solstrålerne, skaber en så tæt atmosfære af lys, at stjernerne ikke længere er synlige for øjet. Hvis man derimod steg uden for atmosfæren, ville stjernerne være synlige ved middagstid, fordi den omgivende æter i rummet, der er fri for sådanne partikler, er ganske mørk. Her er der intet der kan reflektere sollyset.

De små partikler, der stadig kastes ind i atmosfæren af jorden selv, er kun større og grovere atomer, der indeslutter eller drejer sig rundt om disse små åndelige frø. Det er de sidste der danner en åndelig atmosfære omkring jorden og reflekterer de åndelige elementer af solens lys. **Denne åndelige atmosfære er kendt som astralplanet og har samme tæthed i forhold til astrallegemerne, som den materielle atmosfære har til de dødeliges legemer.** Og lyset fra solens åndelige elementer, der reflekteres af disse

åndelige partikler, er astralplanets lys, hvorved astrale ånder ser, da jordens materielle atmosfære er usynlig for dem, ligesom den åndelige atmosfære er usynlig for de dødelige. Er det så ikke let at forstå, at der eksisterer sfærer rundt om jorden mellem mennesket og solens materielle hylster, uden at de er i stand til at se dem? De åndelige sfærer og deres beboere er sikkert mere gennemsigtige og uopfattede for den dødeliges syn, end hans finger viste sig at være. **Alligevel eksisterer de og er af en ligeså håndgribelig virkelighed som din finger; de er kun usynlige på grund af det syn der er begrænset til materielle ting."**

Kapitel 32

Gennem porter af guld – Min Mor – Mit Hjem i Landet af Den Lyse Dag – Jeg genforenes med Benedetto

(Through the Gates of Gold - My Mother - My Home in the Land of Bright Day - I Am Joined by Benedetto)

Jeg blev aldrig træt af at se skyerne svæve over himlen og forme sig efter mine tanker. Efter at jeg er kommet til den anden sfære, har min himmel altid haft skyer svævende omkring. Yndige, lyse skyer, der er som hvid uld og danner sig i tusinder af former og antager de skønne farvenuancer, undertiden regnbuefarvede, undertiden af den mest blændende hvidhed, for atter at forsvinde. Det er blevet fortalt mig af nogle ånder, at de aldrig ser en sky på deres himmel, den er altid ren og klar. ***Og det er sikkert sådan i deres lande, for i den åndelige verden danner vore tanker og ønsker vore omgivelser.*** Det er fordi jeg elsker at se skyer, at jeg selv skaber dem. Jeg ser på min himmel, somme tider skjuler den, til andre tider mildner den sin skønhed og får mig til at bygge luftkasteller.

Nogen tid efter at jeg havde fået mit lille hjem i Morgenlandet, begyndte jeg at se noget i horisonten der lignede et ørkenens fatamorgana. Det var tydeligt og helt livagtigt, og derefter blegnede det og forsvandt, mens jeg stirrede. Det var en yndefuld æterisk port, som lignede guld - sådan som indgangen må være til et eller andet fe (gudinde-) land. Der flød en klar strøm af vand mellem mig og denne port. Træer så skønne, at ord ikke kan beskrive dem, bøjede deres løvrige grene over den skinnende port og slyngede sig langs dens sider. Visionen viste sig atter og atter for mig, og mens jeg en dag sad og stirrede på dette vidunderlige syn, stod min far ved siden af mig. Men jeg anede det ikke.

Da rørte han ved min skulder og sagde: "Franchizzo, denne gyldne port indbyder dig til at komme nærmere. Gør det. Tag den rigtig i øjesyn. Den er indgangen til den højeste kreds i denne anden sfære, og det er inden for denne port at dit nye hjem står beredt til dig. Du kunne for længe siden være gået gennem porten, hvis ikke kærligheden til dit lille hjem her havde holdt dig tilbage. Men nu vil det være godt for dig at tage af sted og se, om ikke det nye lands vidundere vil fryde dig endnu mere. Jeg befinder mig som du ved i den tredje sfære, og den vil endnu være over dig, men jo mere du nærmer dig, desto lettere kan jeg besøge dig. Og i dit nye hjem kan vi ofte være sammen."

Jeg blev så glad overrasket, at jeg lige i øjeblikket ikke kunne svare. Det forekom mig helt ufatteligt, at jeg kunne gå igennem denne port, men på min fars råd forlod jeg

mit lille hjem. Det var ikke uden vemod jeg tog afsked med det, for jeg bliver altid knyttet stærkt til de steder, hvor jeg har boet længe, men nu begav jeg mig så af sted til det nye land. Porten strålede i en underfuld glans for mig hele tiden, men den svandt ikke bort, som andre porte havde gjort.

*På de åndelige planer er overfladen ikke rund som på jordens kugle, og man ser ikke genstandene i horisonten forsvinde på samme måde som på jorden; himmel og jord mødes heller ikke her i det fjerne; derimod ser man himlen som en uhyre trønhimmel over sit hoved, og alt synes at ligne hængende landskaber, der har en skønhed, som ingen jordisk kan gøre sig forestillinger om. Og når man ser et sådant nyt land med dets bjerge udbredt for sig, er der altid i horisonten flere bjerge og nye lande, der ligger højere end det man har nået. Således kan man se ud over de lande og landskaber man har passeret. De ligger ligesom i terrasser, hvor den ene fører til den anden, og den ene mindre skøn end den foregående efterhånden, som man når til planet der omgiver jorden, indtil man til sidst når selve den fysiske jordklode. Hinsides den ligger - for de ånder hvis syn er så udviklet at de kan se - de terrasseformede lande der fører ned til helvede. **Sådan går den ene kreds over i den anden i sfære efter sfære, men mellem dem er der en skranke af magnetiserede bølger, som driver dem tilbage, der fra en lavere sfære forsøger at passere dem. Dette kan nemlig ikke ske, før de er i harmoni med den højere sfære.***

I løbet af min rejse gik jeg gennem de gyldne porte mellem adskillige kredse i denne anden sfære, hvis byer og opholdssteder ville have fristet mig til at blive dér, hvis jeg ikke havde været så interesseret i at se det eventyrland, som nu var mine forventningers mål. *Jeg vidste dog, at jeg på ethvert tidspunkt kunne standse og udforske disse mellemliggende lande, idet en ånd, hvis han ønsker det, altid kan betrede den underliggende vej, som han én gang har gået.*

Omsider nåede jeg toppen af den sidste bjergkæde, der var mellem mig og den gyldne port, og jeg så ud over et vidunderlig skønt landskab. Vinden bevægede træernes løvrige kroner ligesom en velkomst til mig. Foran mig lå den skinnende flod, ved hvis bredder der voksede blomster af en skønhed og med en duft jeg ikke kan beskrive. Og på den anden side af floden så jeg den gyldne port. Med en voldsom følelse af glæde kastede jeg mig i floden og svømmede over på den anden side. Det friske vand lukkede sig over mit hoved, mens jeg dukkede og svømmede. Min klædning var drivvåd da jeg steg op på den modsatte bred, men et øjeblik efter var den tør. Jeg så ned ad mig selv og blev meget overrasket. Den grå kjortel med de tre hvide kanter bar jeg ikke mere; i stedet for havde jeg fået en blændende hvid med en gylden kant og et gyldent bælte. Min sjæl blev opfyldt af glæde og taknemmelighed. Jeg betragtede min klædning:

Ved håndleddene var ærmerne fæstnede med gyldne spænder, og på samme måde var der gyldne spænder ved halslinringen; alt var i harmoni med de gyldne farver over den hvide dragt. Jeg kunne næppe tro mine egne øjne, jeg stirrede og stirrede på mig selv i salig glæde, og med en fryd, der fik mit hjerte til at banke, nærmede jeg mig med andagt den gyldne port.

Da jeg greb om håndtaget, gled porten op, og jeg stod på en vej der var omgivet af træer og buske, urter og blomster der sendte mig en vellugt i møde. Ja, det var som om alt bag denne port tog mig i sin favn og varmede mig helt ind i min sjæl. **Intet, intet af det jeg her erfarede kan beskrives.** Det skal opleves.

Træernes bøjede deres grene mod mig, som om de var levende, sjælfulde skabninger der bød mig velkommen.

Blomsterne syntes at nikke til mig, som om de vidste at jeg elskede blomster. Græsset, som min fod trådte på, var af en dyb, fløjelsagtig grøn farve, og himlen over

mit hoved var ren og blå. Og lyset, der strålede fra denne vidunderlige himmel, klædte træer og buske og blomster i purpur og dannede solpletter på vejen og i skovbunden under træernes kroner. Langt borte skimtede jeg blå bjerge og under dem en indsø, hvori de spejlede deres tinder. På søen så jeg mange små øer, der var prydet med træer og buske, så de lignede buketter der spejlede sig i søen. Ind imellem dem sejlede sjæle, klædt i dragter af alle farver, i små både. Alt dette, som lå udbredt for mine øjne, havde en vis lighed med Sydens skønne solrige lande, og dog var det så forandret, fordi det var rensset for al synd.

Da jeg gik op ad vejen, kom en skare sjæle mig i møde og hilste mig velkommen, og blandt dem genkendte jeg min far og mor, min bror samt en søster og mange af mine venner fra ungdomstiden. De bar florlette dragter af rød, hvid og grøn farve. De vinkede til mig og spredte blomster på min vej da jeg nærmede mig, og de sang mit hjemlands smukke sange. Det var en velkomst så gribende, at jeg ikke kan sammenligne den med noget.

Jeg var overvældet af lykke over al den kærlighed, der strømmede mig i møde, for jeg bar endnu i min erindring bevidstheden om mine synder, da jeg vandrede på jorden, og derfor syntes jeg ikke at jeg havde gjort mig fortjent til al den kærlighed der blev vist mig.

I disse herlige omgivelser søgte mine tanker til jorden til hende der var mig dyrebarest af alle mine kære. Og jeg tænkte: Ak, om hun bare var her og kunne dele min lykke med mig, netop hun hvis uselviske kærlighed jeg kan takke for at jeg er her nu. Idet disse tanker bemægtigede sig min sjæl, så jeg pludselig hendes skytsånd ved min side. Han bar hende halvt sovende og halvt bevidstløs i sine arme. Hendes klædedragt var fra den åndelige verden; den var hvid som en bruds og skinnede af diamanter, der lignede dugdråber. Jeg vendte mig om og trykkede hende til mit hjerte, og ved min berøring vågnede hendes sjæl, og hun smilede til mig. Jeg præsenterede hende for min familie og mine venner som min forlovede. Hun vandt dem alle med sit indtagende og hjertelige smil. Hendes skytsånd trådte nu til og kastede en blændende hvid kappe over hende, hvorpå han løftede hende op i sine stærke arme. Som et træt barn syntes hun at synke hen i slummer, da han bar hendes sjæl ned til hendes jordiske legeme, som hun havde forladt for en tid for at kunne dele dette højtidelige øjeblik med mig. Ak, selv i min glæde følte jeg det hårdt at skulle se hende forsvinde, uden at jeg kunne beholde hende hos mig. Men hendes jordiske livstråd var endnu ikke helt udspundet, og jeg vidste at hun som andre måtte gå sin pilgrimsgang til ende.

Da min elskede var forsvundet, stimlede mine venner sammen om mig og omfavnede mig hjerteligt. Men min mor, som jeg ikke havde set siden jeg var et lille barn, og som jeg kun svagt erindrede, strøg mig med hånden over mit hår. Hun kært tegnede og kyssede mig som kun en mor kan gøre. Ja, min mor var overfor mig, som om jeg endnu var den lille søn hun havde efterladt på jorden for mange, mange år siden.

Nu blev jeg af mine venner ført hen til et prægtigt hus, der var dækket med roser og jasminer, der slyngede sig om de slanke, hvide piller i pergolaen, og som på den måde dannede et blomstrende forhæng. Åh, hvilket herligt hjem! Og her skulle jeg bo! Jeg følte i min glæde og taknemmelighed, at jeg slet ikke havde gjort mig fortjent til en sådan bolig. Stuerne var rummelige. Der var syv af dem, og de var lyse og luftige. Hver af dem var indrettet til de specielle studier jeg ville kaste mig over, og alle bar de præg af den personlige smag, jeg havde udviklet

Dette vidunderlige hus lå på et bjerg, hvorfra jeg havde udsigt over søen Herfra kunne jeg også se ned over de lavere bakker og den mørke dal og slette nedenunder. Jeg

så fra min nye bolig ned i de lavere planer, jeg havde passeret - helt ned til det jordiske plan og selve jordkloden, der lyste som en stjerne dybt neden under mig. Jeg tænkte, da jeg skuede ned på den, at dér dvælede min elskede endnu, og dér var også min arbejdsmark. Jeg har mange gange stirret ned på denne ensomme planet, idet episoder fra mit forgangne liv er gledet forbi som en lang billedserie. De kalder på min erindring, når mine tanker kredser om hende, som var min ledestjerne.

Det værelse, hvorfra jeg havde udsigt til den fjerne jordklode, var mit musikværelse, og i dette fandtes musik instrumenter af enhver art. Der var blomster på væggene, og der var bløde draperier for vinduerne, noget lignende de gardiner man bruger på jorden. *Vinduerne her var uden glas; sådan noget brugtes ikke, draperierne var tilstrækkelige til at begrænse de milde vinde der viftede i disse sfærer.*

Der var også skovliljer - af samme slags som dem der voksede ved mit hus i Morgenlandet, og som jeg havde været så glad for - de voksede op ad min nye bolig og fyldte rummene med deres duft. På væggene hang der billeder af min elskede, og de var alle indrammede af hvide roser - et symbol på hendes rene sind og ophøjede sjæl. Alle de små skatte, som jeg havde samlet på mine vandringer, var anbragt i værelserne. De mindede mig om dengang, da håbets lys syntes så fjernt, og nattens skygger helt omgav mig.

Værelset var pyntet med blomster, og møblet lignede meget det man bruger på jorden, det var blot lysere og skønnere og i det hele taget mere fuldkomment. Og så var der et leje, hvor jeg kunne hvile mig når jeg følte trang til det. Dette leje var meget yndefuldt og smukt; det hvilede på fire søjler der forestillede skovnymfer, som så ud som om de var hugget i hvidt marmor, men var gennemsigtige som alabast. Deres hoveder var bekransede med løv, og deres arme var udbredte. De var yndefuldt draperede med klæde om deres skikkelser, så man skulle tro de var levende væsener og ikke figurer. Lejet var dækket af noget der lignede svane dun, men som var matgult af farve. Det var så blødt at det straks indbød til hvile. Hvor ofte har jeg ikke ligget her og set ud over alt det skønne - med jordkloden langt borte og alle dens trætte pilgrimme, de møjsommeligt kæmpende sjæle.

Det næste værelse var fyldt med de skønneste malerier, smukke statuer og tropiske planter af en ejendommelig ynde. Det lignede mest et opbevaringssted for skønne kunster end et værelse at opholde sig i. Malerierne hang på bagvæggen i værelset. Statuerne stod i forgrunden, og døren var også omkranset med blomster. Når man fra afstand så ind i værelset, var det som en helhed at skue, et kunstværk af overjordisk ynde. Der var også en lille grotte med et springvand og rindende vand. Den rislende lyd, der svagt hørtes under blomsterne, var som skøn musik. I nærheden af grotten var der et maleri, som straks tiltrak sig min opmærksomhed, for det illustrerede en af oplevelserne fra mit jordiske liv. Det forestillede en stille forårsaften på jorden, hvor min elskede og jeg roede på floden. Solen stod glødende bag en stor banke, mens grå skygger sneg sig ind mellem skovens stammer. Der var den gang en følelse af fred og harmoni i vore hjerter, som løftede vore sjæle mod himlen. Jeg kunne genkende det hele, og jo mere jeg fordybede mig i billedet, des stærkere trådte erindringen fra de lykkelige timer frem. Det var netop kun sådanne stunder, hvor der ingen mislyd var til stede, der ligesom trådte ud af billedet og åbenbarede sig for mig. Foruden dette var der billeder af mine venner og scener fra den åndelige verden. Fra vinduerne her havde jeg en anden udsigt end fra musikværelset. Her så jeg ud over de landskaber, der nu lå under mig, og hvis tårne og tinder svagt skimtedes gennem en lys tågedis, der stadig skiftede i farve.

Jeg holdt af at gå fra det ene værelse til det andet for at nyde udsigten og blive mindet om den fortid, der var forbundet med så megen smerte, som jeg nu var befriet for. Jeg holdt også af at se ind i fremtiden, selv om den endnu var tåget og uklar for mig.

I malerisalonen fandtes alt hvad der kan fryde øjet, og i det foregående værelse hvad legemet kunne begære af hvile. *Vore legemer kræver også hvile i denne verden, ligesom i den fysiske verden, selv om hvilen dog er vidt forskellig. I den åndelige verden nyder man med større velbehag den hvile man har gjort sig fortjent til ved sine gerninger, end man gør på jorden. Og vi nyder den på bløde dunlejer. Ingen dødelig kan forestille sig hvorledes en sådan hvile er i de himmelske boliger.*

I min nye bolig var der rum for alt, hvad jeg havde brug for og glæde af. Der var værelser hvor jeg kunne modtage mine gæster og tale med dem. Og der var de delikateste spisevarer og kosteligste vine, som jeg kunne servere for dem. Der var et bibliotek fyldt med bøger og med optegnelser over alt det, jeg havde erfaret i mit livsforløb på jorden og på de åndelige planer. På samme måde var der bøger om de personligheder jeg interesserede mig for. Og så var der bøger, der havde den ejendommelighed at de ikke var trykte som på jorden, men når man bladede i dem manifesterede de personer sig i billeder, som havde skrevet bøgerne. Også deres tanker manifesterede sig, som blev opbevaret i disse bøger. Her modtog man også inspiration fra de store digtere og forfattere, som havde deres boliger i sfæren ovenover.

Og her har jeg siddet og skrevet på de blanke sider i bøgerne. Jeg har skrevet digte til hende der optog over halvdelen af mine tanker. Fra dette bibliotek var der døre ud til haven.

Jeg vender tilbage til min første dag. Min far sagde, at han ville vise mig mit soveværelse, når gæsterne var gået. Her som alle steder, var der anbragt blomster, og jeg har som sagt altid elsket blomster. Det var som om de taler til mig om mange ting og hvisker rene tanker til min sjæl. Der var en terrasse rundt om huset, og det så ud som om haven ligefrem gik ud i ét med den blanke sø. Der var et fjernt hjørne af haven som var omgivet af en lille lund, og som senere blev min yndlingsplads, for herfra kunne jeg se ned til jordkloden og forestille mig, hvor min elskede havde sit hjem. Herfra sendte jeg mine tanker over de millioner af mile der adskilte os. Mine tanker kunne nå hende, og jeg følte også at hendes tanker kunne nå mig, for vor kærlighed dannede en usynlig tråd mellem os, som aldrig kunne bryde.

Da jeg havde set og beundret alt, førte mine venner mig tilbage til huset, og vi tog alle plads for at glæde os ved den velkomstfest, de havde forberedt for mig.

Og hvilken fest blev det ikke! Vi lagde planer for hverandres lykke og fremskridt. Vi drak hverandres skål i en vin, som ikke efterlod nogen beruselse. Denne overjordiske vin, som har alle gode og forfriskende egenskaber, og alle de velsmagende retter havde de tilstedeværende medbragt. Det var næsten for megen lykke, syntes jeg. Jeg følte det som en drøm, som jeg sikkert snart ville vågne af. Omsider forlod alle mine venner mig, og kun mine forældre blev tilbage. De førte mig gennem de øvrige af husets værelser. Et af dem var soveværelset. Lejet her var det første jeg bemærkede, og jeg blev mere forbavset over dette end over noget andet jeg havde set. Lejet var af snehvidt stof der var kantet med syrenfarvede og gyldne kanter. Ved fodenden stod der to englefigurer omtrent som dem, der var anbragt i mit andet værelse, men disse var blot højere end min egen skikkelse. Deres hoveder og udbredte vinger syntes næsten at berøre loftet. Disse figurer var som alt andet fuldkomne i skønhed og ynde. Det var som om de svævede over lejet - ja, som om de var ankomne fra de højeste himmelske sfærer. Det var en mandlig og en kvindelig skikkelse. Den mandlige bar en hjelm på sit hoved og et sværd i sin højre hånd, og i den anden hånd løftede han en krone højt over sit hoved. Hans skikkelse var fuldkommenheden af mandlig skønhed og gratie, og hans ansigt bar de skønneste træk. Det udtrykte på én gang mildhed og styrke, kongelig majestæt og guddommelighed.

Den kvindelige skikkelse ved hans side var mindre og mere blid og englelig i

enhver henseende. Hendes ansigt var yndigt, kvindeligt og af stor skønhed. statuen var som hugget i marmor, men øjnene var store og milde på trods af materialets art. De lange krøller halvt skjulte hendes skuldre. I den ene hånd holdt hun en harpe med syv strenge. Den anden hånd havde hun lagt på den mandlige figurs skulder, som om hun gennem den fik styrke og kraft. Hendes dejlige hoved var let bøjet, og der var noget blidt og yndefuldt ved den fremstrakte hånd, der hvilede på mandens skulder. På hovedet bar hun en krans af rene hvide liljer. Udtrykket i hendes ansigt var så moderligt og ømt, at det godt kunne have stået model til et billede af selve Jomfrumoderen. Begge skikkelser var så skønne, at jeg blev ved at stirre på dem, og når jeg tog mine øjne fra dem, var det som om deres skønhed på ny fik mig til rette blikket mod dem. Jeg vendte mig til min far og spurgte, hvordan det dog kunne gå til, at et så yndefuldt kunstværk kunne blive opstillet i min bolig - og i øvrigt hvorfor de havde vinger, da engle jo i virkeligheden ikke er forsynet med sådanne overnaturlige ting.

"Min søn," sagde han, "disse figurer er en gave fra din mor og mig. Vi vil gerne tænke os, at du i givne situationer hviler under disse vingers skygge. De skulle være et symbol på den beskyttelse vi gerne vil yde dig. De er fremstillet med vinger, **som er symbolet på de englelige sfærer**, men hvis du ser nærmere til, vil du opdage at disse vinger er en del af figurernes draperier, og at de slet ikke har forbindelse med dem. Der ser bare ud som om de vokser ud af skikkelsernes skuldre, sådan som jordiske kunstnere fremstiller engle. Vinger er i øvrigt udtryk for englens magt til at svinge sig ind i selve himlene. Den skinnende hjælm og sværdet er symbolet på kamp, nemlig kampen mod vildfarelsen, mørket og undertrykkelsen. Sværdet er desuden symbolet på kampen mod den lavere naturs dårlige lidenskaber, som enhver sjæl må kæmpe imod for at vinde fremad og opad mod Lysenes Fader. Kronen symboliserer dydens og selverbringens sejr. Harpen i kvindens hånd siger at hun er en engel i den musikalske sfære. Kranen af liljer om hendes hoved er symbolet på renhed og kærlighed. Og hånden på mandens skulder viser, at hun henter sin styrke og får beskyttelse fra ham og hans stærkere natur, men hendes holdning og blik, som hun således bøjer sig over dit leje, udtrykker den ømme kærlighed og trang til at beskytte, for det er kvindens modernatur.

Sammen viser de sjælens dualitet, nemlig at den ene halvdel ikke er fuldkommen uden den anden. De er også symbolet på din sjæls tvillingevogtere, hvis vinger i åndelig forstand er udbredt over dig."

*

Men jeg må alligevel tilstå, at der trods dette skønne hjem var tider, hvor jeg følte mig ensom. Jeg havde nok et vidunderligt hus, som jeg selv havde erhvervet mig, men jeg havde ingen at dele det med. Og jeg har altid følt, at en glæde var dobbelt stor, når der var en anden jeg kunne dele den med, og som selv nød den. Min ledsagerske, hun som jeg frem for alt ønskede nærværende, var stadig inkarneret på jorden, og jeg vidste at det ville vare mange år endnu, før jeg kunne forenes med hende. Min ven Trofast boede i kredsen over mig og havde sit hjem dér, og hvad angår Hassein var han langt over os begge. Jeg så dem engang imellem, og på samme måde mine kære forældre, men i tiden der gik mellem disse besøg følte jeg mig usigelig ensom. Der var ingen jeg kunne dele tilværelsen med - ingen kammerater og ingen der ventede mig når jeg kom hjem. Der var heller ingen jeg kunne vente på. Jeg var ofte på jorden hos min elskede, men jeg fandt at jeg med min fremskredne tilstand i den åndelige verden ikke kunne opholde mig så længe i de lavere sfærer, som jeg tidligere plejede at gøre; det følte som om jeg blev sænket ned i en kulmine eller et meget fugtigt sted. Og dette led jeg for

meget under, idet jeg ikke havde den modstandskraft som svarede til disse sfærer. Jeg måtte altid meget hurtigt stige opad igen - så at sige for at få kunne trække vejret, som man siger på jorden.

Ærlig talt, jeg sad ofte i mine elegante værelser og sukede for mig selv: "Havde jeg dog bare en åndsbeslægtet sjæl, som jeg kunne udveksle tanker med." Og engang, hvor jeg følte mig særlig ensom, stod min ven Trofast inde hos mig. Han havde et forslag at gøre mig:

"Jeg kommer på en vens vegne. Han er lige kommet til denne kreds i sfæren, men han har endnu ikke noget sted at være. Han vil gerne bo et sted hvor han kan tale med en der er mere fremskreden i viden end han selv. Han har ingen slægtninge her, og jeg tænkte at du måske ville være glad for hans selskab?"

"Det er klart at jeg vil være glad for at have din ven boende."

"Trofast Vennen" lo: "Han kan sikkert også kaldes din ven. Du kender ham godt, det er Benedetto."

"Benedetto!" Jeg blev glad overrasket. "Åh, så er han dobbelt velkommen. Bring ham her hen så hurtigt som muligt."

"Han er her allerede, men han venter uden for døren. Han er så beskeden, at han ikke ville komme ind, før han var sikker på at du ville se ham og byde ham velkommen."

"Ingen er mere velkommen, lad ham straks komme ind."

Vi gik hen og åbnede døren. Og dér stod Benedetto. Hans udseende var meget forskelligt fra den gang jeg så ham i den frygtelige by i den lave sfære. Den gang var han sørgmodig og så nedtyngt og nedbrudt ud. Nu derimod var han lys - hans klædedragt var ligesom min, ren og hvid. Og selvom hans ansigt endnu havde et sørgmodigt udtryk, var der dog fred og håb i hans øjne, som han så ind i mine. Vi trykkede hinandens hænder, og jeg omfavnede ham som det er skik og brug i Syden, når vi møder nogen vi holder af.

Det var en stor glæde for os at mødes, vi som begge havde gjort så meget forkert og lidt så meget. Og vi skulle herefter blive som brødre.

Efter dette var mit hjem ikke mere ensomt; for når en af os vendte tilbage fra vort arbejde, var den anden der for at tage imod og byde velkommen og dele glæde og bekymringer med, og tale om heldet eller uheldet med.

Kapitel 33

Min Vision af Sfærerne

(My Vision of the Spheres)

Det er ikke let at få det hele med, når jeg skal fortælle om de mange venner, der besøgte mit hjem, og om de skønne byer jeg besøgte i dette skønne land.

Det kan jeg simpelthen ikke. Det ville kræve beskrivelser der ville fylde tykke bøger. Jeg vil kun fortælle om et syn jeg havde, og som viste mig en ny arbejdsopgave, hvor jeg kunne hjælpe andre med de erfaringer, jeg havde gjort på mine vandringer.

Jeg vågnede i min seng efter en lang søvn. Jeg betragtede som jeg plejede de to figurer, og hvor jeg altid fandt nye betydninger, som jeg ikke før havde tænkt over. Nu til morgen var det noget nyt og sælsomt der optog mine tanker. Det var som om dette forunderlige udstrålede fra figureernes ansigter og holdninger, hver gang jeg så på dem, og jeg blev efterhånden klar over, at det var min østerlandske leder, Ahrinziman, som fra en fjerntliggende sfære søgte at give sig til kende, hver gang mine øjne faldt på de to figurer.

Jeg satte mig derfor op, idet jeg bragte mig i en fuldstændig passiv tilstand, og da jeg gjorde dette, følte jeg at en blændende hvid tåget substans omgav mig. Det var som om vægge og alt hvad der var i mit værelse forsvandt for mit blik, og min sjæl blev løftet fra mit åndelige legeme, så den svævede bort og efterlod det på sengen.

Det var som om jeg svævede opad og opad, som om min mægtige leder kaldte mig til sig ved sin stærke vilje. Stadig svævede jeg opad med en følelse af lethed, som jeg endog som ånd aldrig havde følt.

Omsider var det som om jeg dalede ned på et højt bjerg, hvorfra jeg kunne overskue jorden; jeg kunne se de lavere og højere sfærer dreje sig under mig. Jeg så også den sfære, hvor jeg havde mit hjem, men den syntes at ligge langt under det ophøjede sted, hvor jeg nu befandt mig.

Ved siden af mig stod Ahrinziman, og som i en drøm hørte jeg ham sige:

"Her ser du, min søn, den nye vej, som jeg gerne vil du skal arbejde på. Betragt jorden og dens ledsagende sfærer og forstå hvor vigtigt for dens vel det arbejde er, som jeg gerne vil du skal deltage i. ***Du skal også forstå hvilken magt du har erhvervet dig på din rejse til helvedes kongeriger. Den vil senere gøre dig kvalificeret til at blive medlem af den store armé, som dag og nat beskytter de dødelige mod angreb fra helvedes beboere.*** Se på dette panorama af sfærer og lær af det, hvordan du kan blive i stand til at yde din indsats i et foretagende, der er ligeså mægtigt som den magt, der udøves af herskerne i de sfærer, du nu ser under dig."

Jeg stirrede i den retning han pegede, og jeg så det kredsformede bælte om det store jordplan. Jeg så dets magnetiske strømme, der lignede oceanets ebbe og flod, og som bar på millioner og atter millioner af ånder. Jeg så alle disse besynderlige elementaler på astralplanet, hvoraf nogle var gyselige og andre pæne. Jeg så også jordbundne ånder af mænd og kvinder, der endnu havde forhold til hinanden ved grove fornøjelser eller perversiteter. Mange af dem brugte dødeliges organismer for at tilfredsstille deres begær. Jeg betragtede disse og andre beslægtede mysterier på jordplanet. Og jeg så ligeledes bølger af hæslige mørke væsener fare op fra de underliggende sfærer; de trængtes om mennesker og klyngede sig til dem, og der hvor de samlede sig, skjulte de lyset fra den åndelige sol, hvis stråler vedblivende skinner over jorden. Dette lys kunne de ved deres mørke tanker helt lukke ude, og hvor denne sol mistede sit klare lys, opstod der mord, røveri og ondskab af enhver art. Overalt hvor menneskene havde sluppet samvittighedens tøjler og givet plads for egensind og begær, hovmod og ærgerrighed, dér samledes disse væsener sig og skyggede for sandhedens lys med deres

mørke legemer og onde tanker.

Jeg så også mange dødelige, der sørgede over deres kære, som de havde elsket og mistet. De græd fordi de ikke kunne se dem mere. Og hele tiden så jeg dem, de sørgede over, stå ved siden af dem, og de søgte af al magt at gøre de efterladte begribeligt at de stadig levede og var i deres nærhed. Men deres anstrengelser var forgæves, thi de levende kunne hverken se eller høre deres kære, og disse kunne ikke løsrive sig fra jordplanet og stige til lysere sfærer, fordi de sørgende stadig holdt dem bundne til sig ved den sorg de bar på. Og så længe de tilbageblevne sørgede over deres tab, lige så længe bandt de deres kære til disse mørke regioner. Derved blev deres ånds lys tåget og uklart, så de ikke kunne finde frem til de boliger der var forberedt til dem, og de ulykkelige diskarnerede svævede således hjælpeløse og blindede rundt i jordplanets sfære, idet de led en ligeså stor sorg som dem de havde efterladt.

Ahrinziman sagde til mig: "Her trænges der i høj grad til vejledning og formidlere mellem de to parter: de tilbageblevne og de såkaldt døde, så de kan blive trøstet på begge sider. Og det er i høj grad nødvendigt, at de syndige mennesker bliver gjort opmærksom på, at der er mørke væsener omkring dem, der vogter på enhver lejlighed til at trække dem nedad i fortvivelse, og at jordens mennesker ikke ved deres gerninger skal tiltrække disse intelligenser, som det næsten ikke er muligt for dem at frigøre sig for."

Nu så jeg et herligt blændende lys. Det så ud som om det kom fra en sol så strålende, at ingen på jorden har set mage til dens glans og herlighed. Dens stærke stråler trængte gennem mørkets og sorgens skyer og fordrev dem, og jeg hørte en musik så overjordisk vidunderlig at den ikke kan sammenlignes med noget jeg tidligere havde hørt; musikken kom fra de himmelske sfærer. Det slog mig at menneskene nu ville standse og lytte, og at de ville se det blændende lyshav.

Men de kunne ikke. Deres ører var lukkede af de falske ideer de havde næret, og jordens tåge og snavs tyngede deres ånd og gjorde dem blinde for det herlige lys.

Dernæst så jeg andre dødelige, hvis åndelige syn kun var delvis tilsløret. Og det kan heller ikke siges at de var helt døve for den åndelige verden, for de talte ofte om den og dens vidunderlige skønhed. De blev bekendt med store tanker fra store tænkere, og de overførte, hvad de havde lært, til jordisk sprog. Det samme var tilfældet med musikken, som de søgte at give udtryk for så godt de kunne. De havde endvidere visioner, som de prøvede at illustrere for andre. Alle disse dødelige kaldtes genier, og deres ord, deres musik og deres billedkunst skabtes i deres trang til at løfte menneskene op mod den Gud, som de ikke kendte men dog vidste noget om alligevel.

Men med al denne skønhed i kunst, musik og litteratur, med alle disse længsler, med al den religiøse iver, var der endnu ikke åbnet nogen vej ad hvilken mennesker på jorden kunne få forbindelse med deres kære. De var gået forud for dem ind i det land, som beboerne på jorden kaldte "det land, hvorfra ingen er vendt tilbage" eller "den evige søvn" eller "skyggernes land" - et sted som de ikke kendte, og som de kun havde en tåget forståelse for. Og der fandtes heller ingen metoder, hvormed de ånder som søgte at hjælpe menneskene til en højere og renere kundskab om sandheden, kunne benytte sig af. De ideer og vildfarelser om livet efter døden, der havde tilfredsstillet menneskene i verdens barndoms dage, blandede sig stadig med det nyere og fuldkomnere syn, som den åndelige verden søgte at give, men det blev fordunklet inden det nåede frem til menneskenes sind og nåede dem kun usammenhængende og stykkevis.

Dernæst så jeg, at der i det materielle liv ligesom var mange døre, der kunne åbnes mod det fremmede og ukendte, og ved hver dør stod der en engel som vogter. Fra hver dør var der en uendelig kæde af væsener, der strakte sig fra jorden til de højeste sfærer;

mellem hvert væsen var der ligesom dannet et trin til en højere udvikling, og hvert væsen havde nøglen som kunne åbne døren til det næste trin på udviklingens stige fra jordens mørke til himlens lys. Og dørene kunne til enhver tid åbnes for alle sjæle, der søgte fremad og opad mod Lysets Fader. Og der var en stadig forbindelse mellem de dødelige og den åndelige verden.

Men midt under alt dette, der indgav mig et håb for de ulykkelige, blev jeg tynget af en stor sorg. Efterhånden som tiden skred frem, så jeg hvorledes disse sjæle, som var betroet det høje kald at forvalte nøglerne til et højere udviklingstrin, sveg dette hellige kald. De lod sig lokke af jordens glæder og magt og vendte omkring og lod dørene uåbnede.

Andre holdt kun dørene delvis åbne, men der hvor lyset og sandheden skulle strømme ind, lod de mørke og vildfarelser snige sig ind, hvorpå det blandede sig med sandhedens lys og gjorde mennesker forvirrede. Derefter ophørte sandhedens lys at skinne og måtte vige pladsen fra grove og urene stråler fra bedrageriske ånder fra de mørkeste sfærer. Og til sidst måtte de høje lysets væsener lukke disse sandhedens kanaler, hvorpå de ikke mere kunne oplyse jorden og vejlede dens beboere.

Jeg måtte vende mig bort ved dette triste syn. Jeg så mange døre stå åbne, og ved dem stod der dødelige, hvis hjerter var rene og uegennyttige og ubesmittede af jorden og dens lyster. Og gennem disse døre strømmede der en sådan flod af lys ned over jorden, at jeg blev ganske blændet og måtte vende mig bort. Da jeg igen blev herre over mit syn, så jeg alle disse døråbninger opfyldt af lyse og glade diskarnerede, men også andre, hvis dragter var mørke og hvis hjerter var sørgmodige på grund af de liv de havde ført på jorden. *Men i deres hjerter var der et ønske om at udrette noget godt.*

Der var andre som var lyse og rene, men som var i yderste sorg, fordi de ikke kunne komme i forbindelse med deres kære, som de havde efterladt på jorden, fordi visse lyskanaler var lukket på grund af svigtende ånder. Og atter så jeg de sørgende og syndige diskarnerede, trøste sig ved at komme i forbindelse med deres kære på jorden. Og hos mange dødelige var der glæde, fordi dødens mørke forhæng var draget til side, så de kunne få efterretninger fra dem der var gået bort.

Der kom en underlig stilhed over mig ved tanken om alt det der kunne have været anderledes, hvis mennesker havde været anderledes. Hærskarer af ånder fra de højeste sfærer drog forbi mig. Deres klæder var af det hvideste hvide. På deres hoveder bar de hjelme, og i deres hænder holdt de sværd der strålede i det vældige lys der fulgte dem. Nogle af dem syntes at være ledere, som havde myndighed til at føre de storslåede hære. Jeg vendte mig mod Ahrinziman og spurgte:

"Hvem er de? Har de nogen side været dødelige mennesker?"

Han svarede: "De har ikke alene været dødelige mennesker, men mange af dem har været mennesker, der engang har ført et slet levned. De har selv måttet tilbringe en, tid i helvedes regioner, som du har set. Men ved deres næsten ulidelige anger og ved deres ønsker om at gøre godt for at sone det onde de har forvoldt, og ved at vinde sejr over deres dårlige lidenskaber af forskellig art, som de var belastede med, blev de senere udvalgt til at indtræde i lysets hær. De er krigere, de er kæmper som med en viljekraft, du ingen mulighed har for at bedømme, nu kaster sig i kamp for at beskytte menneskene mod mørke ånders dårlige indflydelse." De er soldater i lysets hær, der kæmper mod mørkets fyrste og hans hærskarer."

Nu og da så jeg mørke masser af ånder bølge frem og tilbage, som når brændingen vælter mod strandbredden. Det var menneskers onde begær og grådige egoisme der var som et hav i oprør. Og jeg så hvorledes de blev drevet tilbage af lysets hære. Det var menneskesjæle, som kampen stod om, og dog havde, disse to vældige bæere ikke andre våben end deres viljers kraft. Hjelmen og sværdene var kun symboler. De kæmpede

udelukkende med deres magnetismes tilbagedrivende magt og de mægtige viljer på begge sider. Det var en kamp - ikke på liv og død, for døden findes ikke - men en kamp om sejr eller nederlag, og de krige der føres på jorden er for intet at regne mod de krige der udkæmpes i den åndelige verden, hvor ingen død kan afslutte kampen.

Ahrinzimans stemme afledte min opmærksomhed fra de kæmpende bæere. Han pegede mod en dør, ved hvis indgang der stod en dødelig kvinde:

"Se, kæden er brudt. Der mangler et led mellem hende og den åndelige kæde. Gå ned og udfyld den plads. Hvis du kan være det led som mangler, vil du med din styrke kunne beskytte hende og gøre hende stærk. Og du vil ved at holde døren åben være i stand til at beskytte hende mod de mørke~ ånder, der flokkes om hende. Dine vandringer i de lavere sfærer har gjort dig kvalificeret til dette arbejde, og hvis der kræves stærkere magter, vil de blive sendt til hendes beskyttelse. Når du en gang imidlertid ønsker at hvile dig, hvor du hører hjemme, vil en stedfortræder indtage din plads.

Kast endnu en gang et blik på jorden og se hvilken kamp der står om den."

Jeg så derned mens han talte, og det så ud som om sorte tordenskyer svævede over jorden. Alt under mig blev sort som natten, og lyden af voldsomme storme steg op fra de mørke sfærer i helvedes dyb. Som bølger på et stormpisket hav rullede skyer af mørke ånder frem mod de lyse ånder og prøvede at slukke sandhedens lys ved at drive dem tilbage. De angreb alle døre, hvor sandheden skinnede igennem, og forsøgte at kvæle lyset. Og denne kamp i den åndelige verden blev til en krig blandt menneskene: nation rejste sig mod nation og kæmpede om herredømmet og om rigdom, drevet af et brændende begær. Det forplantede sig fra folkeslag til folkeslag, og i dets kølvand fulgte undertrykkelse og lidelser. Jeg så mig omkring, om der var nogen der kunne hjælpe. Om der ikke var en hær fra lysets riger der kunne gribe ind og sprede de mørke magter, der søgte at drive menneskeheden ud i uvidenhedens bundløse intet.

Da så jeg en stjerne i øst. Dens lys strålede med en glans der blændede alt. Og jeg så at dens lysstyrke voksede og voksede, og i dette lys manifesterede der sig armeer af kampklædte væsener. Deres ånds lys lynede som fra hellebarder og spyd i den mørke masse af mørkets hærskarer, og den lysets hær, der i lang tid havde kæmpet mod mørkets hær og var ved at blive trængt tilbage, fik fornyet modstandskraft, da den så de armeer der kom den til undsætning i det kritiske øjeblik. Da blev mørkets hære kastet tilbage. De blev blændede til blindhed af stråleglansen og sank tilbage til de mørke sfærer, hvorfra de var kommet. Og de ulykkelige sjæle, som de havde kæmpet om, forblev i lysets varetægt.

Sådan kæmper lyset og mørket mod hinanden. **Lyset kæmper for at skabe fred mellem nationerne, mørket for at skabe krig.**

Og hvem var disse lyse ånder i lysets armeer? Hvem var disse krigere, som aldrig veg tilbage men holdt mørkets magter i skak med deres vældige viljeskraft og det godes magt over det onde? Det var ånder fra de mørkeste sfærer, som for mange, mange tidsaldre siden blev forløste. Som gradvis gennem anger og åndelig udvikling, gennem lidelser og savn, kæmpede og sejrede. Engang var de mennesker på jorden, og gennem tidsaldre høstede de, de erfaringer, som satte dem i stand til at kæmpe i lysets vældige hær.

Min vision af jordens kampe svandt bort. Langt borte så jeg en enlig stjerne skinne mig i møde med et rent sølvfarvet lys. Dens stråler faldt som en tynd sølvtråd ned mod jorden på det sted, hvor min elskede boede.

Ahrinziman sagde: "Betragt hendes jordiske stjerne og se hvor klar og ren dens stråle er. Og du skal vide, min kære myndling, at for hver sjæl der fødes på jorden, skinner der i den åndelige himmel en sådan stjerne, der viser sjælens afstukne livsbane. Det er den vej som sjælen må følge til ende, hvis ikke den bryder naturloven ved et

selvmord og derved styrter sig selv i sorg og lidelse."

"Vil det sige, at enhver skæbne er forudbestemt, og at vi kun er som halmstrå der flyder på vor skæbnes flod?"

"Nej, ikke helt sådan. Men det jordiske livs større begivenheder er fastlagte, og de vil uundgåeligt møde os i visse perioder i vor jordiske eksistens, og det er sådanne begivenheder, som visse vogtere i de englelige sfærer mener vil tjene til denne sjæls opdragelse og åndelige udvikling. Hvorledes de vil påvirke den enkelte sjæl - om det bliver til et vendepunkt i god eller dårlig retning, det beror på sjælens valg. Det er menneskets frie viljes privilegium, og uden dette ville vi være som mekaniske dukker, der var komplet uansvarlige for enhver handling vi udførte. Så ville vi hverken kunne belønnes eller straffes og heller ikke gøre fremskridt og heller ikke stagnere. Men for at vende tilbage til denne stjerne:

Mærk dig, at så længe sjælen er ren og dens tanker uegennyttige, da skinner denne stjerne med klar stråleglans og er som en lygte for sjælen. Stjernens lys kommer fra sjælen og er et genskin af dens renhed. Når sjælen ophører med at være ren, hvis den altså udvikler lave egenskaber i stedet for højere, vil sjælens stjerne fordunkles og blive mat og flakkende. Og hvis sjælen synker ned i endnu lavere egenskaber, da vil dens lys helt forsvinde som en lampe der slukkes, fordi olien er opbrugt, og den vil ikke mere kunne lyse på den vej der fører gennem inkarnationens mange tilskikkelser.

Når visse clairvoyante ser det åndelige lys, som udstråler fra mennesket, vil de kunne forudsige dets skæbne, og de vil kunne sige om mennesket er ondt eller godt.

Nu vil jeg sige dig farvel, og jeg vil ønske for dig, at den jord du nu skal opdyrke må give dig de skønneste frugter."

Da Ahrinziman havde sagt hvad han havde på hjerte, og var forsvundet, begyndte min sjæl at synke nedad. Den blev ved med at dale og standsede ikke før den nåede mit åndelegeme, som jeg havde efterladt på sengen. Da min sjæl igen tog mit åndelegeme i besiddelse, mistede jeg for et øjeblik bevidstheden. Dernæst vågnede jeg op og så at jeg befandt mig i mit værelse med de skønne hvide engle svævende over mig, de som ifølge min far var symbolet på evig beskyttelse og kærlighed.

Kapitel 34 Konklusion

Men alt får en ende. Jeg har fortalt min historie, og jeg vil kun sige til alle, som læser den, at de skal tro hvad den udgiver sig for at være, nemlig en sand beskrivelse af en angrende sjæls oplevelser, en sjæl der efter døden er gået fra mørket til lyset. Og jeg ville ønske, at de som har læst min sjæls historie, vil rette spørgsmålet til sig selv, om det ikke ville være gavnligt for andre mennesker, der søger sandheden, at blive kendt med de erfaringer jeg har gjort, og lade det jeg har skrevet gå videre til omverdenens kundskab.

Og jeg vil sige til alle, som mener at evangeliet om barmhjertighed efter døden er alt for letkøbt for syndere:

Ved I hvad det vil sige at vågne op til samvittighedens kvaler? Har I set den sti, som sjælen med møje og besvær og under bitre tårer må vandre på, hvis den vil vende tilbage til det guddommelige? Forstår I hvad det vil sige, trin for trin, under mørke og

lidelser og anstrengelser der næsten varer i ubegrænset tid, at skulle genoprette et jordisk livs syndefulde handlinger, ord og tanker?

Alt skal betales til sidste hvid. Således lyder Mesterens ord som ikke kan omstødes. Enhver må tømme kalken til bunden af det vedkommende selv har skænket deri. Kan I forestille jer hvad det vil sige at svæve omkring jorden i hjælpeløs og afmægtig tilstand og kun have dette ene for øje: sine egne synders sørgelige forbandelse, og se dem gå i arv til de slægtled I har efterladt jer? I bør vide, at enhver af disse efterkommere, der har formeret sig mangfoldigt, er belastet med de dårlige tilbøjeligheder, som er gået i arv fra jer. Det vil blive tungt for samvittigheden at bære, for så vidt I har bidraget til at gøre dem en klods om foden, der hæmmer deres fremskridt, indtil det øjeblik oprinder hvor I har sonet jeres brøde og tillige har hjulpet dem, som ved jeres gerninger er sunket i lastens afgrund.

Forstår I nu, hvorfor mennesker, der er døde for hundreder af år siden, endnu færdes som sjæle over jorden for at hjælpe inkarnerede med at finde den rette vej? Tænk hvad en sjæl må føle, når den hinsides graven søger at komme i tankekontakt med dem, den i sit jordiske liv har ført på vildspor; og når den så opdager, at dens tanker ikke er stærke nok til at få de mennesker den har forurettet, til at reagere, og derved hæmmer sin egen udvikling og tillige udsoningen af sin brøde. En handling der én gang er sket kan ikke gøres usket. Den kan ikke afvende en eneste følge af den lidelse den har påført andre. Det er som om en mur har rejst sig eller et svælg har åbnet sig mellem dem, der er gået bort, og dem der er blevet tilbage.

Gid det kunne blive sådan, at de som er gået forud kan vende tilbage ad tilgængelige veje og advare de efterlevende, som den rige mand i Evangeliet gerne ville have gjort, hvis det havde været muligt. Er menneskene på jorden da så gode, at de ikke har brug for at høre på en advarende røst fra den anden side? Nej, mennesker har virkelig behov for en sådan advarsel, så de kan lære at elske hverandre og gøre godt hvad de har forvoldt af ondt. **Det er lettere at gøre uret god igen inden vi har forladt legemet; når døden først har sat skel mellem levende og døde, er angeren tifold værre, ja, mennesker har ingen idé om de selvbebrejdelser en sjæl efter døden må lide.** Og der er ingen andre kommunikationer end dem der sker gennem andres organismer, og de er meget ufuldkomne.

Jeg har engang mødt en diskarneret, som i sit jordiske liv sveg et andet menneske ved at forfalske et dokument Da jeg stod ansigt til ansigt med ham, var han endnu jordbunden med stærke lænker til det hus og den familie og det land han havde tilhørt. Først da han efter usigelige sjælelige lidelser fik forbindelse med et medium, som kunne meddele offeret hvor det rette dokument befandt sig, blev den diskarnerede løst fra sin angers og lidelsers lænker. Så snart dette var sket, blev det rette dokument overgivet i de rette hænder. Men dermed var den diskarnerede ikke løst fra jordsfæren. Han måtte blive ved med at færdes rundt for at vejlede alle, som han med sin handling havde vildledt, indtil disse mange sjæle kunne finde det rette vej; der var nemlig ingen anden end den diskarnerede selv, der kunne gøre uretten god, og han kunne heller ikke løses af sine lænker før alt var betalt til sidste hvid.

Kun få tør se den sande trosbekendelse i øjnene, men ingen kan sætte grænser for Guds barmhjertighed. Der er, som tidligere sagt, ingen evig straf og ingen evig fortabelse, men der er frelse for Guds børn, også for de allermest vildfarne.

Jeg har på disse sider forsøgt at videregive min virkelige erfaring; for jeg har selv været en af dem, som kirkerne på forhånd har dømt til evig fortabelse, fordi jeg døde uden tro på kirkens religion og kun med en svag anelse om, at der var en Gud til. Min indre stemme hviskede altid til mig, at der måtte være et højeste guddommeligt væsen,

men jeg vendte det døve øre til og skød tanken fra mig og lullede mig ind i en falsk følelse af tryghed, som strudsen der stikker hovedet i busken. Men under mine vandringer her i det hinsidige, er jeg blevet belært om, at der en almægtig, guddommelig hersker over universet - en hersker der opretholder og bevarer det, men aldrig har jeg fået den opfattelse, at dette væsen kan reduceres til en mandsskikkelse eller et andet menneskeligt væsen. Jeg har derimod lært at frigøre sindet fra et hvilket som helst trossystems lænker.

Menneskeslægtens barndom, hvor dens forestillingsverden ligner et barns, kan kaldes troens tidsalder. Her skænker kirken trøst og håb om udødelighed, og den befrier sindet for byrden at skulle tænke selv, og selv danne sig en mening om sjælens eksistens og dens omgivelse i det hinsides. Tro erstatter længslen hos en primitiv og uudviklet sjæl, og det primitive menneske tror uden at spørge eller vide. Og på dette grundlag blev kirkerne til.

Efter dette kommer fornuftens tidsalder, hvor menneskets åndelige udvikling bevirker, at det ikke kan stilles tilfreds med blind tro på det ukendte. Det var kirkens modermælk, men den kunne ikke i længden mætte sjælen, efterhånden som den voksede i udvikling, lige så lidt som et barn kan blive ved med at mættes ved moderens bryst, men skal have fast føde når det vokser sig større.

Det tænkende menneske kræver frihed og føde for forstanden. Derfor søger det ernæring uden for kirken. Og under kampen med det oprørske barn, som kirken har opdraget, søger den forgæves at bevare den magt den hidtil har haft over det. Men troen, som engang var barnets føde, smager nu ikke som tidligere, for barnet er vokset fra kirkens modermælk og gået ind i fornuftens tidsalder og har rykket alle trosbekendelser op med roden.

Så kommer det næste stadium, hvor barnet, der nu er vokset til yngling, selv har erfaret sorger og glæder, genvordigheder og velgerninger. Det har derved lært at vurdere sine egne evner og deres begrænsninger, og nu skuer det tilbage på den tro det engang foragtede, men som det senere erkender har sin skønhed og værdi. Barnet indser, at selv om troen ikke var tilstrækkelig føde for sjælen, så er forstandens verden uden for barnestadiet en hård og næringsløs føde, der ikke er i stand til at holde sjælen oppe, nu hvor den er blevet bevidst om det ubegrænsede og uendelige univers. Sjælen forstår, efterhånden som den udvikles, at fornuften alene ikke er i stand til at give nogen tilbundsgående forklaring, fordi mennesket på sit åndelige udviklingstrin ikke har betingelser for at fatte den store sammenhæng. Derfor må mennesket ofte vende tilbage til troen og søge at forene den med fornuften, så disse to kan supplere hinanden på vejen frem mod det guddommelige.

Troen og fornuften er det centrale, og de er principper i to forskellige sfærer i den åndelige verden. Troen er religionens og kirkens lovgivende princip, ligesom fornuften er filosofiens. Disse to, der i begyndelsen var modsatte hinanden, er ikke desto mindre i stand til at supplere hinanden i den åndelige udvikling; for hvor disse to er til stede, er sindet i religiøs henseende også i ligevægt. Hvor den ene har overvægt, vil individet, inkarneret eller diskarneret, blive snæversynet i én retning, og det vil være ude af stand til at få det rigtige syn på et åndeligt mysterium. Det vil være som en tohjulet vogn, hvor det ene hjul er mindre end det andet. Vognen vil ustandselig forandre retning, indtil fejlen bliver rettet.

Et menneske kan være yderst samvittighedsfuld i sit ønske om at søge sandheden, men hvis dets intellektuelle egenskaber ikke er lige så udviklede som dets moralske, vil dets sind være som en landevej, der er forsynet med alt for mange vildledende vejvisere, så sandhedens lys ikke kan trænge igennem. Det brydes af de vildledende prismer, så det enten ikke kan trænge ind i menneskets sjæl,

eller giver forvanskede billeder af sandheden. Forstanden er som sjælens øje, men hvis dette øje er ufuldkommet, forbliver sjælen i et åndeligt mørke trods dens alvorlige ønske om mere lys. Det åndelige syn kan ikke anvendes, før det er klart og stærkt.

Blind og uvidende tro er ikke noget værn mod vildfarelse. Det sikre bevis er religionskrigene og religionsfølgelserne i alle tidsaldr. De store ånder, som har været på jorden, og som menneskeheden kan takke for de store opdagelser til vor gavn og udvikling, har været mennesker hos hvem det moralske og det intellektuelle har været i balance. Og i de fuldkomne mennesker, de ophøjede ånder eller engle, hos dem er alle de gode egenskaber blevet udviklet til en fuldkommenhed, der er ufattelig for os almindelige mennesker.

Enhver god, sjælelig egenskab, åndelig som moralsk, har farvestråler der svarer til disse egenskaber, og disse farvestråler samler sig i skønne regnbuefarver, der smelter ind i hinanden og danner et hele.

Hos nogle sjæle vil udviklingen af visse evner ske hurtigere end hos andre. Hos nogle vil visse intellektuelle og moralske evner ligge som latente spirer. Man vil ikke se at de i det hele taget eksisterer. De vil dog vokse frem engang. Den sæd der ligger i jorden kan ikke ses af det menneskelige øje, men forstanden véd at den er der, og at den engang vil vokse op. Sådan er det også med de skjulte evner, der nu ligger i menneskesjælen. De vil engang i tidens fylde vokse frem, enten på jorden eller i højere sfærer. Og da vil de blomstre og udvikle sig til fuldkommenhed.

Ondt opstår af mangel på udvikling af andre egenskaber. De sjæle, som endnu bor i de lavere sfærer, gennemgår simpelthen den nødvendige opdragelsesproces for at vække de slumrende moralske evner til aktivt liv og vækst. Og ligeså frygtelige som disse onder og lidelser er, mens processen står på - og som vi véd kan den vare længe - ligeså nødvendige og gavnlige er de for sjælens udvikling til fuldkommenhed.

I den sfære, hvor jeg nu opholder mig, er der et prægtigt palads, der tilhører Håbets Broderskab. I dette palads mødes alle vort broderskabs medlemmer, og her er der en såre smuk hal, som er skabt af noget, der svarer til jordens hvide marmor. Den kaldes ganske simpelt for Foredragshallen, og her samles vi for at høre foredrag af meget fremskredne og ophøjede ånder fra de højeste sfærer. I den øverste ende af hallen er der anbragt et pragtfuldt maleri, der forestiller Det Fuldkomne Menneske. Det skal dog forstås således, at alt er relativt. Jeg vil kalde det relativt fuldkommet, for selv den højeste fuldkommenhed, som kan opnås på det plan hvor jeg har hjemme, vil altid være relativ i forhold til sjælens fuldkommenhed i højere sfærer, fordi alt er underkastet udviklingens lov. Man kan derfor ikke anvende ordet fuldkommenhed, hvor der er mulighed for fremskridt.

Skikkelsen på maleriet forestiller en engel, der står på den højeste tinde i de himmelske sfærer. Jorden og dens tilhørende sfærer ligger langt under den. Englens blik er rettet mod fjerntliggende regioner, og det har præg af undren, fred og ærefrygt. Og det som englen ser imod er forjættelsens store, lyse land, hvorfra der stadig udgår nye veje og nye muligheder for sjælens udvikling. På hovedet bærer han en hjelm, symbolet på åndelig styrke og erobring. Over armen har han et sølvglinsende skjold, symbolet på den beskyttende tro. Dragten er blændende hvid og viser sjælens renhed, og de vidt udbredte vinger viser hans sjæls evne til at svinge sig op over alt det lave og urene mod sfærernes højeste tankeregioner. Bag skikkelsen er der en hvid sky, der er omgivet af en regnbue, hvis mange farver blander sig i den skønneste harmoni, der viser at sjælen har udviklet sig til de højeste grader af intellektuelle og moralske egenskaber.

Ingen jordisk pen kan beskrive dette billede, og ingen jordisk pensel vil kunne frembringe sådanne farver, og dog har jeg hørt, at dette kunstværk er så fjernt fra

originalen, der findes i de højere sfærer, og som forestiller en tidligere stor mester af vor orden; det er en intelligens, som er gået videre til sfærer der ligger helt uden for vort Solsystem. Gengivelser af dette maleri findes i den højeste kreds i hver jordsfære i de bygninger, som tilhører Håbets Broderskab, og det viser det sammenbindende led mellem vort broderskab og de himmelske sfærer i vort solsystem. De åbenbarer også for beskueren alle de højere sfærer, som ånden stræber mod:

Verdener der ligger langt forude, og som grænser til evighedernes tidsaldre. Ja, enhver af os, **selv den laveste broder som arbejder i jordens laveste sfærer, og selv den mest fornødrede sjæl, som kæmper i mørke og ubeskrivelig synd, er ikke lukket ude; thi alle sjæle er lige for Gud, og der er intet, som er blevet nået af en ophøjet ånd, som ikke også kan nåes af alle, der kæmper alvorligt for at nå målet.**

Sådan er den viden jeg gennem erfaringer og kampe og lidelser har erhvervet mig. Den er min personlige ejendom, som jeg i al evighed ikke skal miste. Sådan er den tro jeg har opnået, siden jeg forlod mit jordiske liv. Og jeg vil tilføje, at jeg ikke har erfaret at nogen speciel trosretning hverken hjælper eller hæmmer sjælens fremskridt, undtagen i de tilfælde hvor trosretninger med deres snæverhed og egoisme forvrænger en religions ideer om ret og uret. I disse tilfælde forhindres mennesker, som har underkastet sig disse trosretningers lære om det guddommelige og ophøjede, i at kunne opnå de fremskridt, som svarer til sjælens udviklingstrin.

Jeg vil gerne gentage: Jeg har skrevet om disse oplevelser på mine vandringer i håb om, at der blandt dem, der læser dem, findes en og anden der synes det er umagen værd at undersøge, om de ikke skulle være hvad de udgiver sig for: en sand beretning. Der kan måske også være dem iblandt dem, som har mistet venner eller slægtninge, som de holdt meget af, og som i deres livsførelse ikke hører til dem, som kirken kalder "velsignede, som er døde i Herren". Det kan være elskede venner, som absolut ikke kan siges at have vandret på godhedens, barmhjertighedens og sandhedens vej. Til disse sørgende vil jeg sige: Vær rolige, jeres kære er ikke fortabte, selv om de i kirkens øjne synes at være det Ja, selv om nogle af dem i et fortvivlet øjeblik er døde for egen hånd. Ingen fortabes. Jeg vil bede sådanne, som opholder sig på jorden, om at tænke alvorligt over alt det jeg har meddelt, og endvidere stille sig selv det spørgsmål, om de ikke ved deres bøn og sympati skulle være i stand til at hjælpe dem, der behøver al deres støtte og trøst Jeg minder om mine egne erfaringer, som jeg her bringer videre. **Jeg beder dem tænke på tankens kraft, dette at alt skabes ved tanken, og at tankens kraft er den samme som bønnens kraft.**

Fra mit hjem i dette lyse land, der har meget til fælles med mit fædreland, farer jeg bort for at arbejde blandt ulykkelige på det jordiske plan. Derved hjælper jeg også til en forståelse for, at der er forbindelse mellem dem, som lever på jorden, og dem som menneskene kalde de døde.

En stor del af min dag tilbringer jeg hos min elskede, og jeg er i stand til at hjælpe og beskytte hende på mange måder. Jeg har også den glæde at få besøg i mit hjem i det åndelige land af venner og ledsagere jeg har lært at kende på mine vandringer, og her i dette lyse land er jeg omgivet af herlige erindringer om kærlighed og venskab, og jeg imødeser med længsel og glæde den time, hvor min elskedes jordiske liv er til ende og hendes jordiske livslampe er udbændt Når dette sker, vil hun komme og forene sig med mig i et lyst og herligt hjem, hvor håbets og kærlighedens tvillingestjerne aldrig vil slukkes men skinne for os begge i evighed.